SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 157 / Ocak 1995 / 4,- DM

“Gece gündüz düşüneceksiniz. Fırtına koparacaksınız. Oluşturacağınız birlikler fırtına birlikleri, ateş ülkesinin birlikleri olacaktır. Bu anlamda yepyeni bir savaşçılık göreviyle karşı karşıyasınız. Yepyeni birlikler, yepyeni komutanlıklar geliştireceksiniz. Hepsine 'fırtına', 'çelik', 'ateş' gibi adlar takıyoruz. Böyle fetheden birlikler ve onların komutanları olarak güneş ülkesine yöneleceksiniz.”

GÜNEŞ ÜLKESİNİN FETHİNE YÜRÜYORUZ!

Tarihte bir başka halk daha Kürtler gibi vatanından uzaklaşmadı, üzerinde yaşadığı topraklara bu şekilde veda etmedi. Bu halk ülkesini ve coğrafyasını terk ederken, arkasına dönüp bakmadı. Bir gün yine vedalaştığı kutsal topraklara dönüş yapacağını düşünmedi. Bilinmeze doğru, tabana kuvvet dercesine kaçtıkça kaçtı. Kalanlar ise imkansızlıktan, çaresizlikten kaçamadı. onlar için de düşman, “Mezara gömdüm, betonlaştırdım” dedi. Tarihte olabilecek en trajik sonlardan biri böylece yaşanmış oldu. Düşmanların yanısıra, Kürdistan halkı da buna tam inandı ve “kaderimdir” dedi. Sonuçta bir halk, bir vatan sahiplerinden başka herkese yar oldu.

Bütün bunlara karşı Başkan APO çıkış yaptı. Bu dirilişin, bu isyanın hikayesi PKK biçiminde örgütlendi; halkı kucakladı, gelişti ve güçlendi. Kürdistan'ın eski güneş ülkesine dönüşmesi için güç yetirilen her şey yapıldı. En zifiri karanlıklar yırtılarak, en zorlu süreçler başarılarak, en büyük engeller yıkılarak bugünlere gelindi. Bunun maratonu eşsiz bir tarihtir.

Yıl bin dokuzyüz doksan beş. PKK'nin onyedinci savaş yılının başlangıcı. İlk günkü gibi yine çağdaş diriliş ve kurtuluşun başındadır Başkan APO. Bu kez zaferi örgütlüyor. Bundan tam emindir; tek endişesi öncülüğündeki özgürlük kuvvetlerinde yaşanan kişilik sorunlarıdır. Zaferin bu soruna kurban gitmemesi için çözümleme üstüne çözümleme, uyarı üstüne uyarı, aydınlatma üstüne aydınlatma yapıyor ve başarının nasıl sağlanacağının tüm ayrıntılarını veriyor. Değerlendirebilenler

Devamı 18. sayfada

İKTİDARLAŞMAK İÇİN SAVAŞACAĞIZ!

Kürdistan halkının 1995 yılına başlangıcı, geçen bütün savaş yıllarından daha farklı, daha anlamlıdır. Kazanımlar bakımından da çok daha ileri ve avantajlı bir konumda giriş yapılıyor. PKK'nin geçirdiği her savaş yılının kendine özgü hedefi, anlamı ve seyri vardı. Zaferin imkanlarını hazırlamak, mevzileri düzenlemek, savaş kuvvetlerini üslendirmek ağırlık kazanan hedeflerdi. İmha olmamak, bu acımasız soykırım politikasını işlemez kılmak her zaman gündemdeydi. Geçen 1994 yılı böyle gelişmelerin özeti oldu.

Bu anlamda 1995 yılı da savunmadan çok saldırı hamlelerini öne çıkaracaktır. Artık 1995'le ve V. Kongre süreciyle birlikte iktidarlaşma yılı ve yılları başlıyor. Yürütülecek çok yönlü mücadele iktidarlaşmayı hedefleyecektir. Savaş da, siyaset de, diğer her şey de halk iktidarlaşması için olacaktır. Nitekim 1995 yılına kadar yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi, iktidarlaşma hedefine varmanın imkanlarını yaratmak içindir. Şüphesiz iktidar mücadelesinin şartları ve gerekleri vardır. Her şeyden önce iktidarlaşma mücadelesinin bir anlamı da, yıkılan eskinin üzerinde yeninin inşa edilmesi sürecidir. Dolayısıyla şimdiye kadar belli bazı sahalarda yoğunlaşan savaş, 1995 ve V. Kongre süreciyle birlikte yaşamın bütün sahalarında yoğunlaştırılarak birbirini güçlendiren, tamamlayan tarzda ve dengede yürütülecektir.

1995, V. Kongre süreciyle birlikte kapsamlı hedeflere göre planlandı. Kürdistan'ın uygun alanlarında kurtarılmış bölgeler yaratmak ve buralarda halk iktidarlaşmasını inşa etmek temelinde Başkan APO'nun yaptığı çözümlemeler ve verdiği perspektifler, 1995'in istenilen kapsamda kazanılmasını imkan dahiline koyuyor. Bunun bütün inisiyatifi PKK'dedir.

Kürdistan Sürgün Parlamentosu

“Devrim halkındır, herkesindir, ulusaldır. Tek benim değil. Hepimiz devrim yapmaya mecburuz. Ben de bir Kürt insanıyım. İnsanlık adına devrimin başındayım. Herkesin ağırlığı bizim üzerimizde. Böyle olur mu,

Devamı 2. sayfada

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

14. YILINDA

Kürdistan ulusal kurtuluşu büyük bir inanç ve irade savaşıdır. Tarihteki diğer kurtuluşlardan farkı büyüktür. 14. yılına giren **Serxwebûn** gazetesi böyle bir mücadelenin ayrılmaz parçasıdır. Onun gelişimiyle yayın yaşamına başladı, onun güçlenmesiyle gelişti. PKK nasıl ki her şeye rağmen bağımsız gelişmesini sürdürmüşse ve diğer bazı hareketlerin akıbetine uğramamışsa, **Serxwebûn** da PKK gerçekliğine bağlı olarak devrimci basın-yayın alanında kesilmeyen büyük bir soluk olmuş, her türlü şart altında hedefine ulaşmanın mücadelesini vermiştir. Kesintisiz devam eden bu mücadelesiyle, Kürdistan halkına, nerede olursa olsun devrimi yaşatma, taşırma, yine özel savaş tarafından daraltılmaya çalışılan ufukları aydınlatma sorumluluğunu yüklenmiştir.

PKK Ortadoğu tarihinde hiçbir hareketin gösteremediği bir direniş geleneğini sürdürmüş, ölüm-kalım mücadelesini bu kadar uzun süreli kıl-

Devamı 17. sayfada

Başkan APO'nun 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor - II

PKK çizgisinde askerileşmek en temel ve başarıyı belirleyen görevimizdir

PKK gerçekliğinde başlangıcından günümüze kadar ve nihai zafere dek kavranılması gereken esas husus, doğru ve yeterli bir militan kişiliği, yani askeri kişiliği kendinde başlatabilmek, bunun düşünceyle bağlantısı kadar her an pratik yaşamda da bağını kurarak, esasta başarıyı doğurtacak tarzı yakalayabilmek, onunla yürüyebilmek ve onunla yaşayabilmektir. Bu husus öneminden hiçbir şey yitirmediği gibi, eğer kesin bir başarıdan bahsetmek ve bunu kendimizde uygulamak istiyorsak yapmamız gereken şey, askerileşme gerçeğimizi felsefede, ruhta, taktik hususlarda ve günlük yaşam içinde bütünüyle temsil edebilme gücünü göstermektir. Ne yazık ki en az anlaşılan husus da budur. PKK'de gelişen düşünsel, teorik ve ideolojik güçlenmenin çok katı ve gittikçe askerileşen bir pratikle iç içe olması, onun önünü açması, onu kurallara kavuşturması ve bu konuda en özlü yoğunlaşmayı yaşaması gerekirken, giderek teoride lafazanlık düzeyi ve pratikte de körlük, en ilkesiz, donanımsız, felsefesiz, moralsiz, köylülüğün bile çok gerisinde bir anti-askeri tutumla yaşamaya çalışmanız, sanıyorum kendinize de, parti çizgimize de yaptığınız en büyük kötülük olmuştur.

> **“Her zaman söylendiği gibi, askerileşme, en yoğunlaşmış toplumsal ve siyasal yaşamdır. Toplumdaki en yoğunlaşmış kişilik askerdir. Toplumun en yüce amaçları ve en hayati kurtuluş sorunları doğrultusunda en sıkı duran ve en savaşkan olan kişi askerdir.”**

Şimdi bu durum beni o kadar öf-

Devamı 12. sayfada

İktidarlaşmak için savaşacağız!

Baştarafı 1. sayfada

lığı bizim üzerimizde. Böyle olur mu, böyle yürür mü? Bu nedenle bütün halka sesleniyorum ki, daha çok kendi gerçekliğimiz üzerinde duralım. Sıcak bir dönemdir. Kürdistan'ın adı yükseldi. Savaşla büyük umut yolu açıldı. Kazan-dıklarımızı elimizden bırakmayalım. Eğer kazandıklarınızı kaybetmek istemiyorsanız, siz de bir şeyler yapın.”

Halka hitaben yapılan çağrıda, Başkan APO tarafından dile getirilen bu sözlerin verdiği mesaj, dönemsel görev ve sorumlulukları, olası gelişmeleri işaret ediyor.

> **“Ulusal kurtuluş mücadelesi gelinen aşamada ulusal iktidarlaşma savaşına dönüşüyor ve yeni sahalarda zenginleşiyor. Bu, bütün Kürdistanlıların topyekün seferber olması, kim ne yapabiliyorsa onu yapması ve sonuçta ana hedefe hizmet etmesi demektir.”**

Dönem, koşullar ve hazırlıklar Kürdistan Sürgün Parlamento-su'nun kuruluşu için oldukça uygun ve yeterlidir. Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesi ülke içinde olduğu gibi, ülke dışında da halkımızın bütün kesimlerini etkisi altına almıştır. Tam bir cephesel gelişme ortaya çıkarmıştır. Bu, savaş içerisinde bir netleşme, bir ayrışma ve bir saflaşmadır. Aynı zamanda sömürgecilikten kesinleşen bir kopuştur ve onun karşısında cepheleşmektir. Devrim; savaşı, diğer alanları değişime, dönüşüme uğ-rattığı gibi, toplumsal gerçek-liğimizdeki somut değişimi de bu gelişme biçiminde ortaya çıkarmıştır. Halk kategorisine giren toplumsal kesimler ulusal kurtuluş ile sömürgeci düzen arasında tercihini yapmak zorunluluğuyla karşı karşıya gelmişlerdir. Sömürgeci rejimden hiçbir beklentileri kalmamıştır. Bunun ötesinde kendilerini bu rejimin özel savaşından korumak için doğal bir savunmaya çekilmişlerdir. Kendi başlarına yapamadıklarının PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşı tarafından gerçekleştirildiğini görüyorlar. Bu anlamda PKK'nin kurtuluş, gelecek ve insanca yaşam vaat ettiğini, bunu adım adım başardığını gören halk katmanları cepheleşmeye, ortak iradeleşmeye, ortak dayanışmaya, ortak savaşıma ve ortak örgütlenmeye ihtiyaç duyuyorlar. Görev; bu ihtiyaçlara cevap olabilecek oluşumlara gitmektir.

Devrimsel gelişmeye, TC özel savaşı da yıllardır süren uygu-lamalarıyla iradesi dışında katkı sunmuştur. TC meclisi, TC par-lamentosu ve diğer kurumların bugün hiçbir bağımsız temsile sahip olmadıklarını herkes görüyor. Bu kurumların tek işlevi özel savaş uygulamalarına, faşist kararlara, bir halkın imhasına onay vermektir. Milletvekilleri halkın değil, özel savaşın taleplerini karşılamak için görev yapıyorlar. Buna alet olmak istemeyenlerin başına nelerin getirildiği kamuoyunca biliniyor. Katletme ve hapse atma yaygınca geliştirilen uygulamalardır. Yani Ankara meclisi ve Ankara par-lamentosu tamamen Kürdistan halkının ölüm fermanını tekrar tekrar onaylayan faşist-sömürgeci kurum-lardır. Şu anki varlıkları bununla sınırlıdır. Bu kurumlardan çözüm üretilemeyeceği kesinleştikçe, Kürdistan halkının bütün kat-manlarının muhalefeti güçlendi, döneme yeni bir atılımla karşılık verme gereğini duydu.

Ulusal düzeyde bu şekilde koşulların olgunlaşması, TC'nin çıplak zor gücüne dönüşmesine paralel olarak uluslararası sahada da cevap verecek gelişmeler ortaya çıktı. TC'nin içteki çıkmazı nasıl dışarıya yansımışsa, ulusal kurtuluş gelişmesi de tersinden yansımıştır.

1995 yılına biçilen rol, sığdırılmak istenen hedef, iktidarlaşma ve onun gerekli kurumlarını hızla inşa etme yolunda adımlar atmaktır. İlk defa bir devrim hareketi halkın ezici çoğunluğunun, üstelik emekçi yoksul kesimlerin dışındaki diğer sınıfların da desteğini alıyor; onları tek hedefte birleştiriyor. Bu büyük birlik, ancak ortak iradeye, ortak örgütlenmelere kavuşturularak adına layık bir anlam ifade edebilir. Özellikle Kürdistan dışındaki kitle sayısı bir milyondan az değildir. Bu tek başına devrimin önemli bir cephesi durumundadır. Bu cephenin ülke mücadelesine, ülke iktidarlaşmasına tam hizmet etmesi için bir çatı altında temsile kavuşturularak, dağınık veya parçalı güç durumundan kurtarılması gerekiyor. Daha etkili, daha sonuç alıcı devrim çalışmalarının yü-rütülmesi, dönemsel hedef olarak ülke ruhunun egemen kılınması, ülkeye taşırılmanın gerçekleşmesi için bir parlamento kurumuna gitmek, ülkedeki meclisleşme, ulusal iktidarlaşma çabalarına cevap teşkil edecektir.

Bu anlamda 1995 yılı, aynı zamanda ulusal birliğin, ulusal iradenin, ulusal temsilin, ulusal örgütlenmenin kurumlaştırılacağı bir yıldır. Sürgün Parlamentosu böyle bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Teknik imkansızlıklar nedeniyle bu parlamento daha çok halkımızın yurt dışındaki temsilcilerinin yer alacağı bir kurum olacaktır. Şüphesiz sadece Kürtler değil, Kürdistanlı olan herkes, ulusal kurtuluştan yana olmak kaydıyla seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Ciddi bir oluşum olarak kurulacak parlamentonun önündeki görevler de büyük ve ciddidir. Dolayısıyla bunun büyük so-rumluluğunu gözetmek, her şart altında görev ağırlığını taşımak, bunun başarısı için yaşamak, temsilcilik yapmaya aday olan herkesin asla gözardı etmemesi gereken temel hususlar arasındadır. 1992 Ulusal Meclis deneyimi ve bunun öğretici dersleri tazeliğini koruyor.

Her şeyden önce bu parlamen-tonun tarihte görülen örneklerden büyük farklılığı vardır. Koşullar, imkanlar ve özellikler bakımından apayrıdır. Belki teknik konularda kısmi benzerlikler olabilir fakat özü itibariyle de aynı benzerlikler ku-rulursa, bu müthiş bir yanılgı olur. Özellikle de böyle bir süreç kar-şılığında verilen bedeller, her an damarlardaki kanın hayatiliği gibi hissedilmeli ve layık olunmalıdır. Dokunulmaz kutsal değerler ya-ra-tılmıştır. Bunun sahipleri, savunucuları, gözü gibi koruyucuları vardır ve her yerdedir. Zaten temsilciler halkın karşısına çıkacak ve halktan onay alacaklar. En önemlisi de emek, hak ve adalet esastır.

Konuyla ilgili Başkan APO yaptığı bir değerlendirmede şu temel hususlara dikkat çekmektedir: *“Parlamento veya ulusal kongre yüce bir iradedir. Ben bile bu irade için bu kadar kendimi zorluyorsam, birçok çalışanın her düzeyde kendini işe nasıl katması gerektiği açıktır. Kaldı ki, bu meşru bir ifade, her şeyden önce senin sonuna kadar saygılı olman gereken bir ifadedir. İçten, dürüstçe, yeterlice ve güçlüce bunu yapacaksın. Bu gücün var mı? Saygın, onur anlayışın buna elveriyor mu? Keyfime gelirse varım, yoksa bastırırım. Bu çete yaklaşımı olur; halkların ulusal irade yaklaşımı olamaz.”*

Kuşkusuz Sürgün Parlamentosu vb. ulusal kurumlar, Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesinden soyut ele alınamaz. Ne bu kurumun temsilcileri ve çalışanları kendilerini özerk görebilirler, ne de bunun dışında görev yürütenler kendilerini ilgisiz sayabilirler. Bu tutumlara girmek, süreci kavramamak olduğu gibi, dönemsel gelişmeleri geriye çekmek anlamına gelir. Ulusal kurtuluş mücadelesi gelinen aşamada ulusal iktidarlaşma savaşına dönüşüyor ve yeni sahalarda zenginleşiyor. Bu, bütün Kürdistanlıların topyekün seferber olması, kim ne yapabiliyorsa onu yapması ve sonuçta ana hedefe hizmet etmesi demektir. Dolayısıyla doğrultuyu iyi tutturmak, ulusal kurtuluşçu kişiliği yeni dönem görevlerine hazır duruma getirmek zorunluluğuyla baş başa kalıyoruz. Önemli olan da iktidarlaşmayı ve onun kurumlaşmasını başaran kişiliklerin yetkinleştirilmesidir. Ancak bu temelde adına layık güçlü bir temsile ulaşılabilir.

Başkan APO, yine aynı değer-lendirmesinde, *“Herkesin kendini yetiştirmeye ihtiyacı vardır. Daha büyük düşünmek, ruhu daha ge-nişletmek, daha ulusal olabilmek, daha yasal olabilmek gerekiyor. Mesela Fransa'da bir zamanlar kanunların ruhu, kanunların gücü diye kavramlar ortaya atıldı. Hukukun üstünlüğünden bahsediliyor. Tür-kiye'de bile (maksatlı olsa da) bu değerlendirmeler yapılıyor. Eğer biz kemalistler gibi kendimizi bir kılıfla aldatmak istemiyorsak, bir ayak takımı, ayağımızın altında bir meclis olmak istemiyorsak, bir düdükle kapattırmak istemiyorsak, bu çalışmayı çok gelişkin ele almak durumundayız. Gerçekten ulusal bir konumda bulunulmak isteniyorsa, sosyolojik ve siyasal bir kurumlaşma, bütün kurumların üstünde sayıl-malıdır”* biçiminde perspektif veriyor ve bu göreve güç yetiremeyecek kişiliği şöyle özetliyor: *“Ulusal endişesi, ulusal işlerde iddiası olmayanlar ancak zarar verebilirler. Ulusal endişe, ulusal iddia, ulusal his, ulusal tutku nedir? Bu hususları anlamak gerekiyor. Her şeyden önce ulusal ruhu, ulusal hissi yaratan bir savaş var ve bunu kavramak gerekiyor. Kaldı ki karşıda felç eden bir düşman var. Bu düşmanın önünü kes-meden, onu aşmadan ulusallıktan bahsedemezsin. Bu açıdan yürütülmekte olan savaşımın gerçeğini, onun öncü ifadesini, onun pratik hazırlığını bileceksin. Hazır savaşı bile dağıtırsan, ulusallıktan fazla bir şey anlayamazsın.”*

Böyle önemsenen, ulusal kur-tuluşun sonuca götürülmeye çalışıl-dığı bir dönemde gündeme getirilen ve başarı şansı hazırlanan Sürgün Parlamentosu'nun kuruluşunun ilan edilmesi Kürdistan halkında heyecan-coşku yaratırken, birçok politik çevre ve ülkelerde ilgiyle karşılandı. Batı'nın da, TC'nin de mevcut imha politikasıyla sorunu içinden çıkılmaz duruma getirdiğini görerek, kendi çözümüne işlerlik kazandırmaya çalıştığı bir süreçte, PKK önder-liğinde Kürdistan halkının iradesini ortak güce ve temsile kavuşturması yeni bir atılımdır. Dolayısıyla sahte çözümlere gerçek ve adil bir alternatif çözümün dayatılması söz konusudur. Aynı zamanda bununla ortaya çıkan, PKK mücadelesiyle halkın muhatap düzeyine çıkaril-masıdır. Nitekim PKK kendi başına bir olay değildir. PKK'yi PKK yapan kurtuluşu için savaşan halk gerçekliğidir. Çözümde dürüst, adil ve gerçekçi olanlar bu gerçeği görmek durumundadırlar. İster PKK, isterse halk muhatap alınır bu o kadar önemli değildir. Çünkü halkın muhatap alınması PKK'nin muhatap alınması demektir; aynı şekilde PKK'nin muhatap alınması halkın muhatap alınması demektir. Biri diğerinden ayrı değildir.

Bu böyledir ve savaş yılları içinde kesinleşmiş bir gerçektir. Yoksa sürekli “PKK'nin bir terör örgütü olarak muhatap alınamayacağını” söyleyenler neden halkı muhatap almadılar? Şimdi halk iradesini temsilen Sürgün Parlamentosu, Eyalet Meclisleri kuruluyor. Giderek Ulusal Meclis ve Ulusal Kongre biçiminde somutlaşacaktır. Bu, aynı zamanda sorunun çözümüne muhataplara kolaylık sağlamaktır; bu konuda yeni bir adım atmak ve olgun bir zemin yaratmaktır. Böyle bir siyasi adım, olgunlaşan ulusal ve uluslararası koşullar önemli sonuçlar verecek ve çözüme büyük katkılar sunacaktır. Yine böyle bir adım, PKK'nin Kürdistan sorununda çözüm inisiyatifini kesinleştirmiştir.

Sürgün Parlamentosu'nun kuruluş ilanına TC'nin tepkisi büyük oldu. Ciddi endişelerle karşıladı. Devlet bakanlıkları, diğer özel savaş yetkilileri harekete geçerek durum değerlendirmesini yaptılar. Sürgün Parlamentosu'nu boşa çıkarmak için Batı ülkeleri nezdinde girişimlerde bulundular. Özellikle ABD'nin dışişleri bakanlığı bünyesinde yapılan “Türkiye, Kürt halkının temsilcileriyle görüşsün” şeklindeki açıklama, TC'nin telaşını daha da artırdı. Bu, TC'nin, Sürgün Parlamentosu'nun başarı imkanlarına sahip olduğuna inandığını gösteriyor. Bazı köşe yazarları, bu vesileyle TC'nin mevcut politikasının kendisi aleyhine sonuçlar ortaya çıkardığını belirttiler. TC'nin yapılan bu girişimlerine bakılırsa, PKK'yi bir devlet gibi rakip ve muhatap sayıyor. Diplomasisini yürütme tarzı bu temeldedir.

Asıl gelişmeleri önümüzdeki aylarda göreceğiz. PKK V. Kongre sonuçlarının açıklanmasıyla birlikte, 1995 yılının hangi gelişmelere aday olduğunu netleştirecektir.

“İlk defa bir devrim hareketi halkın ezici çoğunluğunun, üstelik emekçi yoksul kesimlerin dışındaki diğer sınıfların da desteğini alıyor; onları tek hedefte birleştiriyor. Bu büyük birlik, ancak ortak iradeye, ortak örgütlenmelere kavuşturularak adına layık bir anlam ifade edebilir.”

Türkiye seçeneksiz ve umutsuz

TC özel savaş rejimi ciddi bir karmaşa, kaos ve çaresizlik içinde 1995'e giriş yaptı. Hazırlık yapma, yılı planlama imkanını bulamadı. Yeni bir söylem bile tutturamadı. Sömürgeci basın, 1994'ün tekrarlandığını, 1994'ün de “kara bir yıl” olduğunu yazdı. Bir yönüyle böyleyken, diğer yönüyle belirtilmesi gereken, TC'nin 1994 yılındaki koşullara sahip olmadığıdır. Çünkü giriş yapılan 1995 yılı, 1994'ün sonuçları temelinde geçecektir. Yine 1994 yılına, “büyük vaatler” sunularak, umut dağıtılarak başlangıç yapılıyordu. Yine kötü ünlü “Ya bitecek, ya bitecek” sloganıyla “PKK terörü”nün gündemden çıkarılacağı söyleniyordu. Hiçbir vaat gerçekleşmedi. “Umut”, tam bir umutsuzluğa dönüştü. PKK ise bitmek yerine büyüdü ve 1995 yılında mücadelesini iktidarlaşma savaşı düzeyine çıkardı.

Bu gelişmeleri, özel savaş yürütücüleri ve savaşın durdurul-masından yana olan tüm politik çevreler yakından görüyorlar. Türkiye'nin çöküşe doğru gittiğini söyleyenler söylemeyenlerden daha fazladır. Bu tarafın sayısı gittikçe büyüyor. Çiller'i koruyan bir Demirel bile, her vesilede devletin iyi yönetilemediğini söylüyor ve mevcut gidişatı durdurmak için tedbirler öneriyor. Büyük rahatsızlık duyuyor ve endişelerini yansıtıyor. “Türkiye'de %150 enflasyon savaş yıllarında bile görülmedi” diyor. Bu, Kürdistan'daki devrimci savaş ile sömürgeci savaşın bir sonucudur. Burada PKK önder-liğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin Türkiye'nin şimdiye kadar gördüğü savaşlardan çok farklı bir karaktere sahip olduğu ortaya çıkıyor. Bu ciddi bir tehlike olarak görülüyor.

Özel savaşın dayandığı sermaye çevreleri de mevcut hükümetin çözüm üretmekten uzak olduğunu, ekonominin hızla çöküşe gittiğini ve buna onay vermeyeceklerini belir-terek uyarıda bulunuyorlar. TÜSİAD Başkanı Halis Komili, sömürgeci basının deyimiyle “hükümeti topa tutarak”, artık mevcut politikalara destek vermeyeceklerini açıkladı ve “Narkozla uyutuyorlar. Dayanma noktasının sınırındayız. Bizim iktidarımıza güvenilip sağa sola savaş açılmasın” sözlerini sarfetti. Burada ne denilmek istendiği, TC'nin içinde bulunduğu çıkmazın hangi boyutlara vardığı açıkça ortaya çıkıyor.

Önemle vurgulanması gereken bir gerçek çözüm üretilemediğini herkes söylüyor, çözüm alternatifi konusunda ise hiç kimse bir şey söylemiyor. Söyleyemez, çünkü özel savaşın gölgesi her şeyin üzerine sinmiştir. Dolayısıyla bütün her şey özel savaş seçeneğinde toplanmış veya bu çerçevede bir araya getirilmiştir. Böyle bir durumda özel savaşın çözümsüzlüğü topyekün bir çözümsüzlük oluyor. Türkiye'de yaşanan durumun karakteri böyledir. Yıllarca “milli mutabakat” denildi. Sağcısı solcusu, iktidarı muhalefeti ve diğer kurumları aynı doğrultuya girdiler ve tek sesten “Terörün” veya “PKK'nin kökü kazınacak” dediler. Bu politika topyekün olarak iflası yaşadı. Böyle bir sonuç orta yerde dururken, yeni alternatiflerden bahsetmenin hiçbir ciddiyeti olamaz.

Şimdi SHP-CHP birleşmesinden bahsediliyor veya birleştiriliyorlar. Aynı partiydi, ikiye ayrılmıştı. Bir anlamda ne amaçla ayrılmışlarsa, aynı amaçla birleşiyorlar. Tek fark, ayrı zaman ve ayrı koşullarda bunun gerçekleşiyor olmasıdır. Bununla gündem işgal ediliyor. Sözümona alternatifler sunuluyor, umutlar veriliyor. Burada değişen nedir ki, yansıtılanlar gerçekleşebilsin. Lider veya liderleri, tanınan ve düzene dokunmayan özelliklere sahiptir. Sağın bile gerisinde bir sosyal demokratlıktır. Nitekim herhangi bir beklenti de yoktur. Bağımsız programları, politikaları yoktur. Özel savaşın yönlendirmesi altındadırlar. Tam bir özel savaş partisi olarak, toplumun bir kesimi üzerinde etkili kılınmaya çalışılıyor. Özel savaş rejiminin bir ihtiyacı olarak bu birleşme olayı gündeme getirildi. Eski CHP geleneğine sahip olan toplumun bir kesimi artık arayış içerisindedir. Bu kitle SHP, CHP DSP'ye güvenmiyor. Sosyal demokratlık iddiasındaki bu partiler sürekli yuhalanıyorlar. Silinme tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Ecevit'in bu birleşme dışında kalması, onun kendi çizgisi gereği değildir. Türkiye diktatörlük maskesini üzerinde tutmakta zorlanıyor; sağ ile sol arasında bir farklılık geliştiremiyor. İşte DSP veya Ecevit, sosyal demokrat maske için yedekte tutuluyor. Bir tarafın iflası, silinmesi ardından diğer tarafın devreye girdirilmesi yönünde hesaplar yapılıyor.

Yine erken seçim, yeni hükümet formülleri, anayasa değişikliği üzerinde yoğunlaşan tartışmalar vardır. ANAYOL modeli üzerinde duruluyor. “Solun birleşmesi”yle siyasi partiler dengesinde değişik-liklerin zemini yaratılmaya çalışılıyor. Seçimler erkene mi alınmak isteniyor ya da yapılmak istenmiyor mu, bunun yolunun açılması hedefleniyor. Hükümetin devamı mı, yoksa sonu mu isteniyor, buna göre kamuoyu hazırlanmaya çalışılıyor. Yani özel savaşın emir-komutası temelinde birbirine zincirleme bağlı olan suni olaylar geliştiriliyor. Bunların tümü bir olayla, bir taktikle veya bir politikayla sonuçlandırılıyor. Her şey tek merkezden yönlendirildiğinden, bu olayların, yapılan bu yönlü açık-lamaların herhangi bir bağımsız-lığının olmadığını belirtmek gere-kiyor. Böyle sorunlar yumağı duru-muna gelen ve tamamen istikrarsız-laşan ülkelerde politikaları uzun vadeli yürütmenin koşulları yoktur. Daha çok günler kurtarılmaya çalışılır. Dolayısıyla günü birlik politikaların yürütüldüğü bir ülkede ne olacağı fazla belli değildir. Bu noktada söz konusu rejimin tarihi karakteri, güncel gelişmelere göre belirleniyor. Yine her an “yapılacak” ile “yapılmayacak” yer değiştire-biliyor. Tabii aynı zamanda müthiş bir gündem çarpıtması geliştiriliyor. Toplum da bu şekilde yanlış yollara saptırılıyor.

Çokça değerlendirildiği gibi, TC'nin iç sorunları ve bütün zorlukları, uluslararası alana da bir çözümsüzlük olarak yansıyor. TC'nin müttefikleri de özel savaş politikasına onay vermiyorlar. Bu yönlü baskılarını yoğunlaştırıyorlar. Kürdistan sorununa yönelik daha hızlandırıcı politikalar geliştiriyorlar. Bu nedenle özel savaş rejimi diplomatik sahada tam bir seferberlik başlatmıştır. Bütün dünyanın TC'ye karşı düşmanlık yaptığı ve her devletin PKK'ye onay verdiği yönünde bir sendromu yaşıyor. Özellikle heyetler şeklinde ziyaretler gerçekleştirilerek, PKK'ye karşı olunup olunmadığı araştırılıyor ve PKK'nin tam tanınmaması yolunda sözler alınmaya çalışılıyor. Şovenizm, zaten topluma karşı elden bırakılmayan bir silahtır. Sömürgeci basın-yayın özel savaşa güç katma konusunda yarışıyor. “ABD'den açıklama istedik”, “Rusya: PKK yasal”, “Batı çifte standart uygu-luyor”, “Almanya'da TBMM heyetini şok eden tavır” vb. manşetlerle toplumun desteği kazanılmaya çalışılıyor.

Şüphesiz, TC nasıl ki 1995'e hazırlıksız, plansız-programsız girmişse, Batı emperyalizmi de bu yılda böyle bir güçle eskisi gibi ilişkilerini sürdürmeyecektir. Toplu olarak parlamenterlerin, insan haklarını savunan kurumların, tanınan şahsiyetlerin TC'yi kınayan açıklamaları son dönemlerde yo-ğunlaşıyor. Neredeyse bu, Türkiye aleyhinde ortak bir kampanyaya dönüşüyor. Bu gelişmeler küçüm-senecek bir özelliği taşımıyor. Bu, devletler politikasının bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. PKK'nin siyasal atılımları uluslararası sahada ciddi yankılar buluyor ve uluslararası güçlerin politikalarını etkiliyor. Bu, Kürdistan sorununun çözümünü hızlandırıyor.

Sömürgeci TC rejimi çok faal çalışıyor. Yapabileceği her şeyi yoğun tempoyla yapıyor. Ama yaptıkları her şey tekrardır, yeni bir şey değildir. Dolayısıyla umutsuz, çaresiz girişimlerdir. Bununla herhangi bir sonucun alınamayacağı açıktır. Bu şekilde artık zaman da kazanılamaz.

YDH veya Cem Boyner'in çıkışını bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Yeni bir söylemle ortaya çıkıyor. Diğer sömürgeci partilerle arasına mesafe koyuyor. Bütün kesimlerin eğilimlerini temsil etmeyi hedefliyor. Söylemi ve ileri sürdüğü iddialarla belli bir ilgiyi topluyor. Yine sömürgeci basın-yayında oldukça öne çıkarılıyor.

Bazı kesimler bu çıkışa tam umut bağlarken, bazıları da kestirmeden reddediyorlar. Her iki tutum da yanlış ve dar ufukludur. Önemli olan, YDH veya Boyner'i TC'nin mevcut gerçekliğinden ve Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşından kopuk ele almamak gerektiğidir. Bir gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkıyor. Türkiye'nin ayakta duramadığı ve kemalist resmi ideolojinin kendini üretemediği bir dönemde, diğer partilerden görünürde farklı bir çizgi izliyor. Yine ulusal kurtuluş mücadelemizin Türk egemen sermayesi çevresinde yarattığı bir gelişme olarak beliriyor. Tabii yansıtıldığı gibi rejimden bağımsız değildir. Rejimin mevcut statükoyla savunulamayacağını, tümden çöküşün önüne şimdiki politikalarla geçilemeyeceğini görüyor ve buna bir alternatif olmaya çalışıyor. İddiası ise gelecek seçimlerde iktidar olmaktır. Tabii ki programı net değil, bu da gerekli cesarete sahip olmadığının bir göstergesidir.

Bilindiği gibi Kürdistan'daki devrimci gelişmelere orantılı olarak Türkiye'de örgütlü devrimci gelişme ortaya çıkmadı. Bir güç, bir taraf, bir muhatap olabilecek devrimci halk hareketi gelişmedi. Bu sömürgeci rejim için bir boşluk yarattı. YDH böyle bir boşluktan da yararlanarak kendini iddialı kılmaya ve destek bulmaya çalışıyor.

PKK, özellikle Başkan APO sorunu muhataplarıyla çözme konusunda her türlü kolaylığı sağlayacaklarını sık sık belirtiyor. Gerçekten sorunun çözümünde samimi olan, dürüst olan, eşitliği esas alanlar PKK'den destek alırlar. Söylem tek başına yetmiyor, bunun pratik gerçeklikle buluşması gerekiyor. YDH, Türk burjuvazisinin çıkarlarını esas alan ve sorunu TC bütünlüğü içinde ele alan bir harekettir. Mevcut özel savaş politikası, bu burjuvazinin de aleyhinde işlev görüyor. Bu gelişmeyi durduracak bir çözüm arayışı içindedir. Yani halkın çıkarına olan bir çözüm yaklaşımı yoktur. Bu temelde YDH, burjuvazinin çıkarlarının farklı politikalarla sağlama alınacağını savunuyor. Tabii bir devrim hareketi, uğruna savaş yürüttüğü sorunun çözümü için masaya otururken, muhatabının sınıf ayrımını yapmaz. Birbirine düşman iki güç karşılıklı savaşırlar ve çözüm noktasında üstünlük durumuna göre savaşı sonuçlandırırlar. Dolayısıyla PKK, sorunun çözümü yolunda atılan adımları teşvik eder. Tabii ki takip eder, izler, sonuçlarını değerlendirir. Körü körüne ne umut bağlamak ne de kestirip atmak doğru ve politik bir yaklaşım değildir. Bir anlamda PKK sermaye çevresinde ortaya çıkardığı bu gelişmeyi çözüme katkı sunduğu oranda değerlendirir.

“Çokça değerlendirildiği gibi, TC’nin iç sorunları ve bütün zorlukları, uluslararası alana da bir çözümsüzlük olarak yansıyor. TC’nin müttefikleri de özel savaş politikasına onay vermiyorlar. Bu yönlü baskılarını yoğunlaştırıyorlar. Kürdistan sorununa yönelik daha hızlandırıcı politikalar geliştiriyorlar.”

KDP-YNK çatışması ve çözüm

Güney Kürdistan'da etkili iki güç olan KDP ile YNK arasında uzun süreli bir çatışma durumu yaşanıyor. Halkın çıkarına, Güney'in kurtu-luşuna hizmet etmeyen, tersine oldukça engelleyici rol oynayan bu çatışmada her iki taraftan yüzlerce kişi öldü. Ayrıca halkın maddi ve manevi yaşamı üzerinde küçümsen-meyecek tahribatlara yol açıldı.

Bu iki güç arasında bir egemenlik mücadelesi olmakla birlikte, bu çatışmanın gerisinde emperyalist ve sömürgeci güçler vardır. Özellikle TC, Almanya, Fransa devletlerinin çıkar ilişkileri, Güney Kürdistan ve Irak üzerindeki hesapları, bu çatışmanın körüklenmesinde, teşvik edilmesinde rol oynuyor.

Burada olan Güney halkına oluyor. Ya sömürgeciler tarafından katlediliyor, ya da önderlik iddiasın-daki güçlerin politikalarının tahripkar sonuçlarına maruz kalıyor. Yine emperyalist güçlerin de oyunlarına kurban gidiyor.

Aslında sömürgeciler ve emperyalistler mevcut Güney modelini bile kendileri açısından tehlikeli görüyorlar ve müdahale ediyorlar. Bir yerde kendi elleriyle sundukları bu model, başta düşünülen amaca göre gelişmedi. PKK'nin Güney halkı içinde gittikçe artan bir desteği kazanması, emperyalistler arası çelişkiler, yine TC'nin özel hesapları, bu modelin amacına ulaşmasında etkili oldu. Tabii ki Güney modeli Kuzey'e de taşırılmaya çalışılarak, PKK'nin tasfiyesi hedeflendi. Do-layısıyla radikal ulusal kurtuluşçu çözüme karşı alternatif bir model olarak geliştirildi. Bu oyun PKK tarafından bozuldu. Özellikle 1992'deki Güney Savaşı'nda PKK'nin direnişçi tavrı, PKK'nin tasfiyesi için beslenen umudu yerle bir etti. Sonuçta PKK'nin çözüm modeli, sadece Kuzey için değil, Kürdistan'ın diğer parçaları, hatta Ortadoğu için en etkili ve en güçlü bir model oldu. Bu model etrafında Kürdistan halkının ulusal birliği gelişiyor ve kurumlaşıyor. Özellikle Güney Kür-distan, Kuzey devrimi için önemli bir yedeklik rolünü oynuyor. Ayrıca PKK modeli zaferi garantilemiş bir durumda gelişme yaratmaya devam ediyor.

Bu gelişme, sömürgeci TC'yi, emperyalizmi, özellikle de Barzani'yi rahatsız ediyor. TC açıktan en-dişelerini dile getiriyor. Barzani'yi güvenmediği Talabani'ye karşı destekliyor. Barzani'nin Güney Kürdistan'da tek hakim güç olmasını sağlamaya çalışıyor. Böylece Gü-ney'in mevcut statüsünü de Irak rejimi içinde çeşitli yöntemlerle eritmek istiyor. Dolayısıyla Talabani'yi devreden çıkarmayı,

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

TC'nin tarihsel ve güncel yapısı, özel savaş düzeninin geleceği

> "Hayvanlar hiç olmazsa gerektiğinde ağızlarını açıp diledikleri kadar meleyebilirler. Bizimkilerin böyle dillerini, ağızlarını açıp seslerini çıkarmaları, örneğin bir türkü söylemeleri, gösteri yapmaları, slogan atmaları pek mümkün değildir. Ama hayvanlar mesela bir ahırda, istedikleri gibi anırabilirler. Bir ahırı biz bir gösteri gibi ele alırsak, isteyen herhangi birisi istediği kadar bağırıp çağırabilir. Ama Kürt topluluğunda buna bile fırsat yoktur."

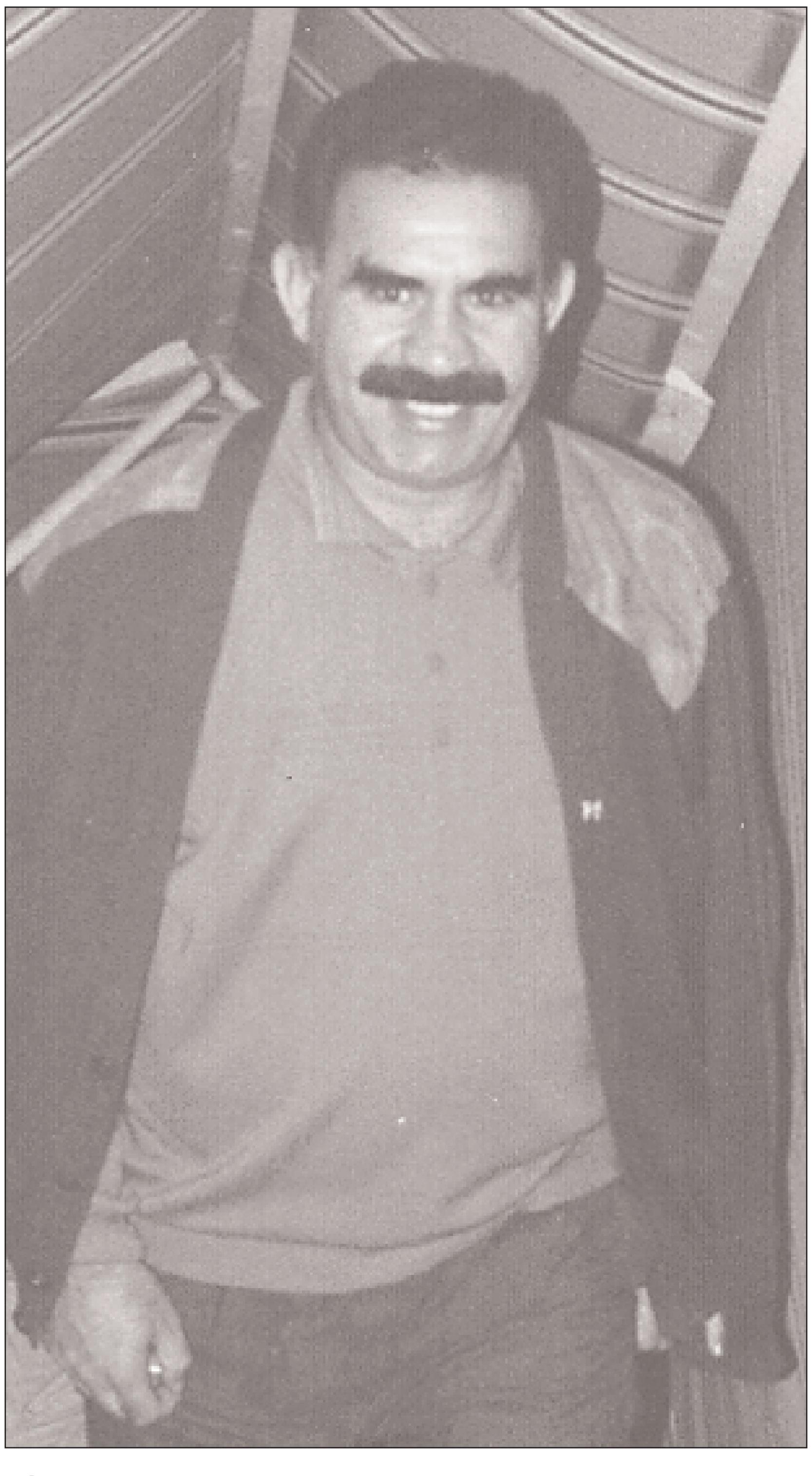

Savaşlar esas itibariyle kitleselleştiğinde önemli sosyal, sınıfsal kesimleri hedeflerler veya bir bütün olarak ulus, halk ve hatta azınlık topluluklarını kapsamlarına alırlar. Kapsamlarına alışta da, salt genel bir boyun eğdirmekten tutalım neredeyse birbirlerine yakın güçlerden birisinin çok sınırlı egemenliğini kabul etmeye, hatta fiziki veya kültürel kimlik gerçeğini tamamen imha etmeye kadar bir amacı kapsarlar. Tarihten günümüze kadar bu hep böyle olmuştur.

İlkel komünal düzenden kölelik düzenine yönelirken, savaşlarda ilke, ele geçirileni imha etmektir. Ama ne zamanki bir insanın köle olarak da verimli kullanılabileceği ortaya çıktı, o zaman köleleştirme imhanın yerini aldı. İlkel klan, kabile koşullarında tabii ki o düzeye henüz gelinmemişti. Hangi kabile, klan egemen olursa, diğerini bir tek ferdi kalmayıncaya kadar imha etmek zorundaydı ve bu bir kuraldı. Bunun nedeni klan, kabilelerin ancak kendilerini besleyebilecek, yaşatabilecek durumda olmalarıdır. Çok zor koşullar altında, bir kabile diğerine boyun eğdirdiğinde, onu besleyecek bir imkanı yoktu. Dolayısıyla ele geçirilenler imha edilmek durumundaydı veya hiç böyle durumlar yaşanmazdı. Çünkü o zamanki coğrafyada geniş alanlar olduğu için çoğunlukla kavgalara, savaşlara fazla yer olmazdı.

Ancak insanın üretim değeri ortaya çıkınca, artı-ürüne yol açacak kadar verimli bir üretim aracı haline gelir. Bundan sonra köleleşme dönemi başlar. İşte köleleşmenin özü budur. Artık insan, artı-ürüne yol açacak çok önemli bir üretim aracıdır. Savaşlar ağırlıklı olarak bu amacı gerçekleştirmek için geliştirilir. Böylece bilinen büyük köle imparatorlukları insan emeğinin üretici değerini esas alarak kullanılır ve büyük köle toplulukları ortaya çıkar. Bugün hala ihtişamı karşısında insanın heyecanlandığı büyük Mısır, Mezopotamya, Roma, Yunan, Çin, Hint uygarlıkları böyle bir gelişmenin ürünüdürler.

Elbette ki savaşlar bu amaçla bağlantılı olarak çok vahşi gelişiyorlar. İlkel komünal toplum koşullarında yaşayan topluluklar veya halklar esirliği tanımadan son derece başına buyruk bir halde yaşarken, onları köleleştirmek çok zordur. Kölelik kolay kolay boyun eğilecek bir tarz değildir. Köleleşmeyi sağlamak, onu bir sistem olarak yeryüzüne oturtmak için çok vahşi savaşlar yürütülür. Bu savaşların bilinen kaçınılmaz sonuçları vardır. Kaçınılmaz sonuçlarla birlikte direnen ve köleliği hiç kabul etmeyen insan toplulukları da vardır. Ama köleleşen insan da vardır. Çünkü artık ezen-ezilen, köleleştiren, köleleştirmeyi esas alan savaşlar dönemi başlamıştır. Burada da daha örgütlü olan, kendini daha bilinçlendiren hakim çıkıyor. Bu anlamda hem köle sahipleri sınıfı gelişiyor, hem de köleleşmemek için büyük bir direnç halinde kendilerini örgütleyen ve uygun coğrafyaya çeken, savunan ve dolayısıyla özgür olan topluluklar ortaya çıkıyor. Bunlar hala günümüze kadar vardır. Artık böyle bir tarihi gelişme söz konusudur.

Özellikle uygarlıkların, köleci imparatorlukların düz alanlarda kurulması tesadüfi değildir. İnsanların oralarda kendilerini savunma, köleliğe karşı koyma imkanları çok sınırlıdır. Buralarda çöller vardır ve insanlar bir saldırıya maruz kaldıklarında çölün derinliklerine çekilirler. Bu durum da onların ilkel kabile, aşiret boyları düzeyini aşmamalarının nedeni olur. Afrika'da, Arabistan çölünde buna benzer çöl kabileleri vardır ve bunlar çok geri bırakılmışlardır.

İlk köle imparatorluklarının verimli ovalarda geliştiğini görüyoruz. Çünkü buralarda hem insan çok verimli üretime koşturulur, hem de kendini savunma imkanları azdır. Bunun yerine site devletleri, şehir devletleri gibi dar bir şehir alanında, sitede insanları kölece çalıştırarak devletleşmek, en anlamlı gelişme oluyor. Ve neredeyse böyle verimli her alanda bir köle devleti ortaya çıkıyor. Aşağı Mezopotamya'daki Sümerler böyledir. Nil kıyısındaki Firavunlar rejiminde, verimli arazide kurulan Roma'da, Yunanistan'ın ve yine Anadolu'nun çok değişik verimli sahalarında, gelişen Atina'da, Hindistan'da, Çin'de artık insanın böyle sömürülmesine yatkın coğrafyasıyla, savunma düzeniyle, bütün uygarlık alanları köleleştirme sistemiyle kuruluyor.

Dağlar ve çöller ise bu anlamda köleleştirmeye karşı sığınak yerleri haline geliyor. Bu nedenle buralarda günümüze kadar henüz köleleştirilemeyen, hatta serfleşmeyen, proleterleşmeyen birçok klan, kabile vardır. Günümüzde Kürdistan'da bile, henüz boyun eğmemiş böyle birçok aşiret, kabile toplulukları bulunmaktadır.

Toplumların köleleştirilmesinde sınıfsallık ile etnik özellikler iç içedir. Köleleştirme hem bir sınıfsallaştırmadır, hem de etnik topluluğu, yani belli bir milli özelliği olan topluluğu hedef alır. Kendi soyundan olanlar köleleştirilirken, (buna biz sınıflaşma diyebiliriz) daha çok da başka etnik toplulukların olduğu gibi köleleştirilmesi söz konusudur ki, bu tarihte daha yaygın bir biçimdir. Bunların içinden elebaşıları işbirlikçi olarak kabul edilebilir ama esas kitlesi köleleştirilir.

Benzer gelişmeler ortaçağ boyunca da devam eder. Burada değişen, kölelik yerine serfleşme kurumu, yani köleye göre biraz daha yumuşatılmış bir sömürü biçiminin geçişidir. Bu kendi evi olabilen, aile kurabilen, az bir toprağa sahip olabilen serfin sömürülme tarzıdır. Biz buna derebeylik, feodal düzen diyoruz. Bu değişikliğin temel nedeniyse, insanın daha fazla üretebilmesi için, onlara tüketimde köleliğe göre biraz daha fazla pay ayırma gereğinin duyulmasıdır. Çünkü insanlara tüketimde biraz daha fazla pay ayırmak özellikle köylülerde çok daha fazla çalışmaya, bu da daha fazla üretime yol açıyor. Sonuç, bildiğimiz feodal devrimler dönemi ve ardından da feodal imparatorlukların gelişmesidir.

Bu sefer savaşlar feodal sistemi geliştirmek, oturtmak içindir. Büyük feodal savaşlar dönemi başlar. Başlangıçta bunlar devrimdir. Nitekim feodalizm adına çok önemli devrimler yaşanır. Bu devrimlerin en büyüklerinden birisinin de İslamiyet olduğunu biliyoruz. Ama böyle başka feodal devrimler de vardır. Rus feodalizmi, Çin feodalizmi çok ciddi devrim süreçleri sonucunda gelişirler. Yine Avrupa'da benzer birçok feodal gelişme vardır. İnsanlık yeni baştan bir sınıflaşmaya tabi tutulur. Kısaca serfleşme diye tabir edebileceğimiz bu dönemde, yaygın olarak aynı etnik topluluklardan kendi içinde bir sınıflaşma yaşanır. Bazı etnik kesimler veya milliyetler, halk topluluklarında olduğu gibi çok az bir işbirlikçi kesim dışında tamamen serfleşmeye tabi tutulurlar. Ve bu çok yaygın gelişir. Neredeyse insanlığın buna bulaştırılmamış tek bir etnik topluluğu bırakılmaz. Bu da geniş bir sömürü imkanını ortaya çıkarır. Özellikle toprağa daha fazla el koymak, toprakta daha fazla insanı çalıştırmak, sömürünün temel biçimidir. Bu dönemde savaşlar esas olarak toprak için, toprakta insanı iskan edip sömürmek için geliştirilir. Bu temelde büyük imparatorluklar ortaya çıkar.

Feodalizm hala kalıntıları olan bir sistemdir. Özellikle Ortadoğu bölgesinde ve hatta dünyanın başka bölgelerinde de feodal sistemin kalıntıları bulunmaktadır. Feodalizme geçiş aynı zamanda uygarlıkta dev gibi bir aşamadır. Hem köleci sistemde, hem feodal sistemde bilindiği gibi siyaset, kültür, hukuk, sanat gelişir. Hatta ilk köleci kuruluş neredeyse insanlığın bu gününü bile şartlandıran her türlü gelişmeye imzasını atar. Örneğin Mezopotamya'daki uygarlaşmanın (ki en eski uygarlaşma olarak görülür) hukuku, siyaseti, hatta bilimi, sanatı daha sonraki bütün gelişmelerin temelini teşkil eder. İlk uygarlık kanunları neredeyse günümüzün uygarlık kanunlarının esasını teşkil etmektedir. Daha sonraki gelişmeler biçime ilişkindir. Böyle bir insani gelişme var veya uygarlaşma, sınıfsallaşarak gelişme var.

Kapitalizm diye tabir edilen sistem de bu uygarlaşma sürecinin en önemli diğer bir sınıfsallık aşamasıdır. Kapitalistleşme insanın üreticiliğinin daha fazla arttığı bir dönemdir. Bunun temel nedeni de çalışana biraz daha fazla pay ayırmak, serfliğe göre daha yumuşak bir sömürü biçimiyle daha fazla üretime yol açmak istenmesidir. Dolayısıyla bu değişik bir sömürücü sınıfın, kapitalist sınıfın ortaya çıkması anlamına gelir. Burada insan daha iyi bir üretim aracıdır. Fakat bunun yanında teknikte de bir gelişme vardır. Ve daha gelişkin bir sömürücü sistem olarak kapitalizmin doğuşuna yol açar. Bu da yeni baştan insanlığın kapitalizme göre savaşlara konu olması, insanlar üzerinde sınıfsal ve ulusal baskıların yeni bir tarihi döneminin ortaya çıkması demek oluyor. Bilindiği üzere kapitalizme dayalı muazzam bir sınıfsallık, sınıfsallaşma ve sınıfa karşı sınıf savaşımı söz konusudur.

Kapitalizm özellikle Avrupa'da ağırlıklı olarak böyle gelişip dışa yönelik başka etnik toplulukları, halkları egemenliği altına almaya çalışırken yürüttüğü sömürge savaşları vardır. Sömürge savaşlarının amacı, halkın tümünü kapitalist sömürüye açmak, yeraltı-yerüstü zenginlikleri talan etmek ve böylece çok daha geniş bir sömürü imkanını ortaya çıkarmaktır. Bu anlamda hem sınıfsal, hem ulusal baskı çok kapsamlı bir biçimde kapitalizm döneminde ortaya çıkar. Ne kadar sınıfsal baskı, sömürü gelişirse o kadar ulusal baskı ve sömürü düzeyi gelişir. Böylece kapitalist imparatorluklar çağı başlar. İşte bunlar özellikle Avrupa'da İngiltere başta olmak üzere, Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Almanya'dır. Ve en son da günümüzde kapitalist-emperyalist imparatorluk olarak ABD başı çekmektedir ve ABD'nin dünya egemenliği biraz gelişim halindedir.

Hiç şüphesiz kapitalizme karşı sınıf savaşımı, kapitalizmin doğuşundan ve ilk temel burjuva devrimlerinden beri ardı arkası kesilmeksizin vardır. Bunlar özellikle Paris Komünü, Bolşevik Devrimi ve 20. yüzyıldaki birçok başka sosyal devrimler kapitalist-emperyalist gelişmeye karşı emeğin, proletaryanın sosyalist toplum amaçlı başkaldırıları, devrimleridir. Hatta Sovyetler sistemi gibi bir sistem de doğmuştur. Günümüzde her ne kadar bu sistem çözülmüş gibi gözükse de, kapitalizmin devlet niteliğinde büyük değişimleri vardır. Gerek sınıflar, gerekse halkların sömürüyü oldukça sınırlama ve kendi bağımsızlıklarını, özgürlüklerini çok ileri düzeylere getirme gibi bir durum ortaya çıkmıştır.

Günümüzde ABD'nin egemenliği ve diğer bazı kapitalist-emperyalist devletlerin egemenlikleri, gerek sınıfsal anlamda, gerekse ulusal anlamda eski dönemlere göre, örneğin 19. yüzyıla, genelde köleciliğe ve feodalizme göre çok yumuşatılmıştır. Tabii bu, insanlığın üzerinde bu sistemin tehlikesi yoktur demek değildir. Tehlikesi vardır. Belki de kölecilikten daha fazladır. Fakat eski tarz sömürü oldukça yumuşatılmıştır. Tehlike başka alanlarda gelişmekte ve doğa tahribatında, toplumun tehlikeli örgütlenişinde, tekniğin kullanımında ve buna benzer dolaylı birçok insanlığı yıkıma götürecek gelişmeleri beraberinde üretmektedir.

Eski sömürü biçimleri sosyalizmin mücadelesiyle aşılmıştır. Halkların "kaba sömürüsü" diyebileceğimiz biçimdeki (ki o zaman uluslar üzerinde onların siyasal, hukuki birçok yönüyle hiçbir hak tanımaksızın sömürgeci rejimler kurulmuştur) bu rejimler neredeyse tümüyle bizim dışımızda (Kürdistan dışında) yıkılmış durumdadır. Bunun yerine sömürgelerde kurulan devletler vardır. Bunların bağımlılıkları olsa da söz konusu egemenlikler 19. yüzyıl hatta 20. yüzyıl başlangıçlarına göre çok zayıftır. Bunların yeni sorunları vardır. Ve yeni sorunlar, yeni mücadeleleri de beraberinde getirir. Önemli olan eski baskı, sömürü biçimlerinin toptan aşılmasıdır. Böyle bir gelişmenin de sosyalizm ve ulusal kurtuluş mücadelesiyle günümüze kadar muazzam bir ilerleme sağladığını görmek gerekir.

Kapitalizmin yeni bir sömürü sistemi geliştirilmek isteniyor. ABD'nin "yeni dünya nizamı" adı altında adlandırmak istediği de budur. Fakat ortaya çıkardığı sorunlar ve çözüm yolları hem kapitalistler tarafından ve hem de sosyalistler tarafından yeniden değerlendirilmeye alınmaktadır. Zaten bu konuda yoğun bir tartışma yaşanmaktadır. Sosyalizmin bugünkü evresindeki veya kuruluş dönemindeki reel sosyalizm aşılırken, onun yerine yeni bir sosyalist sistemin nasıl gelişebileceği tartışılmaktadır. Özellikle yeni tehlikeye karşı kapitalizmin insanlığı toptan tehdit eden tekniğiyle, başta nükleer silahıyla ve giderek çevreyi kirletmesiyle, nüfus patlamasıyla birçok yeni hastalık ortaya çıkıyor. Hatta tekniğin neredeyse canavarlaşması gibi bir durumu da söz konusudur.

Eğer insanlık yaşamak istiyorsa, bunlara karşı yeni arayışlar, yeni teoriler, yeni programlar, yeni örgütlenmeler, yeni mücadeleler, hatta savaş biçimleri 21. yüzyıl boyunca gelişmek durumundadır.

Bu genel anlatım, Türk egemenlik sistemi insanlık tarihi içinde ve günümüz gerçeğinde neyi temsil ediyor, nerede kalmıştır; başına neler gelecektir sorularına bilimsel bir görüş kazandırmak içindir.

Türk egemenlik sistemi çok ilkel klan, kabile döneminin üst aşaması diye tabir edilen barbarlık aşamasından itibaren Orta Asya'dan çıkarken yarı kölelik, yarı feodal bir uygarlıksal gelişmeye tabi oluyor. Kendisi köleleşiyor ve bunu öğrendikten sonra başkalarını köleleştiriyor. İran koşullarında ve giderek Ortadoğu'nun diğer koşullarında uzun bir kölecilik sistemini, feodal sistemi yaşamasından sonra içlerinden sıyrılan bazıları devletleşmeyi yaşıyorlar. Özellikle yorulan Pers iktidarlarının, yine Arapların yorgun halifeleri ve sultanları yerine Türk sultanları ve halifeleri geçmeye çaba gösteriyorlar.

Onuncu yüzyıla kadar geldiğimizde gerek Emevi, gerekse Abbasiler sülaleleriyle yönlendirilen İslam imparatorluğu, artık Araplarda belli bir doygunluğa yol açıyor. Bunun yerine saraylarda büyüyen kölemenler veya Türk boylarının ileri gelenleri yavaş yavaş devlet içinde etkili oluyorlar. Selçuklular adıyla, ya da daha çok çeşitli beylikler adıyla bir sürü beylik kurma dönemine geçiyorlar. Zaten feodalizm de buna çok uygundur. Dolayısıyla 10. yüzyıl bu anlamda en verimli dönemi teşkil ediyor. Askeri güçleri at sırtında olmaları, taze bir kan gibi Ortadoğu feodalizmine gitmeleri onlara bu şansı veriyor. Sonuçta oldukça savaşlarla dolu bir dönem açıyorlar.

Bu savaşlar sonucunda Türk egemenlerinin devletleşme dönemi başlıyor. Oğuz boylarından, barbarlık şefliğinden, beylik ve giderek imparatorluk biçiminde devletleşme gelişim gösteriyor.

Türk egemenlerinin oluşumunu kesinlikle İslami gelenek içinde aramak gerekir. Özellikle Abbasi saraylarında yetişiyorlar. Burada bazı köle komutanlar ortaya çıkıyor. Bu köle komutanlarla boyların şefleri birleşerek beylikleri, devletleri oluşturuyorlar. Bu sınıflaşmada yeni bir adımdır. Türkmen boylarının kendi içinde ayrışması, Türkmen beylerinin savaşma dönemi başlıyor. Bu durum 10. yüzyıldan günümüze kadar gelişim gösterir. En önemlisi de bu egemenlik, özellikle başka topluluklar üzerinde gelişir. İmparatorluğun sahibi olan Araplardan tutalım yaygın olarak Kürtler, Ermeniler, Rumlar ve benzeri birçok etnik topluluğa kadar hepsinin üzerinde yeni bir Türk feodal egemenlik dönemi başlamıştır.

Bu dönemin egemenliğinin baskı ve sömürüsünün kapsamında imha fazla yoktur. Günümüzdeki kemalist egemenlik biçimiyle kıyaslandığında, bunun çok sınırlı olduğu da söylenebilir. Toplulukları imha etmek şurada kalsın, onlar üzerine hafif bir beylik geçirme gibi bir amacı vardır. Dillerine, kültürlerine, hatta emirliklerine fazla dokunma yoktur. En gelişkin Selçuklu İmparatorluğu oluştuğunda birçok etnik topluluğun bir emirlik olarak kalmasına hem mecbur kalır, hem de bunu rahatlıkla kabul eder.

Konumuz açısından göz önüne getirdiğimizde, Kürtlerle Türkmenlerin veya Türk boylarının siyasi açıdan aralarında fazla fark gözükmüyor, yani birbirlerine yakındırlar. Neredeyse eşitler arasında birinci, ikinci gibi bir sıralama söz konusudur. Bunu şunun için söylüyoruz: Bugün ulusal imhayı en uç noktasına vardıran özel savaşla kıyaslandığında, Selçuklular, Artıkoğulları, Akkoyunlular, Karakoyunlular ve benzeri Türk etnik yönü ağır basan beylikler söz konusu olduğunda belki de ekonomik, sosyal, kültürel açıdan Kürtler daha egemendir. Eriyen, uydurulan gerçeklik Türk toplum gerçekliğidir. Bu 20. yüzyıla kadar böyle devam eder. Yalnızca üstte hafif bir siyasi egemenlik vardır. Bu siyasi egemenliklerde Kürt beyliklerini ortadan kaldırmak diye bir durum söz konusu değildir. Sadece, "ben seni büyüttüm, benim elimi öpersen yeterlidir" mantığı biçiminde bir boyun eğme vardır, daha fazlası yoktur. En sert Osmanlı sultanı diye bilinen Yavuz Sultan Selim bile kendisiyle eşit bir Kürt hükümdarı aramak ister. Bilindiği üzere İdris-i Bitlisi "Buna gerek yok, sen bize bir beylerbeyi tayin et, biz beylikler, hükümetler biçiminde kalalım" der ve kurulan ittifaklar beş Kürt hükümeti, irili-ufaklı birçok Kürt emirliği ve hatta beyliğinin olduğu gibi kalmasıdır. Dikkat edilirse, burada neredeyse bir ittifak var. Hatta eşit ittifak söz konusudur. Savaşlarla boyun eğdirilmiş Kürt beylikleri, emirlikleri söz konusu değildir. Rızaya dayanan bir anlaşma vardır. Ve Osmanlı İmparatorluğu'nun Kürt politikası bu imparatorluğun çözülüşüne kadar devam etmiştir. Bazı sistem dışı veya sisteme başkaldırma olayları olmuşsa da esas itibariyle böyledir. Aynı zamanda kültür üzerinde herhangi bir baskı yoktur; normal gelişme sürdürülür. Yine kendi içinde aşiret düzenleri geliştirilir. Yani özgürlüğe hayli yatkın bir durumdur; baskı biçimi sınırlıdır.

19. yüzyılda baskı biraz daha artar. Bu da zayıflayan imparatorluğun vergi ve asker alma ihtiyacından kaynaklanır. Ortaya çıkan isyanlar da Abdülhamit'in yeni Kürt alaylarını yaratma politikasıyla, yani tekrar bir uzlaşma politikasıyla sonuçlanır. TC kuruluşunda bile M. Kemal, Abdülhamit'in politikasını esas alır. Kurtuluş savaşında, Kürtleri hiç karşısına almayan bir politika izler. Bu anlayış yine aynen Yavuz Sultan Selim, Abdülhamit anlayışıdır, uzlaşmadır. Ama daha çok kendi siyasi hakimiyetinde gerçekleşen bir uzlaşmadır. İlişki tarihinin ele alınışında bunu çok iyi görmek gerekiyor.

Demek ki bu döneme kadar çok ciddi bir ulusal tehdit yoktur, var olan sadece siyasi bağlılığı kapsıyor. Siyasi bağımlılık da öyle fazla gelişkin değildir. Hele normal toplumsal, kültürel gelişme olduğu gibi sürmektedir. Cumhuriyetin kuruluş yıllarına kadar bu böyledir. Ama ne zamanki Türklerde feodal devlet geleneği yerine (özellikle ittihatçılarla başlayan) kapitalist devlet geleneği oluşmaya, Türk İslam ideolojisi yerine katı bir şoven milliyetçiliği gelişmeye başlar; o zaman İttihat Terakki örgütlenir. Özellikle Hıristiyanlar biraz haklar kopartır, diğer azınlıklar biraz başkaldırır. İşte o zaman sistem olduğu gibi dağılmakla yüz yüze kalır ve faşizme bile taş çıkartan bir milliyetçilik kasırgası başlar. Bilinen Ermeni katliamı, Rum katliamı ve diğer azınlıkların zorla asimilasyonu dönemi başlar. İmparatorlukta Kürtler en köklü bir halk geleneğini temsil ettiği, kolay imhayla sonuçlanacak bir konumda olmadığı için en sona bırakılır. Çünkü Türk gücü Kürtlere bu temelde yönelmeye yetmez. Eğer yönelirse bu Türk egemenlik sisteminin zararına olacaktır. Bu nedenle uzlaşma esas alınır. Burada M. Kemal'in de Osmanlı sultanlarıyla aynı politikayı sürdürdüğünü görüyoruz. Çünkü 1920'lerde Kürtlere karşıtlık, kalan Türk devlet kalıntılarının da yok olması demektir. Hatta ulusal tehlikenin gırtlağına kadar gelişmesidir. Bunu bildiği için, tüm gücüyle "Türk-Kürt kardeşliği", "tarih boyunca birlik-beraberlik" gibi bir safsatayla kendi faşist-milliyetçi amacını gizler. Ama gelişen yeni bir devlet biçimidir. Hem de en katı ulusçuluğu, bir anlamda faşist ideolojik zırh olarak benimseyen devlet tekelciliği, oldukça merkezileşmeyi sağlamış Türk burjuva cumhuriyetidir.

M. Kemal işe İttihat Terakkicilikle başlar. Cumhuriyetin kuruluşuyla artık yeni bir dönem gelişir. Buna karşı tepkilerin gelişeceği açıktı. Zaten Ermeniler, Rumlar tasfiye edildikten sonra, son olarak sıra Kürtlere geliyordu. Onların kendi düzenlerini, (dinsel yanı ağır bassa da) korumak adına geliştirdiği isyanlar vesile edilerek acımasızca bastırılır. Bu bastırılmanın sonucunda bildiğimiz gibi tümüyle Kürt etnik özelliğini hedef alan bir soykırıma doğru yol alma sürecine girilir. Bu yeni bir süreçtir ve kesin ulusal imha amaçlıdır. Bu, eski Osmanlı tarzı ayaklanmaları bastırma değildir. Bu isyanları bu yönüyle farklı değerlendirmek gerekiyor. Osmanlı döneminde isyanlar ezilirdi. Örneğin, Bedirxan isyanları, Ubeydullah isyanları ezildi. Ama en ufacık bir şekilde halkın ulusal imhaya tabi tutulması gibi bir durum yoktu. Dil yasağı, kültür yasağı, toplumsal örgütlenme yasağı diye herhangi bir baskı söz konusu değildi. Ama kemalist tarzda isyanların ezilmesiyle birlikte dil yasağı, kültür yasağı konulur. Hatta her türlü topluluk (tekke ve zaviyelere kadar) yasaklanmıştır. En ufacık geleneksel, toplumsal bir örgütlenmeye bile fırsat verilmez. Hatta isim taşıma hakkı bile zorla elinden alınır. Böylesine bir "geme vurulma" dönemi başlar. Ve bu da belki de tarihte Hitler'in bile cesaret edemediği veya aklına getiremediği bir soykırımdır.

Birçok yazar, çizer "Hitler'in katliamları, filanın katliamları" der durur. Ama Türk tarzındaki katliamın ne boyutlu olduğunu hiç araştırmaz. Belki Ermeniler biraz sızlanırlar, Rumlar ise belki biraz acısını duyarlar ama bütün yönleriyle bu katliamcılığı ortaya çıkaramamışlardır. En önemlisi de Kürt katliamında boyutlar henüz Kürtler tarafından bile hakkıyla anlaşılmış olmaktan uzaktır. Bu çok önemlidir. Çünkü insanlar bir katliam yaşıyorlar ama nasıl katledildiklerini bilmiyorlar. Katliam burada yalnız fiziksel anlamda değildir. Fiziksel katliam aslında kültürel, sosyal, siyasal katliamlara nazaran daha hafiftir. Çünkü fiziksel katliamda vurulan vurulur, kalan ise kaçar. Örneğin, Yahudiler katliamdan kaçtılar. Bugün dünyanın en gelişkin ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal topluluğudurlar ve dünyaya hükmediyorlar. Ermenilerin de bir kısmı katledildi, gerisi dünyaya savruldu. Onlar da bugün ekonomik, siyasal, ulusal olarak güçlü topluluklar halinde yaşıyorlar. Yine Rumlar da katledildiler ve geri kalanları dünyanın dört bir tarafına savrulmak zorunda kaldılar. Ama onlar da Amerika'da yine güçlü ulusal topluluklar olarak varlıklarını sürdürüyorlar. Kısaca görüyoruz ki, fiziksel katliam ardından kalanlar kendilerini hiç olmazsa insana daha yakışır bir düzey içinde tutabiliyorlar.

Ancak Kürt katliamında bundan daha aşağı, daha tehlikeli bir durum söz konusudur. Kürtler hem fiziksel katliamı yaşıyorlar, hem de katliamdan geri kalanlar sosyal, siyasal, kültürel, dilsel bir katliamı daha yaşıyorlar. Dikkat edilirse, bu daha ağır ve daha tehlikeli bir durum olduğu kadar, aynı zamanda bir insan topluluğunun üzerinde geliştirilebilecek en hayvanlaştırma rejimidir de. Hatta bizce hayvanlıktan da daha tehlikelidir. Çünkü hayvanlar hiç olmazsa gerektiğinde ağızlarını açıp diledikleri kadar meleyebilirler. Bizimkilerin böyle dillerini, ağızlarını açıp seslerini çıkarmaları, örneğin bir türkü söylemeleri, gösteri yapmaları, slogan atmaları pek mümkün değildir. Ama hayvanlar mesela bir ahırda, istedikleri gibi anırabilirler. Bir ahırı biz bir gösteri gibi ele alırsak, isteyen herhangi

> ”Kürtler hem fiziksel katliamı yaşıyorlar, hem de katliamdan geri kalanlar sosyal, siyasal, kültürel, dilsel bir katliamı daha yaşıyorlar. Dikkat edilirse, bu daha ağır ve daha tehlikeli bir durum olduğu kadar, aynı zamanda bir insan topluluğunun üzerinde geliştirilebilecek en hayvanlaştırma rejimidir de.”

> “Birçok yazar, çizer 'Hitler'in katliamları, filanın katliamları' der durur. Ama Türk tarzındaki katliamın ne boyutlu olduğunu hiç araştırmaz. Belki Ermeniler biraz sızlanırlar, Rumlar ise belki biraz acısını duyarlar ama bütün yönleriyle bu katliamcılığı ortaya çıkaramamışlardır. En önemlisi de Kürt katliamında boyutlar henüz Kürtler tarafından bile hakkıyla anlaşılmış olmaktan uzaktır.”

birisi istediği kadar bağırıp çağırabilir. Ama Kürt topluluğunda buna bile fırsat yoktur. Tabii bu ses anlamında baskı düzeyinin bir ifadesidir. Bunun yanında gözükmeyen sosyal, kültürel yönlü tahribatların, katliamların müthiş gelişkinliği söz konusudur.

Mesela sizlere birçok eleştiri yönelttik. Bu eleştirilerin de dayanakları biraz budur. Yani hayvanlaşmadan daha geri bir konuma itilmiş olmanızdır. Örneğin, insan böyle sizin gibi mi olur, niye hızlı düşünemiyorsunuz, niye hızlı yapamıyorsunuz, niye tehlikeyi göremiyorsunuz? Koyunlardan, ahırdan beter edilmişsiniz. Nasıl doğru örgütleneceksiniz, nasıl doğru söz söyleme gücüne sahip olacaksınız? Dört bir yanınızdan vurulmuşsunuz. Bunları vurgulayarak sizlere yükleniyorum. Burada derinliği yakalamak gerekiyor. Neden sizlerden çok güçlü komutanlar çıkmıyor? Biz geçen derslerde oldukça yoğunlaştık. Artık bazı şeyleri anlamanız gerekiyor. Düşünüyoruz ve "bunlar bazı yerlerinden vurulmuş" derler ya, iğdiş edilmiş, bazı soydamarları kesilmiş, çökmüşsünüz diyoruz. Tahlillerimize göre sizleri normal insanlar olarak ele almak biraz zor. Saflarımızda bile o kadar eğitip örgütlememize rağmen, yine de çok ucube tipler ortaya çıkıyor.

Ben zaten devrimciliğimi buna bağlamıştım ve böyle bir insan olma durumunuzu dehşetle karşıladım. Hala bu dehşetten kaçmak için devrimciliğimi geliştiriyorum. Sizlerin neden gelişmediğinizi anlamaya çalışırken de, yaşadıklarınızın dehşetinin pek farkında olmadığınızı gördüm. Ve hala da bunun sadece halkın değil, sizlerin bile yaygın yaşadığınız bir durum olduğu görülmektedir. Bizim eğitim topluluğumuzun, partimizin bile ne kadar tehlikeli, geri bir konumda seyrettiğini göstermeden sağlıklı bir gelişme yoluna giremeyiz.

Demek ki, katliam sadece fiziksel anlamda değildir. Zaten düşman günümüzde istediği kadar "faili meçhul" adı altında her gün beş-on köylüyü katledebiliyor. Bunlar fiziksel katliamlardır ve hatta bu o kadar da tehlikeli bir katliam değildir. Tam tersine bu katliam, belki de karşı intikam duygularını geliştirme anlamında olumluluğa da zemin teşkil edebilir. Katliamın daha kötüsü özelde 12 Eylül'ün, genelde cumhuriyetin yaşam tarzıdır. Bu yaşamda dil gücü, kültür gücü yoktur. Bu güçler gittikten sonra namus, onur kalmaz. Zaten vatanseverlik duygusu daha doğmadan imhaya tabi tutulmuş, toplumsal özgürlük düzeyi daha gelişim göstermeden yaşanamaz kılınmış, bir halk demokrasisi nefes almasına dahi izin verilmeden ortadan kaldırılmıştır. Bunun yanında ekonomik olarak kendini geliştirmen de mümkün değildir. Zaten var olan da elinden alınır. Asla kendi ülkesinin zenginlikleri var mıdır, yok mudur diye düşünmediği gibi, toplum olarak ürettiklerinin elinden nasıl ucuzca alındığının farkında bile değildir. Emeği çok ucuzdur. Bir insan olarak hamallığa bile kırk takla atacak bir koşturma durumu vardır. Bunun ne kadar düşürücü bir durum olduğunu pek fark etmeden, hatta bir iş bulduğunda, dediğim gibi kırk takla atarak "ne mutlu bana" diyecek kadar düşkünleşmiştir, düşkünleştirilmiştir.

Zaten siyasi gelişmeden bahsetmeye gerek yoktur. Onun siyasi gelişmeden anladığı, uşaklıkta, ajanlıkta yarıştır. Devletin egemenliğine koşuştur. Düşman partilerinin aleti olmaktır. Buna benzer düşmanın her türlü etkilerini temsil eden, sosyal veya benzeri yaşam tarzlarına kendini koşturmaktır.

Şimdi biz genel anlamıyla belirtiyoruz. Ama bütün bu hususlarda hepiniz düşünün: Sizler gururlusunuz ama savaşta fazla direnmemişsiniz, direnseniz de yenilgiye uğratılmışsınız. Sizin yaşadığınız, derinliğine istenildiği kadar bir boyun eğdirilme ya da "vurulan vurulur, kalan diğerleri çarpıtılır, saptırılır" durumudur. TC'nin faşist egemenlik ihtiyacına göre bir asimilasyon, yalnız dil anlamında değil, faşist toplumun bütün gereklerine göre bir yeniden yapılanma süreci içine almaktır. Sonuçta dünyanın hiçbir halk topluluğunda ortaya çıkmayan, ne sömürgeci rejim, ne sömürge olma durumu, hatta ondan daha beteri olan hakim ulus içinde erime de diyemeyeceğimiz (çünkü erime fazla gerçekleşmiyor) en geri, en sömürüye açık olan, en itilip kakılan, çok ucuz yönetilen bir toplumsal düzeyin, ulusal kimlik ve kimliksizliğin çok değişik ve hiçbir toplulukta görülmeyecek biçimde gerçekleşmesidir.

İşte siz böyle ulusal, toplumsal kimliğin ve kimliksizliğin ürünü olarak ortaya çıkıyorsunuz. Halkımızın gerçek durumu şimdi budur. Bunun ne kadar vahim bir durum olduğunu biraz düşünürseniz idrak etmemeniz mümkün değil. Keşke biraz gücünüz olsaydı da, kendi kişiliğinizde düşünüp davranma özgürlüğünü sağlayabilseydiniz.

Bu konuya biraz daha açıklık getirmeden önce cumhuriyetin isyanları ezmesinin doğru anlamını bilmek gerekiyor. Herkes "isyanlar oldu, direndik" diyor. Halbuki bu isyanlar öyle bilindiği gibi fazla ulusal isyanlar değildi. İsyanların objektif anlamda ulusallığı olsa da kemalizmin uygulamalarını anlama bakımından bir ulusallığı yoktu. Belki de o isyanlar toplumsal, dinsel, kültürel bazı yönlerden kimliklerini korumak istiyorlar ve beraberinde çok geri bir tepki düzeyini ifade ediyorlardı. Tabii örgütlülük, bilinçlilik düzeyi de bu nedenle çok geri olmak durumundaydı. Ama en kötüsü de, kemalizm bunu fırsat bilmiştir. İmparatorluk parçalanmış, çok önemli oranda elinden gitmiş, Yunan işgali nedeniyle Anadolu da neredeyse elden gitmekle karşı karşıyayken, M. Kemal bunun büyük tehlikesini görüp, kendisinde yarattığı fobiyle "bir de Kürtler başkaldırırsa, tekrar Türklük biter" diye düşünerek isyanları şiddetle bastırmaya yönelmesidir. M. Kemal'in "Türklük" dediği de Osmanlı kalıntısı devletin resmi Türklüğüdür ve bunun bitmesi ona dehşet verici geliyor. O açıdan da tıpkı bir yılan gibi adeta vurup öldürmekten, ısırmaktan başka bir politika aklına gelmiyor.

Günümüzde hala Türk baskı sistemini incelerken çoğunun anlayamadığı budur. Anlamaya çalışsalar da tam anlayamıyorlar. Türk egemenleri neden hiçbir ara çözüme, reformist çözüme bile gelemiyorlar? Aslında buna Amerika da, Avrupa da şaşıyor. Bunun tarihte bir tek örneği bile yoktur. Bunun nedeni, Türk egemenlik sisteminin tarih boyunca olduğu kadar (Türk beyleri, Türk sultanları kemalizme göre çok normal bir siyasi baskıyı, egemenliği esas alırlar ve daha az tehlikelidirler) onun en tehlikeli biçimi olarak kemalizmin de vardığı düzeydir.

Bu tehlike Türk halkı için de söz konusudur. Türk halkının en ufacık bir demokratik gelişmesi yoktur. Çünkü egemenler, sömürücü baskı sınıfı o kadar dardır. Özellikle cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte daraltılmıştır ki, acımasız bir sınıf baskısı kadar, varsa ezilen ulus veya azınlık topluluklarının üzerine çok acımasız baskı ve sömürü uygulamadan yaşayamaz. Egemen sınıf olarak kendisini üretemez. O dönemin yeni gelişen komünist hareketini imha eder. Küçük bir köylü hareketi vardır, onu da imha eder. Kürt isyanları vardır ve onlara karşı imhadan başka bir şey düşünmez. Türk egemen sınıfının cumhuriyet dönemi bu anlamda incelenmeye değerdir. Hatta bu egemenliğin faşizmden de öteye bir sınıfsal baskı düzenini kurduğunu söylemek gerekiyor.

Aslında biz bu konularda şimdiye kadar yaptığımız değerlendirmeleri yeterli bulmuyoruz. Ama şimdi görüyorsunuz ki, bu düzene faşist demek bile yetersiz kalıyor. Türk egemen sınıfı hem kendi halkı için, hem de diğer halklar için bir imhacı sınıftır. Hala da kendi egemenlik sahasında en ufacık bir demokrasi kırıntısına bile fırsat vermiyor. Kendi halkına bile hiçbir şekilde soluk aldırmıyor. Bu haliyle dünyada örneği görülmeyen özel bir baskı rejimidir. Kendi insanlarını dünyada kölelerden daha beter satan bir rejim yoktur. Burada en ufacık bir demokrasiye bile şahit olmak mümkün değildir. Yine hiçbir ülkede görülmeyen bir emek sömürüsünü (bunun çok açık bir aracı olan enflasyon hiçbir ülkede böyle yaşanmaz) olduğu gibi sürdürüyor. Bunu da tabii ki bir baskı rejimiyle götürüyor. Devletin üstünde demagoglar sınıfı oluşmuştur. Bir de gizli yönetim çekirdeği var. Gizli yönetim çekirdeğiyle demagoglar (ki bunlar siyasal partilerdir, bürokratlardır), yazarlardan-çizerlerden meydana gelen bir papaz takımı ve sürekli yalan üreten bir vaazcılar topluluğu oluşturulmuştur. Yani böylece açıkta çalışan bir ideolojik idare topluluğu ile gizli bir yönetim çekirdeği mevcuttur. Yani faşizmden daha beter, hatta ad vermekte güçlük çektiğimiz bir rejim söz konusudur. Bunun 12 Mart'ta, 12 Eylül'de nasıl daha da geliştiğini iyi biliyoruz. Aslında cumhuriyet tarihini tümüyle böyle kemalizmin esas yönünün teşkil ettiğini de biliyoruz.

Kemalizm gerçekten Mussolini'yi, Hitler'i de geriden bırakan 1920-'lerdeki faşist dalganın en gelişkin örneğidir. Bu dalgada hiçbir eksilme olmadığı gibi daha da katılaşarak, sertleşerek günümüze kadar devam etti. 12 Eylül'de doruk noktasına vardı. Toplum, halk üzerinde anti-demokratizmin ve Kürt halkı üzerinde ise soykırımın son haddine kadar sürdürülmesi bu son faşist dalganın esas amacıydı. Hala bu amacın tam sonuca gitmek için amansızca, görülmemiş bir biçimde sürdürülmek istendiğini biliyoruz. Biz buna TC tarihinin en son özel savaş rejim dönemi veya 12 Eylül faşizmi de diyebiliriz. Günümüzdeki ise, Evren döneminden daha tehlikelidir ve iyi anlamak gerekir. Özellikle bize yönelik Güreş-Çiller-Demirel diye tabir edilen kliğin (ki uşak sosyal demokrat diye geçineni, sağcısı, solcusu zaten aynı faşist karakterdedir), 1990'lardan beri yürüttükleri çok ilginç bir özel savaş dönemi var. Bunun topyekün bir özel savaş anlamına geldiğini kendileri biliyorlar ve adlandırdılar da.

Topyekün özel savaş demek, hiçbir savaş kuralına kendini bağlı hissetmemektedir. Yalnız fiziki soykırım, hatta kültürel, sosyal, siyasal baskılarla da sınırlı değildir. Mesela köylerin boşaltılması gibi coğrafik soykırımı da yapıyor. Uygarlık alanları tahrip ediliyor. Yine ne kadar tarihi kalıntı varsa, onların da tasfiyesi gerçekleştiriliyor. Bunun yanında yeni teknikler devreye sokularak asimilasyon görülmemiş boyutlarda sürdürülüyor. İşte özel savaş bu ve benzeri her türlü uygulama demektir. Özel savaşın kendini yaygınlaştırmada kullandığı teknik (mesela cumhuriyetin başlarında otuz yılda yapılamayanı bir yılda gerçekleştiriyor) ona büyük bir avantaj sağlıyor. Özellikle medya, basın-yayın imkanları, eğitim gibi muazzam araçlarla, asimilasyon ve boyun eğdirme geliştiriliyor. Türk eğitim sistemi kendi halkı içinde de günlük olarak faşizme uygun insanı yetiştiriyor.

Zaten ekonomi diye bir şey yok. Tam bir talancılık sürüyor. Bu Kırk Haramiler döneminden daha tehlikeli bir ekonomik talan anlamına geliyor. Şu anda yolsuzluklarla dile getirilen talanlar (ki kendileri bizzat söylüyorlar) ortaçağın hiçbir döneminde eşkıyalar, Kırk Haramiler tarafından gerçekleştirilememiştir. İşte böyle bir soygun rejimi de söz konusudur.

Baskı, işkence düzeyi tamamen sistemlidir. Bu bütün halka ve emekçilere uygulanmaktadır. Ortaçağda böyle baskı, işkence sistemlerinin geliştirilmiş olduğunu sanmıyoruz. Çünkü bu, hem çok genel, hem de çok ince bir tarzdadır. İnsanlığın hepsi genel bir stres, işkence altında tutulmaktadır.

Zaten halinize bakıldığında, insan sizden neden korkuyor? Çünkü siz aslında faşizmin tanınmaz hale getirilen bireylerini temsil ediyorsunuz. Mesela niye asgari bir kuralı bile doğru-dürüst uygulatamıyoruz? Çünkü faşizm, özellikle 12 Eylül rejimi sizi öyle bir hale getirmiş ki, laf anlamıyorsunuz; laf anlasanız da gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Ben bunu PKK koşullarını gözlemleyerek söylüyorum ki, sizde güç yok.

Türkiye'nin diğer topluluklarını, mesela gençliğini, hatta sıradan halkı (burjuva kesimi bir tarafa bırakalım) gözlesek, göreceklerimizi "maymunlaşma düzeyine varmış durum" diye değerlendirmek mümkündür.

Aslında ben kendimden de dehşetle biraz kaçtım. İlk yaşam dönemlerimi dile getirirken, bunu gösterdim. Ben kırk yıldır kendimle uğraşıyorum. Zorbela bu direnme veya savaşma düzeyinde tutuyorum. Siz ise, çok direnmesiz, belki de direnme kavramından bile habersiz bir durumda yaşıyorsunuz. Tamamen faşist egemenlik çerçevesinden, zihninden tutalım bütün ruhsal özelliklerine kadar, sadece baskı altına alınmış da demeyeceğim, teslim alınmışsınız, boğdurulmuşsunuz. Böylece karşımıza bambaşka bir kişilik çıkarılmıştır. Öyle değilse, Türkiye'de bu kadar halkın maddi-manevi yaşamına saldırı düzenlenirken neden hiçbir tepki yok? Eğer maymunlaşma düzeyinde bir gerçekleşme olmasaydı böyle olur muydu? Örneğin sizler de insan olarak 20 yaşındasınız, ama kendinizi zorbela ayakta tutuyorsunuz. Çünkü faşizmin ilmiğinden geçirilmişsiniz ve biz sizi en son sınırdayken yakalıyoruz. Zaten bitmiş tükenmiş olduktan sonra normal insan da değilsiniz. Çok çaresizsiniz ve düşman her şeyle üzerinize geldiğinde, kendinizi bile örgütleyemiyorsunuz. Zaten benim şaşkınlığım da buradan ileri geliyor. "Bu insanlar niye ilk iş olarak birbirlerini örgütleyemiyorlar" diyorum. Gönderdiğimiz birçok kadro doğru-dürüst bir iş yapamadan kendi kendini yakalatıyor.

Kendinizi düşünün, yakın bir çevrenizi bile örgütleyememişsiniz. Ben tüm zorluklarıma rağmen,1970'lerin ortalarında günlük olarak etkilediğim insanları, siz ömürboyu etkileyemiyorsunuz. O zaman tek başımaydım ve hiçbir ideolojik, siyasi gelişme de yoktu. Bununla kendinizin ne halde olduğunuzu biraz mukayese edin. Sizler aslında hastasınız ve bazı alışkanlıklara afyondan daha beter bulaştırılmışsınız. Ruhunuz kimbilir ne kadar kirletilmiş, ne kadar bağımlılaştırılmış, ne kadar köleleştirilmişsiniz. Öyle olmasa düzeyiniz bu kadar zayıf olur muydu? Normal bir gerillacı, normal bir örgütçü bile olunamıyor. Sizi bu kadar eğittiğimiz halde, durumunuz böyleyken, halkı düşünün. Yalnız günümüzü değil, buna bir de tarihsel gelişme içinde ele alın. "Vay halimize" demelisiniz. Günümüzü anlamak için tarihi de bu temelde kısaca özetledik.

Türkiye Cumhuriyeti'nin bu son özel savaşımı elle tutulur ne bırakmıştır? Evet, insanlar olarak belki yaşıyoruz ama gerçekten (çok ilginçtir) herkes şimdi hayvanları daha çok seviyormuş. Başsavcının bile bir köpeği varmış ve yüz insandan daha değerliymiş! Şimdi kendileri açısından bu doğru bir değerlendirmedir. Çünkü insanlık o kadar değerden düşürülmüştür ki başsavcının, Nusret Demiral'ın da nazarında bu düzeyde yer alıyor. Bir de köpeği için şiir yazıyor. Karşısında da DEP'liler vardır. Ama tabii onları kendi köpeğiyle kıyaslamak şöyle dursun, bin kat daha düşük görüyor, hatta hiç saymıyor bile. Onun için köpek en iyi varlıktır, diğerleri ise beterin beteri durumda olanlardır. Bu çok tuhaf bir durum. Şimdi başsavcının değer yargısı böyle olursa, Türkiye Cumhuriyeti'nin değer yargısı nasıl olur, siz düşünün. Nitekim şimdi bütün burjuvalar hayvanları insandan daha çok seviyorlar. Bunun anlamı şudur: İnsanlar hayvanlardan daha kötü duruma getirilmişlerdir. Onun için de insanlar sevilmiyor. Sevilmedikleri için hep "faili meçhul" cinayetler işleniyor. Çünkü sevilme durumu ortadan kalktıktan sonra yaşanacak olan hayvanlaşmadır, hayvanlaşmanın da en kötüsüdür. Böylece insanlar "faili meçhul" cinayetlere rahatça kurban götürülmüşlerdir. İşte özel savaş budur.

Halkını maymunlaştıran TC, maymunlaştırılamayanı veya buna fırsat vermeyeni de katledip götürüyor. Bu bir gerçektir. Hani genel bir söz vardır, "ya barbarlık, ya sosyalizm" diye. Şimdi Türkiye'de bu sloganı söylemek de, bence biraz eksik, hafif kalır. "ya barbarlık, ya sosyalizm" değil, "ya insan olarak kalmak, ya maymunlaşmak"tır. Çünkü başka seçenek bırakılmamıştır. Bu dehşet verici bir durum ama, aynı zamanda bir gerçektir. İnsani gelişme ortaçağda bile çok ileri düzeyde ve baskı o zaman çok da kabul edilebilir sınırlar dahilindedir.

> "Türk egemenlerinin oluşumunu kesinlikle İslami gelenek içinde aramak gerekir. Özellikle Abbasi saraylarında yetişiyorlar. Burada bazı köle komutanlar ortaya çıkıyor. Bu köle komutanlarla boyların şefleri birleşerek beylikleri, devletleri oluşturuyorlar. Bu sınıflaşmada yeni bir adımdır."

Topyekün savaşa tabi tutulmak ortaçağlarda yoktur. Cumhuriyetin ilk dönemlerinde de fazla yoktur. Çünkü teknik gelişmemiştir. M. Kemal ideolojik olarak, ruhi olarak açık fakat tekniği olmadığı için her şeyi yapamıyor. Ama günümüzde iş teknikle birleştiğinde ve bir de burjuvazinin kendini üretememe durumu ortaya çıktığında o zaman varlığını neyle sürdürür? Hayvanlaştırmayı derinleştirmekle, kendi halkını maymunlaştırmakla, karşısındaki halk topluluklarını ise hem fiziksel, hem de her düzeydeki imhayla kendi varlığını sürdürmeye çalışacaktır.

Yürürlükte olan özel savaşın karakteri, anahatlarıyla böyle tanımlanabilir. Zaten şu anda Türkiye'deki kriz (hem de acil kriz masaları kurulmuş diyorlar) bu nedenledir. Mesela bu hükümetin, kendi içinde beş-on tane kriz masası vardır. Bunu da çok iyi anlamak gerekiyor. Bu özel savaş hükümetidir. Mesela emniyet için kriz, ekonomi için kriz, dış politika için kriz masaları vardır. Kriz nedir? Komalık durumlar yaşanıyor ve her an bunlara müdahale edecek operasyon bölümleri gerekiyor. İşte bu masalar onun için kurulmuştur.

Zaten Kürdistan'da tümüyle, günlük olarak faal bir özel savaş bölümü vardır. Kendi halkını kriz masalarıyla yönetiyor. Bizi de günlük olarak imha, operasyon masalarıyla, bölümleriyle yok etmeye çalışıyor. İşte özel savaşın yönetim biçiminin kendisi. Günlük olarak Türkiye halkı nefes bile alamaz durumdadır. Neden hep böyle oluyor? Düpedüz partiler bütünüyle yalan söylüyor, yalan üretiyor. Politikacıların hepsinin yalancı olduğunu halk da biliyor, ama bir şey yapamıyor, çünkü kriz durumu var. Zaten bizimkilerin de nefes alır hali yok.

Acaba Kürt halkının durumu nasıldır? Zaten halka son fiziki, coğrafi katliamlardan tutalım toplumsal örgütlenişe kadar ne varsa, hepsi son sınırlarına kadar dayatılmıştır. Kimsenin ailesini atacak bir yeri yok. Ailelere dek başa bela olma durumu genel ve yaygın olarak yaşanıyor. Bırakalım normal ekonomik, sosyal, siyasal gelişme yolunu, fiziki olarak kendini yaşatma imkanı bile bulunamıyor. Bu durumda kaçan kaçana, göç eden edene. Köylerden kentlere, kentlerden metropollere, metropollerden Avrupa'ya ve bu böyle bir türlü bitmiyor. Bu özel savaşın uyguladığı baskı gücü nedir? Topyekün savaşla bitirme rejimi. Bu yaşanıyor. Aslında hepinizin yaşadığı durum bu ve kaçıyorsunuz. Ama başınızı nereye sokacaksınız, belli değil.

Demek ki, halkın ulusal, toplumsal düzeyi nedir dediğimizde sadece dayatılan bir sömürgeci baskı veya sadece ulusal baskı, hatta toplumsal baskı, sömürü de değil. Hele ekonomi zaten yok; ne ekonomisi. İnsanların bir iş için takla atması da yok. Denilebilir ki, belki "şahıs olarak ayakta kalabilir miyiz" diye bir endişe egemendir. Yani herkes "acaba kendimi ne kadar kurtarabilirim" diye düşünüyor. Bu bir kaplanın veya aslanın bir sürüye daldığında kıyamet koparan sürünün durumuna benziyor. Şimdi kaldı ki, bu bir aslan da, kaplan da değil, bir topyekün savaş rejimidir. Sürünün içine kırk türlü aslan, kaplan dalmıştır. Şimdi bağıran bağıranadır. Zaten kurtulanlar da tesadüfen kurtuluyor. Büyük bir kısmı vuruluyor ve yeniliyor. Yani normal bir sosyal, siyasal durum şurada kalsın, bu, sürüye dalmış kaplanın saldırı dönemini ifade ediyor.

Kürdistan'da bu durumu yaşıyoruz. İşte o intikam birlikleri veya saldırı birlikleri, özel timler, kendilerine göre resimlerini de üzerlerine, sırtlarına, her taraflarına yapmışlar. Zaten isimleri "bozkurt"tur. Her gün de vuruyorlar. Bunu bizim tahlil etmememize de gerek yok, kendileri apaçık yapıyorlar. Hem de çok açık, yalnız PKK'liye de değil, bütün halka yapılıyor. Fukara köylüleri hemen vuruyorlar, bakıyorlar kendilerine göre değildir. Eskiden esir alırlardı, şimdi o da yok. Çünkü işsiz çok, alıp ne yapacaklar? Bu nedenle esir aldıklarında öldürüyorlar. Hayvanlar bile böyle vurulmaz. Ama bu kaplanlar rejimine göre vurulması gerekiyor.

> "Lenin'den sonra 'emperyalist tehlike artıyor' diye, nasıl ki ABD, Sovyet tehlikesine karşı 'Türkiye bana çok lazım' diyorsa, emperyalist tehlikeye karşı 'Türkiye bana da çok lazım' diyen bir Stalin dönemi vardır. Bu doğrultuda reel sosyalizm döneminde TC'ye 20 yıl karşılıksız her türlü para ve silah veriyorlar."

Dikkat edilirse, bu "faili meçhul" her şeyden önce çok tehlikeli bir durum. Zaten çoğunuz bunun içinden geliyorsunuz ve benim fazla açmama da gerek yok. Halk çaresizdir. Halkın çaresizliği şurada: Aslında teslim olmaya da fırsat yok. Çünkü düşman neyi teslim alsın; besleyemez ki, bir yere de iskan edemez. Eskiden Osmanlılarda teslim olan halkı alıp Orta Anadolu'ya yerleştirirlerdi. Ya da uygun gördükleri yerde iskan ettirirlerdi. Hatta cumhuriyetin ilk döneminde de bu böyleydi. Katledilen katledildi, gerisini iskan ettiler. Ama şimdi yer yok, nüfus fazlalığı var, yani başa bela. Onun için Avrupa'ya kaçabilirsen kaç, kaçamazsan dozajı gittikçe artırılan bir katliam. Yani teslimiyetten bile daha tehlikeli bir dayatma söz konusu. Aslında insanlar teslim olsa, veya boyun eğmek isteseler bile rejim, "bu da bana fazla geliyor" diyecek.

Özel savaş artık en barbarlığa, hayvanlığa varmış aşamasını yaşıyor. Şimdi bu noktada normal bir baskı, sömürü durumunun değerlendirmesini yapmak saçmadır. Zaten ülkenin yeraltı-yerüstü zenginliklerinin sömürülmesi diye bir sorun yok; hatta "emeğin sömürüsü var" demeye de fazla gerek yok. Çünkü emek sömürüye bile yatırılmadığı gibi, sömürüye yatırılma büyük bir nimettir ve bu da yoktur. İşsizlik yüzde seksen düzeyindeyken, bu da bir nimettir. Bütün bunların sonucu yaşanan büyük bir kaçıştır. Sen "ben ülkemde kalmak istiyorum, hem de namuslu bir insan gibi kalmak istiyorum" desen bile, ona da fazla fırsat yok.

Adını ne koyarsanız koyun, böyle bir rejim Kürdistan'da yürürlüktedir. Kimlik açısından artık sürü olmaktan bile çıkarılan, belki de imhanın son sürecini yaşayan bir halkın durumu söz konusudur. Her ne kadar günümüzde kültür zenginliğini, farklı etnik topluluklar zenginliğini ifade ediyorlarsa da, bu kaplanın, kurdun sözüne benzer tarzdadır. Yani "sen iyi bir kuzusun, senin tüyün kırmızı, seni daha güzel yerim" tarzında bir yaklaşımdır. İşte "Türkiye mozaiktir, kültür zenginliği vardır" demek tepedeki faşist-milliyetçi için, güzelce semirtilmiş kuzuların yenmesine benzer. İşte kültür zenginliği, kültüre bakışları budur. Zaten uygulanan da bundan başka bir şey değildir. Kürdistan'da bazı zenginliklerin olduğunu fark etmişler. Ve "acaba onları da nasıl gasp ederiz, malederiz" diye düşünüyorlar. İşte son sömürüyü de bu noktada geliştiriyorlar.

Görülüyor ki, eğer tedbir alınmazsa, yaşanacak olan, sadece tarihte bir katliamla ortadan kaldırılma veya tarihte benzeri olan bir biçimde baskı altına alınma da değil, eşi görülmemiş bir ortadan kaldırılış biçimidir. Zaten halkın büyük şaşkınlığı bu nedenledir. Halk, "her gün bu başımıza gelen nedir? Bunu ne yer kabul eder ne gök; ne Allah kabul eder ne de başkası. Hiç kimse bunu kabul etmez" diyor. Belirtiyoruz ya, vahşi kurt bir defa işin içine girmiştir. Ve her gün bunu gözlerinizle görüyor ve yaşıyorsunuz. Peki bunu nereye kadar götürür? Her şeyi bitirme düzeyine. Çünkü kurt kanunu vardır. Kurt kanunu, avını bitirinceye kadar sürekli saldırmaktır. Bu durumda yapacağımız tek şey kurdu önlemektir. Bunun dışında ne sizin, ne de halkın başka çaresi yoktur.

Aslında bunun boyutları daha da açılabilir, ama bu kadar yeterlidir. Yani dağılan kabile döneminden beri insani özelliklerin nasıl öldürülerek ortadan kaldırıldığını anlatabiliriz. Aslında biraz anlattık da. Keza bu anlatımlarımız da tam değil. Çünkü sadece görünüşte insana benziyoruz. Ama tarih boyunca geliştirilen bütün insani özelliklerin (ki buna sosyal, ulusal özellikler de dahildir) hepsi bizden alınmıştır. Geriye iskelet de diyemeyeceğimiz insan kadavrası kalmıştır. Belki bundan daha beter insanlar, gölge insanlar, sahte insanlar, sahte kişilikler kalmıştır.

Bu neden böyledir? Elbette ki gerçeğin kendisindendir. Hiçbir ülke, kara Afrika kıtasındaki ilkel topluluklar dahil, kendi toprağı üzerinde, kendi dili, kültürü karşısında Kürt halkının durumunu yaşamıyor. Tarihte de hiçbir katliam Kürtlerde vardırılan sınıra vardırılmamıştır. Peki niye Kürde karşı böyledir? Çünkü bu da özel savaşın iç, dış dengesiyle bizzat kendi uygulama gücüyle bağlantılıdır. Bu işin içinde kapitalist-emperyalist sistem vardır. İşte Amerika, Sovyetler'i ortadan kaldırmak, İsrail ise Amerikan desteğiyle Ortadoğu'da Arap direnişini ortadan kaldırmak istiyordu. Bu noktada hem sosyalizmi, hem de Ortadoğu direnişlerini kırmak için kendini çok iyi ayarlamış bir Türk faşist rejime ihtiyaç vardı. TC için de Sovyetler'in yıkılışı veya Ortadoğu'daki direnişlerin kırılması kârlı olacaktı. Bu, halkların ortadan kaldırılmasından bin defa daha tercih edilirdi. Dolayısıyla 1950'lerden itibaren NATO, Amerika, Avrupa, İsrail tarafından himaye altına alınan bir Türk faşist rejiminin gelişmesi gerçekleşmiştir. Bu çok büyük bir destek durumudur. Türk faşist rejimi özellikle bu desteklerle baskıyı çok daha geliştirerek katliamlarını günümüze kadar getirebilmiştir.

M. Kemal'in cumhuriyeti kurma döneminde de bu böyledir. O dönem Sovyetler'in yutulma tehlikesi vardı. Lenin taktik bir ilişki olarak kemalistleri destekledi. Fakat aynı anda şunu da biliyoruz ki, kurduğu sahte komünist partisiyle, komünizme ilk darbe vuran da bu rejimdir. O zaman bazı sosyalistler "kemalistlere karşı çıkalım" diye kıyameti kopardılar. Ama onlara taktik gerekçeler gösterildi ve bu taktik gerekçeler daha sonra stratejik hale dönüştürüldü. Bugün reel sosyalizmin çözülüşünün temelinde Lenin döneminden daha yaygın olarak Stalin döneminde geliştirilen, kemalizme ve benzeri rejimlere karşı uygulanacak kapitalist olmayan yoldan gelişme, az gelişmiş ülkelerin burjuvazisinin destekleme politikalarının payı büyüktür. Sonuç, reel sosyalizmin sonu oldu.

Böyle bir politika iki dünya savaşı arasında da uygulandı. Bu sefer Stalin'in bu politikaya daha çok ihtiyacı vardı. Lenin Türkiye Cumhuriyeti'yle böyle bir ilişkiyi aslında taktik amaçlı kullanmak istiyordu. Ve yaşasaydı büyük ihtimalle Stalin'in bu politikayı kullanış tarzına karşı çıkacaktı. Sınıf savaşımlarından ve ezilen bir halkın başkaldırısından yana tavır alacaktı. Fakat Lenin'den sonra "emperyalist tehlike artıyor" diye, nasıl ki ABD, Sovyet tehlikesine karşı "Türkiye bana çok lazım" diyorsa, emperyalist tehlikeye karşı "Türkiye bana da çok lazım" diyen bir Stalin dönemi vardır. Bu doğrultuda reel sosyalizm döneminde TC'ye 20 yıl karşılıksız her türlü para ve silah veriyorlar. Aslında M. Kemal bu desteklerin bir ürünüdür de. Bu dönemde M. Kemal kendini satılığa çıkarmıştır. İngilizlere gidiyor, "ben Bolşevikleri yenilgiye uğratacağım" diyor. Sahte komünist partiyi dayatıyor, Anadolu komünistliğini imha ediyor ve oradan destek alıyor. Stalin'e, Sovyetler'e gidiyor, "ben emperyalist tehlikeye karşı Türkiye'yi iyi konumda tutabilirim" diyor ve ondan da istediği kadar maddi-manevi destek alıyor. Böylece M. Kemal 20 yılda bir Hitler'den, Mussolini'den daha iyi beslenen bir faşist oldu. Bu da tarihin bir cilvesidir.

Her iki sistemden de palazlanmasını bilen kemalizmin bunu yapabilmesinin tabii ki nedenleri vardı. Öncelikle İngilizler o zaman (Fransızlar da dahil) Sovyetler'den çok korkuyorlar. Mutlaka Türkiye'yi kendi yanlarına çekmeye ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda Stalin'in de emperyalizmden çok çekinme ve dolayısıyla onun da Türkiye'yi yanına çekmeye çalışma durumu vardı. İşte bu da bir denge politikasının uluslararası ortamının müthiş elverişli olması demektir. M. Kemal'in bütün gücünü bu politikadan alma durumu vardır.

Türkiye içinde de aynı şey söz konusudur. Daha kapitalizm iyi gelişmemiş ve dolayısıyla gelişmiş bir burjuva sınıfı da yoktur. Bunun yanında eşraf, feodal artıklar ise güçlüdür. Bu durumda M. Kemal her ikisi arasında bir soytarı veya kendine has bir dikta sistemini yakalamakta güçlük çekmiyor. Bir tarafı diğerine karşı kullanıyor. Bunun somut ifadesi olarak kendi çevresini idare etme tarzında da gördüğümüz gibi iç ve dış politikasını ayarlayarak belki de çağın en tehlikeli diktatörlüğünü inşa ediyor.

> "Herkes şimdi hayvanları daha çok seviyormuş. Başsavcının bile bir köpeği varmış ve yüz insandan daha değerliymiş! Şimdi kendileri açısından bu doğru bir değerlendirmedir. Çünkü insanlık o kadar değerden düşürülmüştür ki başsavcının, Nusret Demiral'ın da nazarında bu düzeyde yer alıyor. Bir de köpeği için şiir yazıyor. Şimdi başsavcının değer yargısı böyle olursa, Türkiye Cumhuriyeti'nin değer yargısı nasıl olur?"

Ondan sonraki durum ise, bu sefer de tümüyle emperyalizme yatmaktır. O süreçte Sovyetler emperyalizm için en büyük tehlikeydi ve aynı yıllarda İsrail kurulmuştu. İsrail, Araplara ve Ortadoğu direnişlerine karşı Türkiye'nin çok gerekli olduğunu düşünüyor ve "ne yaparsa yapsın" diyor. İsrail bugün de "Türkiye ne kadar katliam yaparsa yapsın, çünkü son ana kadar Arapların karşısında dengeyi tutmam için Türkiye'ye ihtiyacım var" diyor. Kürtleri imha etmesi umurunda değil. Çünkü kendisinin sıkışık durumu zaten bunu ona mecbur eder. Ayrıca TC kendi yaratması olduğu için de onu koruyacaktır. İşte Türkiye Cumhuriyeti'nin neden bu kadar azgınlaştığının uluslararası nedenlerini anlattık ve bunlar anlaşılabilmektedir.

Dediğimiz gibi içte de Türk burjuvazisi sınıf olarak çok dardır. Yani Türk bujuvazisinin barbarlık dönemi sınıfsallığından daha tehlikeli bir gerçeği temsil ediyor. Üretim değeri yok, kapitalizmi bir üretici sistem olarak geliştirme yeteneği de yok ve çapulcu bir sınıftır. Peki bu çapulculuğu neyle geliştirir? Anti-demokratizmle, her türlü sınıf mücadelesinin bastırılmasıyla geliştirir. M. Kemal bunu "imtiyazsız, sınıfsız bir kitleyiz" biçiminde değerlendiriyordu. Ve zaten "ülkemiz milletiyle, devletiyle bölünmez bir bütündür" diye de anayasa maddesi yaptılar. Sonuç bütünüyle ezilmiş bir sınıf mücadelesi, birçok yönüyle sınırsız bir burjuva egemenlik biçimi, faşizmden daha öteye bir baskıcı devlet ortaya çıktı. Yine dediğimiz gibi, bunun da nedenleri bu biçimiyle anlaşılıyor.

Tabii buna karşı isyanlar da yapıldı. Ancak TC'nin örgütleniş tarzı çok korkunç veya çok sert, katı merkeziyetçi ve faşist olduğu için bu hareketlerin fazla direnme gücü olmadı. Yani gerek sınıfsal, sosyal ve gerekse ulusal direnmelerin, hepsi daha doğmadan acımasız bir şekilde birkaç ay içinde ezildiler. Yani ne kadar başkaldırı olduysa, o kadar da ezilme, bastırma oldu. En son olarak bu sisteme karşı 1970'lerde bir başkaldırının olduğu biliniyor. Ve bizi esas olarak bağlayan da biraz buydu. Biz bu direnmeyi kendi çapımızda esas aldık ve 1970'lerden beri de geliştiriyoruz.

(Başkan APO'nun 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'dan alınmıştır.)

Tıpkı Kürdistan gibi sen Anadolu'daki Kürdistan'dın

Özgürlük türkümüzü söyle
ben giderken
Görüşmeyebiliriz bir kez daha...
Bir kez daha doyasıya
halay tutalım seninle
Bilmiyorum,
bir daha ki sefere
ya sen, ya ben...
Olmayacağız burada...

RUKEN ÇİYA

Adı, soyadı: **Afitap DEMİRER**
Kod adı: **Ruken Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Çorum-İskilip, 6 Haziran 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **18 Nisan 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **10 Mayıs 1994, Ağrı (Sınırboyu)**

Ruken yoldaş, 1970 yılında altı çocuklu bir ailenin son çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini İskilip'te tamamladı. Türk olan ailesinde Türk sol düşüncesi hakimdi. Ruken yoldaş devrim ve devrimcilikle aile içinde tanışır. Oldukça hareketli bir yapıya sahip olan Ruken yoldaş, okul yıllarında yönetimce dayatılan kurallara hep karşı olur. Düzenin kurallarını kabul etmez. Liseyi 1987 yılında bitirir. Aynı yıl Edirne Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Odiometri Bölümü'nü kazanır. Üniversitedeyken devrimci-yurtsever gençlik ile tanışır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanışır ve benimser. YCK içinde pekçok görev üstlenir. 1990 yılı Nisan ayında bir grup arkadaşıyla gerillaya katılır. Doğu Kürdistan üzeri Xankûrkê kamplarına geçer. Ruken yoldaş gerilla yaşamına kısa sürede ayak uydurur. Küçük-büyük verilen her göreve coşkuyla koşar. Basın-yayında da çalışmalara katılır. Emekçi özelliği dikkat çekicidir. İnsanlara karşı duyduğu sevgi, saygı, alçakgönüllü oluşu yapı tarafından sevilmesini sağlar. Bölük komutanlığına kadar yükselir. 1992 Ekim ayındaki Güney Savaşı'nda büyük kahramanlık ve fedakarlık örneğini sergiler. Savaşta yara almasına rağmen savaşı bırakmaz, çarpışmaya devam eder. Bir süre Zelê Kampı'nda kalır. Daha sonra Parti Önderliği sahasına gider. Yoğun bir eğitim devresine katılır. Burada basın-yayında çalışır. Parti merkez okulunda gördüğü eğitim sonrası PKK 3. Konferansı'nda yer alanlar arasındadır. Baharla birlikte Serhat Eyaleti'ne gidecek grubun içindedir. Sınırdan ülkeye geçiş sırasında içinde yer aldığı grup pusuya düşer. Çatışma çok şiddetli geçer. Ruken yoldaş büyük bir kahramanlık örneğini sergileyerek son nefesini onurluca verir.

* * *

Bir hançerin yüreğe batışı mı desem, bir ateşin insanı yakması mı, bilemiyorum. Bir yerlerden çıktı haberin ve kuş kanadıyla ulaştı bize. O denli hızlı, o denli acımasız. Şimdi, şu an, artık bu bir avuç yerküresinde yaşamadığın gerçek midir, hayal midir? Bilemiyorum. Seni ölmüşsün gibi düşünemiyorum. Ne denli zorlasam da, beynime sindiremiyorum ölümünü. Hayır, ölemez diyorum. Asla, asla... Ölmemeli. O cıvıl cıvıl insanlıkla, hayatla dolup taşan Ruken şimdi nerede? Yanıtını aradığımız soru bu. Kamptaki bütün arkadaşlar, tek tek birbirlerine ve kendilerine soruyorlar bu soruyu. Nerede Ruken, ne oldu? Kuşların ötüşleriyle yüklü erik ağaçlarının altında, bu mavi sabahın serinliğinde yürürken, hep seni düşünüyordum. Hatta konuşuyordum seninle. İnsan ölülerle konuşur mu, diyeceksin, ama sen ölmemişsin ki. Sen uzaklardasın. Ayaklarla arşınlayamayacağımız kadar uzaklarda, ulaşıp yetişemeyeceğimiz doruklardasın. Fidan kurşuna dizilmiş, kan kızıla boyanmış olabilir. Belki gözkapaklarını indirip kaldıramıyorsun. Mavilikler gözbebeklerine yansımıyor. Olabilir. Ele avuca sığmaz, yerinde bir an bile duramazken, şimdi ayağa kalkıp yürümeyebilirsin. Fakat tüm bunlar neyi açıklar? Elbette daha yüksek bir yaşama yükseldiğini. Hangi kanatlı rüzgar taşıdı seni, nereden gelip nerelere gittin böyle ışık hızıyla. Çorum İskilip'te gözlerini dünyaya açıp, gökyüzüne göksel bir merdiven gibi uzanan Ağrı'nın eteklerinde, gözlerini kapamak. Neler sığdırıldı bu yaşam yolculuğuna... Birgün elbet öyküsü yazılacak bu yolculuğun. Şiirin, destan gibi dilden dile dolaşacak ülkeden ülkeye.

Şimdi bir film gibi çocukluğun gözlerimin önünden geçiyor. El değmemiş bir doğa içinde, yemyeşil otların, sayısız kırçiçeklerinin ortasında kuzularla oynayışınla kıpır kıpırdın.

Haşır neşirdin tabiatla. Sen doğanın bir parçası mıydın, yoksa doğa bir uzantın mıydı? Ruken nerede başlar, tabiat nerede biter? Bilemiyorum. Bildiğim o günleri bir türlü unutamadığındır. Kuşlara benzetiyordun kendini. Hani bahar canlılığıyla deli dolu kuşlar var ya, daldan dala dur durak bilmeden bir uçup bir konan, bir ötüşüp bir susan kuşlara. Evet Ruken, maviliklerde pamuksu bulutların sayısız güzel şekiller çizdikleri gibi sen de barış çağını yaşıyordun. Bir bulut gibi beyaz, temiz ve saftı çocukluğun. İnsana dönüşen, konuşan bir kuş gibi düşünüyorum seni. Bir Anadolu kuşu. Evet Ruken, sözcüklerle çizdiğin, çocukluğun çocuk resimlerine benziyor... Sahi, çok güzel resimler de çizerdin. Doğa senin ilkokulun olmuştu. Ressamlığı doğadan öğrendiğini sanıyorum. Belki de o derin insancıllığının temelini, o dingin doğa döşemiştir. Bir ana gibi şefkati, güzelliği aşılayabilir. Doğaya inanıyorum. Daha küçük yaşlarda doğayla bağların güçlüydü. Kopmamıştın, bu yönüyle de yozlaşmamıştın ve içine almıştın doğayı. TC şehirlerinin sana, ruhuna büyük bir işkence gibi gelmesi, “benim meskenim dağlardır” deyip Kürdistan'a koşmanın, dağlarımıza uçmanın ilk nedeni bu olacağını sanıyorum. Çocukluğunu güzel bir doğada arıyordun. Yarıda kesilmiş çocukluğunu bulup büyütme arzusu vardı yüreğinin derinliklerinde.

Değerli Ruken, yeni yaşam haberin, bütün yoldaşları yeniden düşündürüyor. Her şeyi, herkesi yeni baştan düşündürüyor. Geçici ve sonsuz yaşamı, ani ve beklenmedik ölümü, yoldaşları, geçmişi, geleceği ve en fazla düşmanı yerle bir etmenin tutkusunu. Ağır, dolu, yakıcı haberini aldıktan sonra, yoldaşları daha çok sevmeye, görevlere daha çok sarılmaya başladık. Buna benzer bir duygu çiçeği açıldı içimizde. Bu çiçek sensin Ruken...

Şimdi habire tartışıyoruz seni. Yeni baştan tanımaya, tanımlamaya çalışıyoruz. Bir arkadaş bir özelliğini bitirmeden bir diğeri başka bir özelliğini dile getiriyor. Yeni insanın yapı taşlarını oluşturan bu renkli, canlı özellikleri içimize nakşedeceğiz ve herkese diyeceğiz ki; O sonsuz bir enerji depolamıştı içine.

O unutamadığın çocukluk yıllarında emekçi sade bir aileniz vardı. Aileniz, çevreniz tarafından dışlanırdı. Herkes küçümser, tepeden bakardı size. Tıpkı, dünyanın Kürdistan'ı küçümsemesi, dışlaması, Kürdü insan yerine koyması gibi. Bunun için yalnızdı aileniz, sen yapayalnızdın. Kürdistan'ın yalnızlığı gibi. Seni küçümseyenlerden nefret eder ve kaçardın. Özgürlük tutkunu doya doya yaşayabileceğin diyar doğaydı. Seni bağrına basar korurdu. Tıpkı Kürdistan gibi, sen Anadolu'daki Kürdistan'dın. Kürdistan derken sana en çok ezilen, en çok horlanan, buna rağmen insanlığın en hasını edinme çabasını dile getiren bir imge olarak sesleniyorum; yoksa salt bir coğrafya ismi olarak değil. Nice okullardan geçtin. Senin o çocuksu, emekçi özünü gerilettiler, fakat öldüremediler. Ruhunun temeli bunun için sağlamdı. Karanlıklar içinde ışığı arıyordu gözlerin. Yıldızları severdin ve hayrandın onlara, “geceler ne kadar karanlık olsa, yıldızlar o kadar ışıltılı ve güzeldir” diyordun. Her insanın bir yıldızı olması gerektiğine inanırdın. “Körler görmese de yıldızlar vardır” atasözünü çok severdin. Durup dururken neden hep doğaya uzanıyorum diye sorma bana. Çünkü, senin insanlaşmanın doğal temellerini arıyorum. Belki çok doğal buluyorsun doğasız yaşamamayı, onunla bütünleşmeyi. Ama yine de çok önemli buluyorum bunu. İlk insanlığın doğuş koşullarıyla bir buluşma özlemi midir? En ileri düşünceyi en saf doğasal koşullara götürüp yaşamı yeni baştan geliştirme, insanlık tarihini yeni baştan bilinçle yaratma tutkusu mu? İşte buna benzer bir şeydi seni bize iten. Gerçekliğimizin seni mıknatıs gibi çekmesi... Sağlarımızı görmeden önce şehitlerimizle tanışmıştın. Dağlardaki şehitlerimizi televizyon ekranı gösteriyordu. Mahzun, meraklı, biraz da acıyan bakışlarla süzüyordun. Ve ısrarla soruyordun yanıbaşındaki annene: “Anne, bunlar kim? Bunlar neden silahlı? Anne bunlar neden dağlarda? Anne bak, kızlar da var içlerinde. Peki ama neden savaşıyorlar?” “Kızım Afitap, bunlar zulüm gören Kürtlerdir. Vatanlarını kurtarmak için savaşan iyi insanlardır.” Evet, annen aynen böyle veya buna benzer yanıtlamıştı ilk siyasal sorularını. Çocuklar nasıllarsa yaşamları bu sorulara yanıt olmaya doğru şekillenir. Çocuklar çok anlamlı sorular sorarlar. Annene sorduğun belki en anlamlı sorulardı bunlar. Gün gelecek bu sorunun yanıtı kendin olacaktın.

Derinden etkilendiğin besbelli. Zaten ölüler en çok çocukları etkilerler. Hele bunlar ölmeyen ölülerse ve zaten biliyorsun şehitler, en çok çocukları severler.

İlk, orta ve liseyi bitirişin bazen çağlar gibi geliyordu sana, bazen de göz açıp kapatmak kadar kısa, hızlı bir zaman dilimi. Trakya Üniversitesi Odiometri Bölümü'nü sürdürdün. Edirne'de hayatını kendi ellerinle kazanma savaşını da sürdürmekten geri bırakmıyordun kendini. İnsanın inanasının gelmeyeceği işleri de yaptın: Fırıncılıktan, mevsimlik işçiliğe, muhasebecilikten bulaşıkçılığa, yine hepsinden önce de tarımcılık, hayvancılıkla iç içe geçmişti çocukluğun... Emekle bu kadar haşır neşir olman ruhunun insani temelini güçlendiriyordu. Ruhları anlamak için, onlara ulaşan köprüyü bulduruyordu sana. Geleceğe yolculuk edeceklerin randevu yeriydi emek tarlası olarak isimlendirdiğimiz saha. Ama yine neydi o halin? Üniversite yaşamı çok anlamsız, çok kültürsüz geliyordu sana. Ruhun yerinde durmak bilmiyordu. Bir coşuyor, bir siniyor, bir parlıyor, bir sönüyordu. Bir şey kaybetmiştin sanki, kaybettiğinin farkında değildin sanki. Bir şey arıyordun belki, aradığının farkında değildin. Kimi zaman ruhundaki nehir bahar mevsimini yaşardı. Bundan olacak yükselir, kabarır, neşeden taşardın. Ruhunun beyaz köpükleri gülmelerle gözlerinden taşardı. Yaşamı güzelleştirdiğin anlardı bunlar. Ama neden kesintiye uğruyor bu anlar? Kim bu ağız dolusu gülmeleri kesen, ruh nehrine bend çeken? Bir bilsen bunu. Yaşamın sırrı çözülecek, sivil giysileri bir kenara atıp, askeri üniforma giyecek, dört elle silaha sarılacak, bir koşu dağların doruklarında ateş hattında bulacaktın kendini. Şehirdeyken iç sıkıntılarının yoğunlaşıp ruhuna büyük bir ağırlık gibi çökmesi neredeyse boğdu boğacaktı seni. Neredeyse kesilecekti nefesin. Gözlerinin çocuk bilyelerine dönüşerek etrafına anlamsız anlamsız bakması, hüzünlü, kasvetli iç çekişlerle adeta ruhundaki dağları karlar kaplardı. İçinde bembeyaz, soğuk bir kış mevsimi vardı, her taraf ıssız, tenha, kimseler yoktu. Ne bir yaprak kıpırdaması, ne bir kuş uçuşu. Yaşam alabildiğine dingin. Edirne'deki yığınla insan sanki kar altındaydı. İlgiliydin demek istiyorum yaşamın bütün boyutlarıyla. Sonsuzlukta mavi bir portakalı andıran dünyamızda, yaşanılacaksa nasıl ve nerede, elveda denilecekse yeryüzüne, nerede ve niçin demeli? Peki nasıl? Ama ne zaman? Evet gözlerinde büyük soru çengelleriyle dolaşıyordun. Yaşamın ve ölümün özgürlük kararını yüreğin, bilincin ve gözlerin verecekti. Bunun için bir fabrika gibi faaliyetlerdeydi yüreğin. Bunun içindi derslerden en çok edebiyatı ve psikolojiyi sevmen ve başarılı olman... 1987 yılı olacak sanıyorum. Kendini bulmanın ilk durağına gelmen. Yaşamındaki devrimin ilk adımı Serxwebûn'un eline geçmesiyle başladı dersek bir gerçeği ifade etmiş olacağız. Umutlu, hırslı, öfkeli, iyimser ve daha nice duyguların heyecanını yaşamıştın. Gökyüzünden kutsal kitabın yere inişi kadar, hatta ondan daha fazla yaşamını derinden sarsacak, etkileyecekti seni. Serxwebûn'u okudukça kendinle konuşur buluyordun Başkan Apo'yu. Bir gün karşı karşıya geleceğini, aynı çatı altında kavgayı yaşayacağını, bir gün sohbet edeceğini, aynı sofradan tadacağını bilmeden, sadece bir gün onu görmenin düşünü sıcak tutacaktın içinde... Serxwebûn'la buluşman senin tarihinde milattı. Bir çağ dönemeciydi.

Akademi'deki dosyan önümde, masanın üzerinde duruyor. Okul yönetimine yazdığın faaliyet ve özgeçmiş raporları, diploman, diplomayı alırken Başkan'la çektirdiğin fotoğraf da var. Şimdi bunların hepsi kutsallık derecesinde değerli birer tarih parçalarıdır. Aslında öncesinde de böyleydi bunlar. Biz yeni farkettik. Yeni yaşamın kavrattı bize. Geçmişine ilişkin şunları söylüyorsun: *“Devrimci olmamda, babamın işçi olması, Türk soluna ilgisi, çelişkileri bana da yansıtması, sınıf mücadelesini kavratması rol oynadı. 1987'de hareketimizle tanıştım. Bir yıl sonra yurtsever gençlik çalışmalarına başladım. Komün sorumluluğunu, yayın taşımı ve 1989'dan itibaren de Edirne'de yurtsever gençlik komitesinde yer aldım.”*

Nasıl bir ruhla, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle çalıştığını örgütsel yazılara yansıtmamışsın. Hep özeleştirisel bir yaklaşım hakim. Yaptıklarını değil, yapmadıklarını öne çıkararak yazmışsın. Herkes bir anlamda affedebilir, ama kendini asla.

Kendinle olan savaşında acımasızdın, hoşgörüden yoksundun, çok hassastın. Küçük yaşlardan beri devrimcileşmek istediğini, gözlerinin manevi yücelikler aleminde olduğunu biliyoruz. Bunun için temiz ideallerle örülen ben-

Ayak bastığı yerde
bir sevgi çemberi
oluşturdu etrafında
Emek ve sevginin
proletarya askeri ve komutanıydı
Yüreğinin taşı toprağı altındı
İntikam ve zafere koşmanın
altın çağında
Güle oynaya
soluk soluğayken daha
Maviliklerimizde fır dönen
savaş uçağını düşürmenin tadı
Kurşunlarla
türkü söylemeye doyamadan
Güneşin altında
kutsal toprağın derinliklerinde
Bir tohum gibi eriyip gitti
Karanlıklarda
en uzak yıldızlara
yırtıcı bir kuş gibi.

liğinin yarısını değil, tümünü katıyordun kavgaya. Manevi haz duyuyor, vicdanın ferahlıyor, ruhun sağlık içinde nefes alıp verdiğini, yaşadığını duyumsuyordu. Bunun için, ruhunun daha güzel, daha rahat yaşaması için daha fazla kavgaya sarılıyordun. Doymuyordun, yorulmuyordun, korkmuyordun. Zaptedilemeyecek, indirilemeyecek bir bayrak giderek yükseliyordu içinde. Devrim düşüncesi bütün yaşamına, rüyalarına kadar girmesine rağmen, şehir çalışması artık sana dar ve sıkıcı geliyordu. Ruhun büyümüştü. Bundan böyle başka bir mekan ve başka silahlarla koşmalıydın. Daha şiddetli, daha yoğun savaşmak arzusu içindeydin.

Bundan olacak Edirne kapısını Kürdistan dağlarına ilk açan sendin. Yaşamlarında bir çığır oldun, geride bıraktığın yoldaşlarının. Küçük dünyalarıyla baş başa yaşanılamayacağını anlattın onlara. Senin dağlara yürüyüşün, geride kalanlara kocaman bir haykırıştı.

İncir çekirdeğini doldurmayan küçücük dünyaların parçalanıp tuzla buz olduğunu gösterdiğin yerdi dağlar. Habire çekiyordu seni kendine. Sözcüğü bile büyülüyordu seni. Hele Kürdistan, daha büyülü, kudretli ve kutsal geliyordu sana. Belki de en çok sevdiğin, en çok kendine fısıldadığın, içine en çok sindirdiğin sözcüktü Kürdistan. İnsanlığın en çok yitik ve harabe ülkesi, senin yüreğini habire kamçılıyordu. Korkunç çağrışımlar uyanıyordu içinde. Tüylerin diken diken oluyordu düşündükçe. Ağızlarına kadar kilit vurulmuş bir halk, çocukların gözlerinin içine kadar silah namluları sokulmuş. Çocuğun dünyası belki de dünyanın en dokunulmaz yeridir. Oraya bile tüfekle, kılıçla saldırmışlar, oynamışlar.

Dünyanın, bütün nimetlerini yaratan ama el sürmeyen, katliamların her türlüsüne, işkencenin bütün biçimlerine maruz bırakılmış mazlum, emekçi insanlar topluluğu. Zengin, bereketli topraklar paramparça, vadi vadi, dağ dağ, hatta nehir nehir paylaşılmış, dünyanın en çok mayın döşenen, tel örgüler çekilen, zindanlar inşa edilen ülkesi olmuş.

Evet Ruken, ilk dağa çıktığında bunlar geçiyordu içinden, ürperiyor, ağlamaklı oluyordu için. Sonsuzluğa bağırmak geliyordu içinden: "Ey, adı bile yasak olan ülkem, Kürdistan. Sen sonsuza değin yaşayacaksın. Çünkü bütün insanlığın anayurdusun." Şunu hiçbir zaman gözden ırak tutmayacağız: İnsanlık için atılan hiçbir adım, söylenen söz kaybolup gitmez. Dahası şuna inanmalıyız; insanın insanlık için kendi yüreğinde yaptığı konuşmalar bile kaybolmuyor.

İçinden geçtiğin bir ülkede kısa sürede tutkulu günler geçirmiştin. Çok öfkeliydin onlara. "Türkiye'de kadınları, süslü püslü renkli ambalajlar içinde çürütüyorlar. Burada da, tek renk ve tek bir biçimde boğuyorlar, nefes alamaz duruma getiriyorlar" diyordun.

Habire dağları dayatıyordun. *"Ne yapıp edip bir an önce ulaşmalıyım. Ben şehirlerden şehirlere gelmek için bu kadar yol tepmedim"* diyordun. Dağ sözcüğüne sıra geldiğinde farkında olmadan tok ve yükselen sesle basa basa ifade ediyordun. Hele Zağroslar'a kendini vurduğunda keyfine diyecek yoktu. Dünyalar senin olmuştu. Yüreğine sığmıyordun. Tarihin bütün bayramları Zağroslar'daydı şimdi. Toz duman kopuyordu ayağının bastığı yerden. Bu tepe senin, şu tepe benim, adeta yürümüyor, koşuyordun. Koşmuyor, uçuyordun. Dağlara ayak bastığında sanki kanatların çıkmıştı. Zaten dağlarda yürünülmez, uçulur. Sonsuzluğu hissettiren mavi ufuklara, heybetli dağlara baktığında, kanatlandıran bir duygu filizlenir insanın içinde.

Küçük bir koyun sürüsü vardı. Onların çobanı kesilmiştin. Ağzından acayip sesler çıkarıyordun. Yürümeyeni yürütüyor, sıradan çıkanı hizaya getiriyor, önüne katıp götürüyordun. Hayvanların dilinden anlıyordun. Sevinçliydin, çocuklaşmıştın, çocukluğunda öğrenmiştin hayvanların evrensel dilini. Arkadaşlar bakakalmışlardı senin bu haline. Yol bitmek bilmiyordu. Biten bir tepenin ardından başka bir tepe başlıyordu. Dört gözle gözlediğin, ipini sabırsızlıkla çektiğin anları doya doya yaşıyordun. Taze maviliğe, dağlara, silahlara ulaşmanın tadına doyum olmuyordu. Bir başkalığı vardı. Sözcüklerin dünyalarına sığmayan. Şehir, çelik bir kafesti senin için. Gün geçtikçe kanatların kopuyor, uçma yeteneğini yitiriyordun. Ama ya şimdi? Kuşlar bile kıskanıyordu seni. Tanrıçalar bile yerinde olmak isterdi... Artık bu dağlar senin, sen bu dağlarındın. Altın bir sayfaydı önünde açılan.

Artık kalem ve silahla tarihini yeni baştan yazmaya koyulacaktın. Çalakalem bir tarih yazmaman için nice eğitimlerden geçecektin ve daha binbir türlü duygu, düşünce, özlem çalkalanması içinde nihayet ilk askeri kamplara yaklaşıyordun. Elini gözlerine siper ederek gösteriyorlar sana. Hep birer efsane gibi hayalinde canlandırdığın gerillalar, sık bir ormanın içinde üslenmişlerdi. Onlar olağan bir yaşamın içindeydiler. Sana çok olağanüstü geliyordu. Tam da artık güçten, takattan kesileceğin anda, varacağın yeri görmen seni yeniden diriltti. Taze güç aşıladı sana.

En son bu güçle yürümüştün. Artık orman denizi içinde, milyonlarca yeşil yaprağın gölgesi altında, nefes alıp veriyordun. Yeryüzünün yaşamaya değer cennet bahçesine böyle ayak bastın. Çıplak toprağın üstünde oturup kalkıyordun. Dört bir yandan berrak sular akıyor, gökyüzünde nur ışığı saçan, gülümseyen ayın görüntüsü ve milyonları aşan yıldızlar seni büyülüyordu. Adlarını duymadığın, kokularını koklamadığın çiçekler sarmıştı etrafını.

Hep kuşların senfonisiyle başlıyordun sabaha. Ekmeğini pişiriyorsun, kendi nöbetini tutuyorsun. Herkes silahlıdır. Kimsenin özel ismi yok burada. Bütün isimler şehitlerin, dağların ve davanın isimleridir. Kimse kendini düşünmüyor burada. Herkes herkesi düşünmek için gelmiş buraya. Kimse kendisi için değil başkaları için yaşamaya gelmiş. İnsanlığın ilk oluşumundan günümüze değin insana, doğaya ilişkin bütün sorunlar tartışılıyor. Halklar nasıl yaşamalı sorusuna bilimle, sanatla, savaşla yanıt aramaya gelenlerdir. Ormanın içindekilere, bu soruyu sordukları için bütün dünya düşmandır. Her yerde aranıyorlar, dünyanın bütün zindanlarında vardırlar. Cam kafesler içinde, cenaze arabalarında, elleri kolları zincirli, ağızları gözleri bağlanmış halde götürüp getiriyorlar. Ölülerden bile çok korkuyorlar. Bunun için olmalı, cenazelere kurşun sıkmaları, panzerlerle cesetlerin üzerinden geçmeleri. Televizyonlar, radyolar, dünya basını çok tehlikeli sunuyor onları. Cenazelerini bile parçalıyorlar, çöplüklere atıyorlar.

Ama düşmanın bunca uğraşmasına rağmen halktan, onların bir cenazesi için binlercesi ayağa kalkıyor. Velhasıl ilgi çekici varlıklardır, insanlığın bu yeni sözcüleri... İşte, şimdi bu kutsanmış tılsımlı yaşamın, insanların hem nesnesi hem de öznesisin. Yaşamın hem sıfır noktasında, hem de doruğundasın. Sana verilen her göreve bir ibadeti yerine getirircesine koşuyorsun. Yasaklanan, yok edilmek istenilen, ama yüzyıllardır korunan dile, "ikinci anadilim" diyordun. Bir tutkuydu sende Kürtçeyi öğrenmek, dinlemek, konuşmak... Hele türkülerin, marşların, sloganların Kürtçesine hayrandın. Tepkisel hecelerin de Kürtçeleşmişti. Sana "Kürtleşiyorsun" dediklerinde, "ben çağdaş Kürtlerden oluyorum. PKK'lileşmek insanlaşmaktır. Bu anlamda Kürtleşmekle Türk halkına daha fazla yakınlaşıyorum. Bir Alman PKK'lileşmekle Alman olmaktan çıkmaz, daha gerçek bir Alman olur" demiştin.

Dünmüş gibi anımsıyorum. TC ordusu Xankûrkê'ye saldırdığında, hemen alelacele doçka tepesine koşmuştun. Ağır silahın başına geçmiştin. İçerleniyordun daha tez bu mevziyi tutmadığına... İkide bir mevzidaşlarına *"Keşke bir Türk uçağı gelseydi de, bir Türk, bir Türk uçağını düşürseydi"* demiştin.

Şehit Beritan'la aynı mevzide omuz omuza vererek, sömürgecilere ve hainlere karşı savaştın. Çarpışmalar başlamadan önce rahatsızlığın vardı ve bazen baygınlık geçiriyordun. *"Hevala Ruken, sen baygınlık geçiriyorsun, bunun için tepeye sen çıkma"* denildiğinde, kararlı bir sesle "Hayır!" demiştin. *"Kim böyle demiş? Ben tepede olduğumda ve özellikle uçaklar geldiğinde baygınlık geçirmiyorum; iyileşiyorum aksine"*

Özellikle ihanete karşı savaşta mevziden mevziye, cepheden cepheye koşuyordun. Çok iğreniyordun hainlerden. Bir anket sorusunda "En çok iğrendiğin hayvan hangisi?" diye sorulduğunda, "Hain, hainlerdir!" demiştin. Hainler havan topuyla yaralamıştı seni. Bir şairimizin sözünü kendine şiar edinmiştin: "Kürdistan'ın yılanlarını, akreplerini öldürmeyin. Asıl saldırın hainlere, hainlerin köküne kibrit suyu dökün." Halkların cellatlarına karşı öfke tufanı içindeydin. Savaştıkça iyileştiğini hissediyordun. Beritan arkadaşla birbirinize benzer yanlarınız vardı. "Yaralanmışsın" denildiğinde "Hayır, güzelleşmişim" diyordun. İkiniz de odun toplamak, ateş yakmak, ateşi seyretmekten ilk insanların heyecanı gibi hoşlanıyordunuz. İnsan güzelliğine vurgundunuz, insan canlısıydınız. Gelişkin özellikleri göze çarpmayan, en geride seyredenlerle, hatta bütün yoldaşlarla çok rahat diyalog kuruyordunuz. Toplumsallaşmıştınız. İnsanlara ve görevlere ilginiz yüksekti. Sizleri Kürdistan'ın manevi gökyüzünde yıldızlaştıran temel özelliklerdi bunlar.

Özgeçmiş raporunda kaldığın alanlara, yaptığın görevlere ilişkin şunları okuyorum: *"Ülkemizin Xankûrkê, Are ve Zelê alanlarında kaldım. Buralarda basın-yayın, sığınak, depo kazımı çalışmalarına, Kadın Kongresi hazırlık alt komite çalışmalarına, takım ve bölük komutanlığı, eğitim komisyon çalışmalarına katıldım."*

Parti Önderliği sahasında en çok yoğunlaştığın konuların başında partileşme geliyordu. Not defterime aldığım, altına da adını yazdığım şu özlü ifadeler sana aittir: *"Partileşmek, partiyi her anlamda yaşamak ve yaşatmaktır. Partiyi bu anlamda yaşamak düşünsel ve pratiksel yeni toplumu yaratmada sonsuz bir üretim içinde olmak, gelişmek, geliştirmek rol oynamaktır. Büyük zorluklarla, gerçekten dişe diş bir kavgayla insanlığın dirilişini gerçekleştiren Parti Önderliğimiz karşısında, ortamımızda çoğu kez aynı hataları, aynı yetmez pratikleri yaşatmak şüphesiz, insanlık hareketimiz içinde bir bozguncu olmaktan başka bir şey değildir... Bizde partileşmek, insanlaşmayı ve insanlık için her türlü bireysel kaygılardan kopup, insanca yaşamayı ifade eder."*

Evet militan yoldaş Ruken, Anadolu'nun insan güzelliğinin yaşayan sembolü. Başkanımız, sana çok değer verdi. Senin insani özünü politikaya yükseltmek, bitmek bilmeyen enerjini daha nitelikli kılmak, tarihte daha anlamlı bir rol oynayabilmen için, büyük bir emek harcadı sana. Yeni ailen olan örgütün sana değer verdiğini, güven ve inanç duyduğunu, geleceğine dair umut taşıdığını hissetikçe, gördükçe, daha bir mutlu oldun. İçe kapanıp dalmalar bitmiş, Kürdistan dağlarındaki bahar kadar canlanmış, çiçeklenmiştin. Seni sonsuzluğa dek götürecek düzeyde bir moralle yüklendin. Güçlü ve zayıf yanlarının ayrımına varmış, kendinle tanışmayı, buluşmayı önemli oranda sağlamıştın. Artık insanlığın Kürdistan'daki ışıklı çizgisinde üst bir bilinçle yürüyecektin. Çok sayıda insanın birlikte yaptığı işi, tek başına aynı zaman diliminde gerçekleştirecektin. Zaten büyük insanın tanımı da bu olsa gerek.

Çalışmayı, hizmet etmeyi çok seviyordun. Yücelmeni hızlandıran bu yönünü Parti Önderliği, Akademi sahasına giden bayan arkadaşlara seni örnek göstererek, "Gidin, Ruken'den emeği öğrenin" demişti.

Şunu da içtenlikle belirtmeliyim ki, kutsal sahada harcanan emeği, verilen değeri ifade edecek silahlara sahip değilim. Yücelik ve edebi birikimleri yüksek olanlar işin bu tarafını büyük bir kuvvetle dillendireceklerdir. Benimkisi sadece sana bir mektup yazmaktı.

O kadar çok şey var ki yazılacak. Ama devrimin bu mevsiminde yazılması gerekenlerin yarısından fazlasını yaparak yazmak gerektiğine inanıyorum. Savaş büyüdükçe, konuşulacak şeyler çoğalıyor. Ama konuşma zamanı da azalıyor. Bunun için savaşla konuşuyoruz.

Ve nihayet nöbet saatim geldi. Yeni görevim için çağırıyorlar beni. Kaleminizi, silahınızı ve adınızı alıp, ateş cephesine giderek yüzlerce genç yoldaşınız huzurunuzda yemin töreni yapıyorlar. Bunun için şimdilik hoşçakal diyorum.

Silahlı silahsız bütün kuvvetlerimiz sizin emrinizdedir. Sizin için yaşayacaklar. Koştukları görevler sizin işaret ettiklerinizdir.

Bizden size sonsuz selamlar, sevgiler, saygılar.

Mücadele arkadaşı

Silahın dağlarda elden ele dolaşıyor

Adı, soyadı: **Emin EKİNCİ**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi.. **Eruh-Kuxâ köyü, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ocak 1994, Çırav-Turik köyü**

Çiya yoldaş, emekçi bir ailenin üçüncü çocuğu olarak Eruh'a bağlı Kuxâ köyünde dünyaya gelir. Çiya yoldaş da tüm Kürdistan çocukları gibi Kürdistan ve dünya gerçekliğinden habersiz olarak çocukluğunun ilk yıllarını saf, temiz duygu ve anılarla geride bırakır. Yedi yaşına gelmiş ve artık okula gitmesi gerekir. 12 Eylül diktatörleri Kürdistan'daki tüm devlet yetkilileri ve yerli işbirlikçileri "bölgede yaşayan herkes, tüm aileler çocuklarını okula göndermek zorundadır, aksi taktirde haklarında yasal kovuşturma açılacaktır" derler. Çiya yoldaş okula kaydedilir, birkaç gün gider, öğretmeni anlamaz. Öğretmen daha önce duymadığı jandarmaların diliyle konuşur, bir anlam veremez. Kendisi arkadaşlarıyla Kürtçe konuştuğunda öğretmeni müdahale eder ve döver. Yine anlam veremez. Eve gider, babasına ve annesine "ben okula gitmeyeceğim, okulu sevmedim" der. Çiya yoldaş bir kez gitmeyeceğim demiştir. Ailesinin ısrarlarını, dayatmalarını, yaşıtlarının yaklaşımlarını reddeder ve sömürgeciliğin beyin yıkama, yabancılaştırma, öze, kimliğe ve topluma ihanet ettirmenin en önemli kurumlarından olan okula bir daha gitmez.

Çiya yoldaşın ailesi geçimini hayvancılıkla sağlar. Çiya yoldaş artık Kürdistan dağlarında çobandır. Ailesinin geçimine kendi gücü oranında katılım gösterir. Eruh Kuxâ köyü civarındaki dağları, yaylaları sever, onlarla bütünleşir. Yabancı egemenlikten uzak özgürce hayvanlarını otlatır, özgürce Kürtçe türküleri mırıldanır. Günler, haftalar, aylar geçer yalnızdır hep dağlarda. Ta ki 1982'nin sonlarına dek.

Artık dağlarda yalnız değildir. Agitler, Bedranlar, Erdallar ulaşmışlardır Kürdistan dağlarına. Ayrılık, boynu büküklük son bulmuş, büyük bayramın kutlanışına hazırlanıyordu dağlar. "Bu ülke, bu yaylalar, bu dağlar, ovalar, bu dereler, bu ormanlar, bu köyler, bu şehirler, bu insanlar, bu toprak bizim, bir daha sizleri terk etmeyeceğiz, ayrılmayacağız, kovacağız kapkaranlığı. Yeniden kuracağız seni kanlarımızla. İşte sana, misafirliğe değil bütünleşmeye geldik." Dağlar gibi Çiya yoldaş da bu tarihi dönüşe sevinmiştir, yalnızlık son bulmuş, onlarca kurtuluş silahı, kahramanları vardır yanıbaşında. Çiya yoldaş dağlarda, yaylalarda hep karşılaşır ülkenin en yiğit, en bilinçli kahramanlarıyla. Konuşmalarını dinler, üstelik bunlar o öğretmen gibi Türkçe konuşmuyorlar, kendi aralarında bazen Türkçe konuştukları da olmuyor değildi. Ziyanı yok, ama kendisiyle hep Kürtçe konuşuyorlar. O da bu hevallerine köyünde, okula gönderilmek istendiğini ama gitmediğini ve sevmediğini, dilini, kuzularını, ağaçları, dağları sevdiğini söyler. Konuşurken sanki büyük bir adam konuşuyormuş gibi dinlendiği duygusu sevindirir O'nu.

Tarih 15 Ağustos 1984. Güneş o gün bir başka doğmuştur Kürdistan'da. Köylerden, dağlardan zılgıt ve silah sesleri birbirlerini tamamlayarak yankılanır. Herkes bir başka sevinçlidir. Radyolar o anlaşılmaz dilleriyle bir şeyler söyler habire. İhtiyarlar düşünceli, elleri şakaklarında temkinlidirler. Gençler, orta yaşlılar canlı, coşkuludurlar ve selama dururlar dağlarda yankılanan özgürlük silahına. Beriler daha erken gelmişlerdi beri yerine; düğüne gelmişçesine yeni, rengarenk elbiseleriyle halaya durmuşlardır. Hep bir ağızdan Botan'ın o güzelim şivesiyle "Le pısmamo" türküsünü yaşarcasına okurlar. Çiya yoldaş, oturduğu çimenlikte yarı düşüncelidir. "Bana da söyleyebilirlerdi, ben de Kürdüm, beni küçük bir çocuk gibi seviyorlardı, ama benim bu dağlarda yaptığım işi iki büyük adamın bile yapamayacağını tahmin etmeliydiler. Hiçbir şey yapmasaydım bile yine jandarmadan alınan birkaç silahı taşıyabilir, karakolun kapısındaki cemseye kibriti çakabilir, dönüşte bu dağlarda yol gösterebilirdim" diye habire kendisiyle tartışıyordu. Karanlığın egemenliği yarılmış, üzüntüler, sevinçler, sohbetler değişmiş, herkes Kürdistan, devrim, gerilla, parti diye konuşmaya, doğru dürüst kimse radyo dinlemezken, köyde her saat herkes radyo başlarında BBC vb. dinlemeye başlar. "Bu sefer düşmek yok, bizim de bir ülkemiz, devletimiz olacak, başımız dik olacak, hiç kimse bizimle alay etmeye cesaret etmeyecek" şeklinde konuşmalar olur.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra faşist-sömürgeci TC, Kürdistan'daki tüm güçlerini büyük bir vahşetle harekete geçirir. Köyler basılır, erkek-kadın-çocuk-yaşlı demeksizin herkesi meydanlarda toplar, işkencelerden geçirir. Bir kısmını da alıp götürür işkencehanelere. Çiya yoldaş da dağdadır, sık sık düşman askerleriyle karşılaşır, dövülür, ekmeği ve erzağı, koyunları alınıp götürülür. Koyunlarını istediği gibi otlamasına izin verilmez, ölümle korkutulur. Öyle ki gün geçtikçe koyunları azalır, artık yaşam çekilmez boyutlara varır. Tek geçim kaynağı olan hayvancılık yapılamaz duruma getirilmiştir. Bu durum karşısında Çiya yoldaşın ailesi de ekonomik sorunlardan ve faşist-sömürgeci düşmanın baskılarından dolayı Adana'ya göç eder.

Çiya yoldaş da ailesiyle birlikte Adana'ya gider. Ama gönlü ve düşüncesi hep ülkede ve çok sevdiği dağlardadır. Çiya yoldaşın ailesi geçinemez durumdadır. İş arar ama, bir iş bulamaz. Geçici bulduğu işlerde çalışır ve böylece az da olsa aile ekonomisine katkıda bulunur. Her geçen gün ülkeye olan özlemi büyür, yurtseverlik duyguları pekişir, ülkeye, dağlara dönüşün yollarını arar durur. Köyde kalan yakınlarının çeteleştiklerini duyduğunda düşmana olan kini artar. Bir an evvel intikam almak için dağlara ulaşmak onun tek yaşam gerekçesidir artık.

Çiya yoldaş, böyle bir arayış içindeyken geçici olarak çalıştığı işyerinde partinin cephe çalışmaları içinde olan bir arkadaş grubuyla tanışır, onlara düşüncesini açar. Artık Çiya yoldaş sevinçlidir, çünkü hevalleri bulmuştur. İş saatleri çabuk bitsin ister, çünkü iş saatlerinden sonra hep onlarladır, tartışır, konuşur ve dinler.

Çiya yoldaş, sömürgeciliğe ve onun uşakları olan yerel ihanetçilere karşı müthiş öfkelidir, intikam duygusuyla dopdoludur. Göç ettirilmenin, kimliksiz bırakılmanın, yersiz yurtsuz bırakılmanın, sömürülmenin, horlanmanın, sefil ve perişan bırakılmanın, kardeşi kardeşe karşı kullanmanın, ülkenin harap edilmesinin intikamının alınması karanında katı ve tavizsizdir. Tarih boyunca işlenen suçlar gün ışığına çıkarılmalı, her şey yeniden yerli yerine konulmalı, tarih yeniden yazılmalı, bu tarihi yazımda kendi yeri ve rolü olması gerektiği inanç ve kararlılığıyla gün kararmadan dağına, yaylasına, pınarına, kahraman ARGK gerillasına ulaşmalıydı.

Tarihi gün, Kürdistan şehitler ayında doğdu. Günlerden 6 Mayıs 1991'di. Çiya yoldaş sekiz yoldaşıyla birlikte ülkeye dönmeye, ulusal kurtuluş savaşında yer almaya ve savaşmaya karar verir. ARGK saflarına ve ülkeye ulaşmak için hazırlıklara girişir. Hazırlıklar bittiğinde ve gerekli olan ilişki sağlandığında iki grup halinde ülkeye doğru hareket ederler. Ülkeye dönüş yolculuğu başlamıştır, sevinç ve coşku doruktadır. Antep, Urfa, Mardin derken, serhildanlar şehri Nusaybin, ardından Cizre'ye varırlar. Çiya yoldaş, yol kontrollerinde gayet sakin bir tavır sergiler. İçten içe de bir volkandır, "hele bir ulaşalım, sonra görüşürüz, eğer sizlere güzel bir güle güle çekmezsem anamın emekleri haram olsun" der.

Çiya yoldaş dağlarına ulaşmıştır. Dünyanın en mutlu insanıdır, hızla eğitimde verilenlerin üzerinde yoğunlaşır. Okuma yazması olmamasına rağmen büyük bir çabayla siyasi eğitimden de geri kalmama çabasını gösterir. Siyasi ve askeri eğitimden sonra sabırsızlıkla beklediği silahına kavuşur. Artık Kürdistan dağlarında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bir savaşçısıdır, kahraman ordumuz ARGK'nin bir gerillasıdır. Fırsat doğmuştur, hesap sormanın zamanıdır. Başkan APO "Botan ilk özgürleşecek alandır, bunun için her şey sunulmuştur, gerillamız artık Botan'ı düşman için bir cehenneme çevirmelidir" diyor. Çiya yoldaş, "Parti Önderliği'ne bağlılık Botan'ı düşman için cehennem yapmak ve düşmandan temizlemektir" diyerek şunları söyler:

"Kürdistan'da yaşanan bir savaştır, her şey savaşa göre olmak durumundadır. Eski yaşam ve ilişkilere yaşam hakkı yoktur. Sömürgecilere ve onun çetelerine yaşam hakkı olmamalı, devran değişti, eskiden bu halkın bir önderi, partisi, cephesi ve ordusu yoktu, ama günümüzdeki savaşta hepsi mevcuttur. Bin yıllarca bir halka nasip olamayacak Başkan APO'muz var. Biz gerillalara düşen onun gösterdiği doğrultuda savaşmak, savaşın gereklerini yerine getiren pratisyenler olmaktır."

O artık dağları gerilla ataklığıyla aşan, savaşta düşmana amansız darbeler indiren, savaşı savaşarak öğrenen bir gerilladır.

Düşmanın üzerine gitmede keskin, Parti Önderliği'ne, partiye ve savaş arkadaşlarına bağlılıkta örnek, fedakarlıkta kendisinden söz ettiren bir gerilladır. Pratik onun için şenliktir. Hep pratik pratik diyen, yorgunluk, moralsizlik yaşamayan, en zor koşullarda bile Botani deyişleriyle moral dalgalarını estiren bir Botan yiğididir.

Çiya yoldaş, Ocak 1994 günü Çırav-Turik Memira'da faşist-sömürgeci güçler ve çeteler ile girdiği çatışmada ARGK'nin bir gerillası olarak kahramanca savaşarak, o çok sevdiği Kürdistan dağında şehit düşer. Sevdalı olduğu Botan'a, toprağına kavuştu. Ne mutlu Çiya yoldaşa.

Çiya yoldaş, silahın elden ele dolaşıyor, birliğin her gün düşmana cehennemi yaşatıyor, Çırav'a onbinlerce gücüyle giremiyor. Sizlerle daha güçlü zafer yürüyüşümüz kesintisiz sürüyor. Partimiz Başkan Apo'nun perspektifleriyle 5. Kongresi'ni toplayıp zaferi kararlaştırıyor.

Çiya yoldaş şahsında tüm şehitlerimizin huzurunda bağlılık sözümüzü tekrarlıyor, tarihi zafer yürüyüşümüz bağımsız özgür bir Kürdistan'a kadar sürecektir. Savaş arkadaşların olarak son sloganlarını haykırıyoruz:

BİJİ APO!
BİJİ PKK, ERNK, ARGK!

Mücadele arkadaşları

O GANİ DAĞI'NIN ÖZGÜRLÜK GERİLLASIYDI

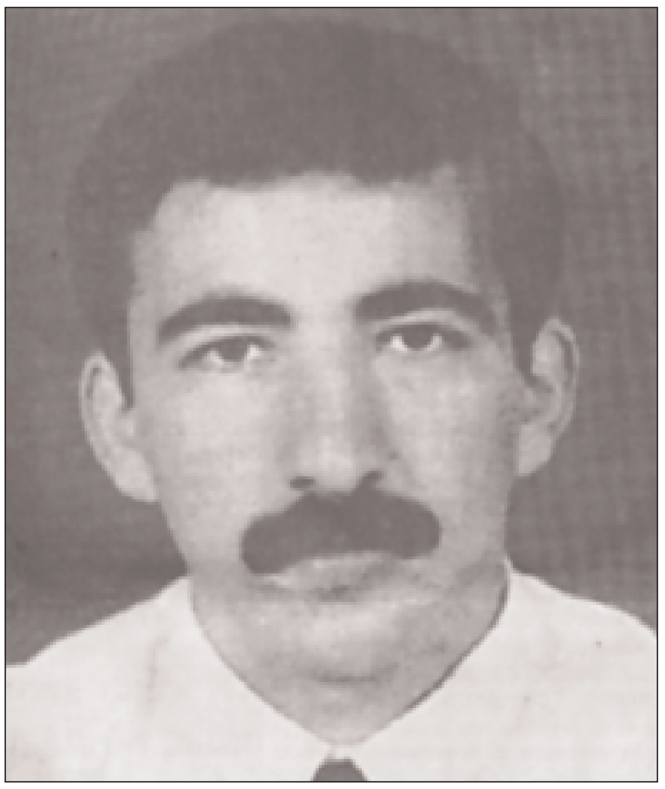

Adı, soyadı: **Ali BİLECAN**
Kod adı: **Dr. Welat (Sadun)**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık-Salmanipek Köyü, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **Nisan 1993, Gani Dağı**

Pazarcık tarih boyunca istila, işgal ve yabancı egemenliklere karşı başkaldırı ve direnişlerin yaşandığı bölgelerimizden biridir. Bu önemli özelliğindendir ki, faşist-sömürgeci TC, bölge üzerinde özel olarak durmuştur. Kemalist ideolojinin tüm zehrini buralara akıtmış ve nihayetinde ülkemizden koparmak istemiştir. Ki, PKK öncesine dek her ne kadar bazı kabul gören ideolojilerle maskelenmiş olsa bile bölgede egemen ve geçerli olan, kemalist ideoloji ve CHP'ciliktir. Partimiz bu alana Kemal PİR yoldaşın başında olduğu bir Kürdistan devrimciler grubuyla yürüttüğü ideolojik-politik çalışmalarla ve büyük fedakarlıklarla sergilediği pratikle kemalist ideolojinin ve türevlerinin etkisi kırılmış, maskeler düşürülmüş, ölüm derekesine getirilen Kürt halk özelliklerinin dirilmesi önündeki bentler yarılarak halkla bütünleşilmiş ve böylece bölge mücadeleye kazandırılmıştır.

Dr. Welat yoldaş, yurtseverlik duyguları olan yoksul bir ailenin tek erkek çocuğu olarak 1965 yılında Pazarcık'a bağlı Salmanipek köyünde doğdu. Ailesinin yurtsever duygulara sahip olması nedeniyle daha küçük yaşlarda yurtseverlikle taşınır. Ancak yakın akraba çevresi sosyal-şovenizmin etkisindedir. Dr. Welat yoldaş da kısmen bu etkiyi yaşar. Ki, bu dönemlerde mücadelemiz oluşum halindedir ve etkinlik bakımından da belli bir noktaya gelmiştir. Ancak Dr. Welat yoldaş bunu anlayabilecek ve anlam verebilecek durumda değildir. Dönem itibariyle Kürtlük adına deyim yerindeyse her şeyin unutturulduğu, öz değer yargılarının sözünün bile edilmesinin ağır bedeller gerektirdiği, mezhepsel çelişkilerin suni olarak körüklendiği, halkın birbirine kırdırılmak istendiği karanlık, fırtınalı ve bunalımlı bir dönemdir. İşte her şeyin böyle aleyhte olduğu koşullarda partimiz, fırtınayı dindiren, karanlığı aydınlatan bir güneş gibi, sadece Kürt halkı için değil, ezilen insanlık için doğuşunu gerçekleştiriyordu.

Dr. Welat yoldaş, partimizin doğuş yıllarında çocukluğunu yaşamaktadır. Tarım ve hayvancılık yaparak geçimini sağlayan ailesine yardım eder. Köyde ilkokula kaydedilir ve okula gider. Dr. Welat yoldaş, ağırbaşlı ve olgun olması itibariyle köylüleri tarafından sevilir ve bu özelliğiyle örnek gösterilir. Henüz çocuk olmasına rağmen toplumda yaşanan çelişkileri görebiliyor, ancak bunlara derin bir anlam veremiyordu. Kürt olduğu ve Kürtçe konuştuğu halde okulda kendisine Türk denilmesine ve Türkçe eğitim verilmesine anlam vermez. Büyüklerinin anlattıklarını dikkatle dinler, anlatımlardan sonuçlar çıkarmaya ve böylece yaşanan çelişkileri görmeye çalışır. Çok yavaş da olsa Kürtlüğünün bilincine, Türk sömürgeciliğinin ve barbarlığının ayrımına varır.

Dr. Welat yoldaş, ilkokuldan sonra bir yakınının yanında Pazarcık'ta orta okula devam eder. Burada aileden fiziki anlamda ayrı düşmüştür. Yaşamın zorluklarını aşmak durumundadır. Bir taraftan okula gider, bir taraftan da ekonomik zorlukları aşmak için simit satar. Ki bu dönemde okuduğu okul faşist çetelerin kuşatmasındadır. Okul idaresi tamamiyle bu çetelerle işbirliği içindedir. Okulda her gün yaşanan faşist bir terördür. İşte bu süreçte Dr.Welat yoldaş TC sömürgeciliğini ve karakterini daha iyi görür. Parti çalışmalarını gözetler. Kendi bakış açısıyla bir sonuca varmak ister ancak sosyal-şoven düşünceler O'nun kendi gerçekliğini görmesi önünde bir perde olmaktadır.

Okuldan arta kalan zamanını köyde ailesine yardım ederek değerlendirir. Dedelerinin başkaldırı ve direnişlerinde düşmanla amansız çatışmalara sahne olan dağlara çıkar. O dağlara sevdalıdır. Dağlarda düşmanla savaşarak şehit düşen dedelerini anar. Dr. Welat yoldaş her yıl bu dağlarda dır. Gökşayir yaylasının doğal güzelliklerini mücadeleye katıldıktan sonra şöyle anlatır: "Katılım her zaman içimde vardı, ancak kendimi yetiştirdikten sonra katılmayı düşünüyordum. Dağlarda buluştuğum arkadaşlardan etkilenmemem imkansızdı. Ayriyeten o dönemde birçok klasik roman okuyordum, gerilla yaşamı çok romantik ve çekiciydi. Hele Kürdistan'daki gerillalar üzerine duyduklarım beni çok duygulandırıyordu. Arkadaşlardan birkaç gün dağda kalmak için izin istedim. Onlarla yürüyor, dağları, akarsuları, köyleri, her şeyi izliyordum, bir başka güzellikti bu gördüklerim. Arkadaşlara okula dönersem, bu yaşadıklarımı mutlaka kaleme alacağım diyordum. Dağlarda yürüdükçe yürüdük, Engizeklere çıktık. Dağların doruklarını, soğuk sularını, gerçekten anlatılamaz tabiatı gördükçe içim açılıyordu. Buna bir de parti yaşamı eklenince ayrılmam söz konusu olamazdı. İşte benim katılımım böyle oldu."

Dr. Welat yoldaş, ortaokuldan sonra liseye devam eder. Liseyi de Pazarcık'ta okur. Daha sonra üniversiteye giriş sınavını kazanır ve yüksek bir puanla Çukurova Tıp Fakültesi'ne kayıt olur. 5. sınıfa kadar okur. Bu süreçte okulda YCK'nin düzenlediği etkinliklere katılır. Gün geçtikçe mücadeleyle daha da tanışır, aktif bir çalışanken 1989'da gerilla ile ilişki kurar. Bölgede bulunan gerillaya bağlı olarak Pazarcık'ta gençlik komitelerinin oluşturulmasında yer alır. Köyüne her gidişinde, halka yaşanan süreci kavratmaya ve mevcut olan çelişkileri çözmeye çalışır. Çalışmalardan mutlu olur. Sade bir yapıyla, büyük bir sabırla, halkının anlayabileceği doğru bir üslupla sorunlara çözüm olmakta sanatkardır Dr. Welat yoldaş.

Ülkemiz Kürdistan tarihine geçen eylemlilikleri ve bunların yaratıcıları olan yüce şahadetleri duydukça, etkilenir. Mücadeleyi tanıdıkça da partiye sevgisi ve bağlılığı artar. Bu da mücadeleye katılmanın tarihi bir zorunluluk olduğu bilincine götürür.

Faşist sömürgeciler halkta filizlenen ve boy veren çağdaş ulusal kurtuluş bilincinin önüne geçmek ve yine halkı kendi karşı-devrimci konumuna getirmek için barbar uygulamalarını tırmandırmıştır. Yine tarihte olduğu gibi "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasına işlerlik kazandırma çalışmaları devrededir. Dr. Welat yoldaş, bu insanlık dışı politika karşısında müthiş bir öfke duyar ve halka ne pahasına olursa olsun bu politikanın kabul edilmemesi gerektiğini belirtir ve karşı koyar.

Gerillaya fiili olarak katılmadan önce, gerilla yaşamını, doğayı ve ülke gerçeğini tanımak için yoğun bir çaba sarf eder, mücadelenin tüm zorluklarını bilince çıkarıp, belirli bir netleşmeyi de yaşayarak gerillaya katılır.

Dr. Welat yoldaş artık çok sevdiği ve bildiği dağlarda halkının, ülkesinin ve ulusal bağımsızlık ve özgürlük özleminin gerillasıdır. O artık yüce umudun savaşçısıdır. O artık yüce insan, büyük umudun yaratıcısı, yürütücüsü Başkan APO'nun engin perspektifleri ve talimatlarıyla savaşan ordumuz ARGK'nin bir neferidir.

Dr. Welat yoldaş, gerilla saflarında kısa bir süre içinde fedakarlığıyla, ağırbaşlılığıyla, olgunluğuyla, özlü oluşuyla ve çalışkanlığıyla öne çıkar. Tüm gerillanın ve çevre halkının takdirini kazanır, sevilir ve örnek gösterilir. O'nda gelişme özellikleri çok belirgindir, daha da gelişmek ve yetkinleşmek için Parti Önderliği'nin talimatıyla Mahsum Korkmaz Akademisi'ne ulaşır.

Dr. Welat yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'ndeki eğitimde yoğunlaşır. Parti Önderliği'nin geliştirici, dönüştürücü ve yetkinleştirici çözümlemeleriyle hızlı bir gelişme kaydederek yetkinleşir. Azim, kararlılık ve olgunluk devrimci tarza dönüşerek yürümede ve yürütmede belli bir keskinliği yakalar. Kısa bir sürede Akademi ortamında hızlı gelişimiyle takdir edilen arkadaşlardan olur. Dr. Welat yoldaşın daha yetkinleşmesi için Parti Önderliği'nin onayıyla da Akademi yapısı tarafından yönetime alınır. Dr. Welat yoldaş partinin kendisine vermiş olduğu olanaklardan en iyi yararlanan, zamanı altın değerinde ele alan, Parti Önderliği'nin çözümlemelerini kendi somutuna, kişiliğine indirgeyen, Akademi mezuniyetini hak eden bir kişiliktir. O artık gördüğü eğitimle, Parti Önderliği'nden aldığı güçle ve muazzam dönüştürücülükle tarihi intikamı Kürdistan doruklarında düşmanı bir kez daha dönmemecesine temizlemek için ülkeye yönelir.

Dr. Welat yoldaş, 1990'ın ortalarında ülkenin Güneybatı Eyaleti'nde doğduğu Pazarcık dağlarındadır. Buradan Sarız'a, Gürün'ün köylerine, Göksun'a, Tufanbeyli'ye, Saimbeyli'ye uzanır. Eyalet yürütmesinde görev alır. Uzun bir süre Binboğalar sorumluluğunu üstlenir. O sadece elinde silah bir gerilla komutanı değil, aynı zamanda eyaletin, tüm Türk-Kürt köylerinin doktorudur da.

Ülkemiz Kürdistan'ın dört bir tarafına yayılan ulusal kurtuluş kavgası Pazarcık'ı da kopmamacasına sarmış, nice kanlar dökülmüş bu kutsal vatan toprağına. Kör karanlıklara gömülmüş bir tarih aydınlanmasının şaha kalkışıydı bu. Ve Pazarcık'ın her yanında yaşanan amansız, acısı tarifsiz baskı ve zulümlere rağmen baharı müjdeleyen yeni çiçekler açılıyor.

Her biri umudu, özgürlüğü ve geleceği simgeleyen bir can, bir yürek parçasıydılar. Her bir yiğidimizin şahadeti yeni bir doğuştur.

Gani Dağı'nda mevsimler bir başka güzelliktedir, kendine özgüdür. Baharı neşe dolu, canlıdır. Yazın bitki örtüleriyle kaplıdır. Kuşları cıvıl cıvıldır. Sonbaharında da yemyeşildir fıstık ağaçları. Kışın Gani ıssızdır, birkaç avcıdan başka uğrayanı yoktur. Gani dağlarının ev sahipleri yaz-kış onu yalnız bırakmazlar. Gani düşmana karşı kaya kütleleriyle yüklü, başı dik ve bükülmezdir. Yıllardır insanımızın korunağıdır, bir ana şefkatiyle onları korur ve besler. Gani, orada yaşayan Kürdistanlı Tilkili köyü insanlarımızın şanı, şöhreti ve onurudur. Dağ evlatları, Tilkili insanı olmazsa ıssız ve üzgün olur. Öyle ki ev sahipleri Tilkililer ve Gani birbirlerine sevdalıdırlar. Tilkili insanı düşmana inat gerillaya ve Gani'ye güvenir, güç alır dayanır.

1993'ün baharıydı, soğuk, karlı kış mevsiminin yerini sıcak ve yağışlı havalara bıraktığı, tomurcukların ağaçlarda filizlendiği, somurtkan yüz hatlarının yerini tebessümlü, güleç, ileriye umutla bakan simalara bıraktığı, sessizliğin, monotonluğun giderek aşıldığı, kuşların ötüştüğü ve tabiatın inanılmaz hareketliliğinin yaşandığı bir gündü. Tabiat neşeli, insanlar neşeli, her şey yaşam dolu.

Osmanlı kalıntısı düşman sinsice yine pusudadır. Gani Dağı'nı kuşatmaya almış, tarihin ileriye dönen çarkının önüne geçmek istemektedir. Bilmezler ki yine sözü söyleyecek olan çilekeş halkımın öz evlatları, kahramanları gerilladır. Gün Parti Önderliği'ne, partiye ve halka bağlılığı kanıtlama günüdür. Gün hesap sorma günüdür. Yeni baştan kirsiz, kansız, eşit bir tarih yazma günüdür. Yaşanan da tarihi bir çarpışmadır. Dr. Welat yoldaş, birliğinin başında kanının son damlasına kadar yiğitçe savaşır, kahraman yoldaşlarıyla, Kendal, Mazlum, Mahir, S..., Zerdeşt, Renas, Dicle, Deniz, Ahmed, Ali, N... ve X... ile birlikte ölümsüzlüğe ulaşır.

Ne mutlu ölümleriyle yaşamı yaratan Dr. Welat ve yoldaşlarına!

Mücadele arkadaşları

PKK çizgisinde askerileşmek en temel ve başarıyı belirleyen görevimizdir

kelendiriyor ve o kadar sizi suçluyorum ki, eğer karşımızda bir düşman gerçeği olmasaydı, sizi silip süpürmek işten bile değildi. Bu kadar temel gerçeklikle oynamak, bu kadar askerileşme olanaklarını çarçur etmek, tarihin bu kadar gelişmeyi istediği ve emrettiği bir döneminde bununla çok alçakça, çok kocakarıca oynamak, sandığınızdan daha fazla bizimle oynamaktır. Bunun neden ve nasılını anlamanız gerekir. Bönlük olur da bu kadar olmaz. Yine gaflet olur da bu kadar olmaz. Yine kakavanlık (düşüncesizlik) olur da bu kadar olmaz. Maalesef bunların hepsi de, bizim en özlü tutulması gereken bu çalışmamıza yansıtıldı.

Böyle çok ucuzca parti silahına sarılıp ve "gerillalaşmak istiyorum" deyip de onun asgari gerekleriyle kendini donatmamak, yine çok rahatlıkla verilmesi gereken bir mücadeleyi vermeyi bilememek gerçekten ancak bu tip kişiliklere yaraşır. Bunu da söylerken, şu yakıcı ve öfkelendirici hususu belirtmekten de insan kendini alamıyor: Onca fedakarlık, onca cesaret ve fakat bu kadar cücelik! Askeri anlamda bunu kişiliğinizle nasıl bağdaştırabiliyorsunuz? Buna şaşırmamak ve de öfkelenmemek elde değil. Hayvanlar alemine bile baktığımızda mücadele sanatının ne kadar mükemmel geliştiğini ve herhangi bir hayvana bakıldığında nasıl savaştığını görmek işten bile değilken, bu kadar temel savaşım gerçekleriyle oynayabilmeyi nasıl kabul ettiniz? Hepinize çok acayip de gelse, ben halen buna şaşıyorum.

Bir ilk adımı atmaktan tutalım bir askerin moraline kadar, bir küçük dağ parçasını değerlendirmekten tutalım bir eylem düzenlemeye kadar hepsi büyük dikkat ve çaba ister. Peki siz kendinizi nasıl böyle ele aldınız, böyle nasıl çalıştınız? İşte utanmazlık dediğim nokta burası. Serserilik, işte her türlü köylülük özelliklerinde ısrar sizi bu duruma getirdi. Halbuki köylülük de böyle değildir. Ben köylüleri iyi tanırım, köylüleri az çok eğitip örgütlemek onları mükemmel savaştırmaya yeterlidir. Türk jandarma özelliği desem, o da değil. Çünkü Türk ordu disiplini çok gelişkindir. Türk askeri gibi olmak da hayli ilerletir, çok şey öğretir.

Sizinki aslında ne o, ne de diğeridir, serserilik örneğidir. İdeoloji ile pratik arasındaki birlikteliği yakalayamamak bunda etkili olabilir. Tabii bunun kendinizi eğitmemekle, bunun amaç yoğunluğunu göstermemekle, devrimci yaşam gücüne ulaşmamakla, yine bu konuda ciddiyet denen kavramdan bir şey anlayamamakla ilişkisi vardır. Bütün bunlardan uzaklık söz konusudur.

Çok kendiliğindenci bir tarz vardır. Siyasi olayı çok dar ele alan yetişme tarzından, parti dışı yanlış anlayışlardan kaynaklanan bir yaşam biçiminiz vardır. Partiye dayatılan çok çeşitli provokatif kişiliklerin etkisinde kalmanıza, yine her türlü yönetim yetersizliği ile uzlaşmanıza, en önemlisi de çok sakat bir iktidar anlayışına sahip olmanıza yol açan budur. Kendinize aşırı sevdalanmanız, oldukça bireyci olmanız, özellikle silaha çok yanlış sarılmanız, hakkınız olmadığı halde parti pratiğini ucuz sahiplenmeniz ve bunlara benzer daha birçok hususta yanlış üstüne yanlış, hata üstüne hata, yetersizlik üstüne yetersizlikle dolu bir şekilde kendinizi tutmanız, bütün bunlar sanıyorum böyle askerileşmenin çok gerisinde ve çok tehlikeli bir konumda kalmanıza yol açan nedenlerdir.

Ben bu durumu da yadırgamıyorum. Çünkü asker olmak çok zor bir sorundur. Hele halk ordusunun askeri olabilmek ve bunu Kürdistan somutunda yapabilmek çok daha zordur. Çünkü tarih boyunca kendisi için değil de hep düşmanları için asker olan, ancak düşmanın taliminden geçtiği oranda askerileşebilen, kendisi içinse ihanetten başka bir şey düşünmeyen bir toplumsal ortamın içinden geliyorsunuz. Bu durum, sizi biraz daha yakından tanımaya ve izah etmeye yol açabilir.

Şimdi biz, bütün bunları çok önceden temel parti değerlendirmelerimizde ele aldık. Yani anlaşılamayacak ve de aşılamayacak hususlar değildir. Daha önce de vurgulandığı gibi, gerek katılımda, gerekse partinin ideolojik, siyasi, örgütsel düzeyini yakalamada yaptığınız yanlışlıklar, hata ve eksikliklerle dolu yaklaşımlarınız en feci sonuçlarını askerileşme alanında karşımıza çıkarmaktadır. Askerileşmenin mutlaka eğitim, hatta özel eğitim istediğini çok iyi biliyoruz. Ama şunu da çok iyi biliyoruz ki, en çok askerileşme çabalarımızda eğitimin dıştalanması söz konusudur. Neredeyse "askerileşmede eğitim gereksizdir" diyecek her türlü tutum ve davranış kendisini komuta seviyesine kadar, hem de genele hakim olacak düzeyde getirebilmiştir. Tabii bunun ne kadar büyük bir kötülük olduğunu söylemek bile gereksizdir.

Evet, geçmiş askerileşme pratiğimizi düşünüyorum, bir yandan kahramanlık derecesinde düzelmeler, diğer yandan askeri çizginin gerekleriyle bu kadar oynamalar. Başka hiçbir hareketin ve ulusun tarihinde bunun görüldüğünü sanmıyorum. Siz çok rahatlıkla kendinizi böyle yaşar gibi gösteriyorsunuz. Ben buna ukalalık, küstahlık diyorum. Siz ne sanıyorsunuz bir çizginin siyasi gerçekliğini, en önemlisi de askeri gerçekliğini? Nasıl sıkılmıyorsunuz bu durumunuzdan? Bunu da sık sık tekrarlamak zorunda kaldım. Sizin için askerlik, sanıyorum salt bir şeref kurtarma meselesidir. Büyük ihtimalle anlayışınızın temelinde bu da var. İşte "elime silahı alırım, onuru kurtarmış sayılırım." Basit bir namusu kurtarma meselesi olarak haklısınız. Fakat savaş bizde artık salt bir onuru kurtarma işi değildir, yaşamın tek çığır açıcı yoludur veya tek yaşam aracımızdır. Yani savaşı yaşamla bütünleştirebilmek gerekiyor. Tabii bu sizin işinize gelmiyor. Çok az mı hazırlıklısınız, ya da böyle bir niyetiniz mi yok? Büyük ihtimalle bir şeref meselesi olarak görmeniz ve "ölürsem de öleyim, gam yemem" mantığı sizde çok egemendir.

Şimdi bu mantığın toplumsal yapımızda çok etkili olduğunu biliyoruz. Toplumsal intikamcılığınızda sonuca gitmek değil de, sıradan namusu kurtarmak için, şerefini kirletmemek için silaha sarılma vardır. Bu çok yaygındır. Yeter ki silah patlasın, diğeri bir vurmuşsa kendisi de bir vurur. İşte bu kadardır, felsefe budur. Köylü intikamcılığında, namus kavgasında sonuç yoktur. Sadece "o yapınca ben de yaptım" anlayışına dayanır.

Belli ki bu çok tehlikeli bir intikamcılık anlayışıdır. Bunun siyasetle alakası yoktur. Tersine içinde çürüme, böl-yönet oyunlarına gelme vardır: Neredeyse her karakol komutanı, toplumda var olan aileler ve aşiretler arasındaki çelişkileri yaygınca kullanır. Yüzyıllardan beri de böyle yönetmişlerdir.

Şimdi siz, aslında az çok bu gerçekliği temsil ediyorsunuz. Saflarımızdaki köylü intikamcılığı, aşiret geleneklerinin silaha sarılma olayının ve namus anlayışının bir devamıdır. Bu, çok dar bir askeri yaklaşımı ifade eder. Sonuçsuz kalan, ciddi bir siyasi değeri olmayan, özellikle zafer gibi bir doğrultuda seyretmeyi aklına bile getirmeyen bir yaklaşım tarzıdır. Derin toplumsal etki altında kalması bu biçimdedir. Yani siyasette olduğu gibi askerlikte de dar düşünmenizin temelinde böyle toplumsal bir gerçeklik söz konusudur. Günümüzde askerlik, siyasetten daha fazla yücelme sanatıdır. Daha iyi eğitim, daha sıkı örgütlenme ve daha sıkı yaşam demektir. Sizin köylü tarzınızın ve aşiretçiliğinizin nasıl yüzyıllardan beri bizi bölüp parçaladığını ve yem haline getirip yutturduğunu anlamadan, yine buna kişiliğinizde bir son vermeden, bırakalım askerileşmenizin gelişim göstermesini, ilk adımda bile çakılıp kalmaktan kurtulamazsınız.

Şimdi bizim hem çizgi düzeyinde ve hem de pratik olanaklarını geliştirme düzeyinde bir askerileşme çalışmamız, diğer taraftan ise en değme komutanlarımızın, militanlarımızın bir yaklaşımları vardır. Bunlar birbirini fazla tamamlamıyor. Stratejik esaslarda yeterli olmak şurada kalsın, bir komuta gücümüzün en basit taktik esaslara bile yeterli katılamadığını her gün yaptığımız tartışmalarımızda ve her gün verdiğimiz perspektiflerde görmekteyiz. Şimdi doğrudur, askerileşmek uzun yıllar ister, çok uzun bir eğitim ister. Bunu kabul ediyoruz. Belki yedi yaşından itibaren çok sıkı bir disiplin gerektirir. Nitekim birçok ulusun önder kişilikleri, askeri kişilikleri böyle yetiştirilir. Örneğin Osmanlılar'da bile bu kişilikler yedi yaşında ana kucağından alınıp ömürlerinin sonuna kadar böyle yetiştiriliyor. Meşhur Osmanlı paşa geleneği böyle doğmuştur. TC'nin paşa geleneği de bu temeldedir. Hemen hemen birçok ulusta işe böyle yedi yaşından başlanıyor. Doğrudur, bizim böyle bir geleneğimiz, yine partide de böyle beşikten yetişme imkanımız yoktur. Kaldı ki hiçbir halk ordusunda, halk tarzında böyle bir askerileşme olmaz.

Halk ordusunun gelişmesinde askeri kişilik biraz amatörce ve ileri yaşlarda başlar. Bu kişilik halk isyancılığından çıkış yapar, ama daha sonra kendisini çok iyi eğitmesini de bilir. Örneğin bir Castro, bir Giap var ki, bunlar çağdaş askeri önderlerdir. Yine Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nin birçok general ve mareşali de askeri okuldan geçmiş değildir. Hepsi sivil aydın, hatta işçi kökenlidir. Ama savaşımın sıcaklığı içine girince kendi halk ordularının sanatına müthiş hakim olmuşlardır. Bu sanatı çok ustaca geliştirmeyi bilmişler ve burjuvazinin en gelişmiş, yedi yaşından itibaren çok sıkı bir disiplinle eğitilmiş komutanların yenmişlerdir. Çin devriminde Mao gibi sivil bir kişilik, Japonya'nın müthiş imparatorluk kültürüyle yetişen ordusunu yenebilmiştir. Hemen birçok halk hareketinde böyle çok ileri yaşlarda amatörce başlayıp, çok yaman bir profesyonel olmayı beceren birçok halk komutanı vardır. Giap bunların en seçkin örneklerinden birisidir.

Şimdi siz, sanıyorum bunu da kavrayamıyorsunuz. Genelde her türlü hakim, sömürücü sınıf ordulaşmasından olduğu kadar, halkların isyan geleneğinin askerileşmesinden de fazla sonuç çıkaramıyorsunuz.

Tabii bu hususlar tarihe girer. Ben burada bunları fazla açacak değilim, sadece dikkat çekmek istedim. Bu işte biraz iddialı olmak isteyenler hiç olmazsa ana kavramları bilmek durumundadırlar. Kaldı ki sizin sorununuz ana kavramları bilip bilmemek de değildir. Köleci, feodal, burjuva ordular nasıl gelişmiştir? İsteyen istediği kadar bunları öğrenebilir. Burada da herhangi bir engel yoktur. Zaten çoğunuz biliyorsunuz da. Fakat Kürdistan somutu söz konusu olduğunda bütün bildikleriniz adeta havaya uçuyor, onun yerine bir köylüden daha geri ve neredeyse şimdi "ordulaşma belası" dediğim durum ortaya çıkıyor. Bu durum en düşündürücü ve en ucube diye görebileceğimiz gerçekliktir. Şimdi bunun altında elbette muazzam bir ideolojik ve siyasi yetersizlik, partileşememe var. En belirleyici etkenler olarak bunlar belirtilebilir.

Bu durumu daha özgün olarak ele alırsak, Kürdistan'da askeri sanatın, hatta askeri isyanın bile nasıl gelişebileceği, halk isyanının giderek nasıl askerileşebileceği hiç düşünülmüyor. Çünkü incelerse kendi pratiğini görecek. Biz ne kadar gerillayı dayatıyorsak, bizim uygulayıcılarımız "bir çırpıda sarhoş olduk" diyorlar. Yani başarı sarhoşu oluyor, gözü dönüyor görmüyor ve öylece düşmanın üzerine atlıyor. Sırf bu sarhoşluktan ötürü hiçbir gerilla tarihinde olmayacak kayıplar verdirildi. Yani bile bile kendini bu kadar tahrip edebilecek bir gerillaya başka örnek bulmakta güçlük çekiyoruz. Peki bu nereden ileri geliyor? İşte bu ham kişilikten kaynaklanıyor. Aslında ne siyasileşmiş, ne de örgütleşmiş, hatta ilkel bir köylü isyancısı bile olmamıştır. Bir de gençtir, toydur. Büyük ihtimalle bunlardan ileri geliyor.

Aslında sizin hatalarınızın neler olduğunu sıralamak da pek fazla anlam ifade etmiyor. İşler o kadar karıştırılıyor ve roller o kadar ters oynanıyor ki, insanın normal bir askeri sanatın gelişimi ve uygulamasından söz etmesi bile mümkün olmuyor. Aslında sizler kendi tarzınızı yaratmışsınız. Şu anda benim için en önemli sorun budur. Yetmiyormuş gibi kendi tarzınızda beni basit bir hizmetçi gibi çalıştırmak istiyorsunuz. Sizin yaklaşımlarınızda herkesin kendine göre bir tarzı vardır. Her komutan kendine göre bir tarzdır. Eğer ağır müdahalelerimiz olmasa daha da içinden çıkılamaz bir durum söz konusu olacak. Şimdi bu kişiliklerin hepsi de beni ve partiyi çalıştırıyor. Parti de halkı çalıştırıyor. Böylece ben, parti ve halk bizim komutanın bu tarzına güç yetirebilmek ve onu yenilgiye götürmemek için çalışmış oluyoruz. En kötüsü de, bu komutan şimdi kendini her şeyin yerine koyuyor. Büyük bir gafleti yaşarken bile kendinin en iyi komutan olduğu sevdasına kapılıyor. Bunu düzeltmek epeyce zor, çünkü birtakım başarıların sahibi olduğunu sanıyor. Aslında yargılansa birkaç defa idam alır, ama kendisine sorsan oldukça savaşmış ve yıllarını vermiştir. İşte bunu düzeltmek sanıldığından daha da zordur. Lafta özeleştiri veriyor ve kendini aklıyor, ama pratik yaşamı eskisinden daha da beterdir. Sanırım bu işin içinde şöyle bir duygu ve yargı da var: Bu kadar ölümü göze aldığı, ölüm tehlikesini bu kadar yaşadığı için laftan da anlamıyor. İşte benim vardığım bir sonuç da budur. Yani adam, parti yaşam gerçeğinde o kadar zorlanmış ve ölümle o kadar debeleşmiş ki, sen istediğin kadar söyle, o yine her şeyi kendine göre uyguluyor. Çünkü gözükaradır, çünkü kemikleşmiştir. Biz, işte bu kişiliği çözüp aşmadan ordulaşmada fazla gelişemeyiz.

Herkesin kendi tarzına göre pratik sergilemesine bizim parti iyi yetiştirmemiz imkansızdır. Ben şimdiye kadar bütün gücümle ve inanılmaz bir çabayla yetiştirmeye çalıştım. Ama bu hep böyle olmaz. Zaten düşmanın temel stratejik yaklaşımı da şöyle: "Bu adamlar ordulaşamaz." Ben günlük olarak düşmanı izliyorum, sizin psikolojinizi çok iyi anlamış, tarzınızı ve temponuzu çok iyi yakalamış, yine yönetim anlayışınızı, çalışma ve yaşam tarzınızı da iyi çözmüştür. Bu savaşın benimle olan bağlantısını da, aslında çok ustaca birtakım manevralarla bu işi yürüttüğümü de çok iyi biliyor. Dış dengelere dayalı ve içteki bazı düzenlemelerle bağlantılı bir tarzda bu işleri yürüttüğümü görüyor. Bütün bunlardan şu sonucu çıkarıyor: "Bir kişiye dayalı bu strateji taş çatlasa birkaç yıl sürer, bekleyelim." Emperyalistler de bunu böyle anlıyor. "Bir halk isyanı ile bir kişi uğraşıyor, bir yerlere de getirmiş, fakat er-geç dağılacak bunlar" diyorlar. Hepsinin beklentisi budur.

Bizim komutanlarımızın veya "ordulaşmakta iddialıyız" diyenlerin, aslında anlamak istemedikleri veya "ölürsek ölelim, ne olacak" dedikleri husus da budur. Bu tutum, bir anlamda düşmanın beklentilerine cevap teşkil etmektedir. Şu anda da bu tehlike çok somuttur. Yani düşman sizin tarzınızdan korkmuyor. Düşmanın başı şunu söyledi: "Bu da 29. isyandır, biz bunu da sona erdireceğiz." Biz bunun bir isyan değil de, gerilla savaşı ve giderek onun düzenli ordulaşması olduğunu gösterebilmiş olsaydık, herhalde düşman böyle bir isyan taktiği ile üzerimize gelemezdi.

Tabii siz bunları da incelemiyorsunuz. Ben, savaşımız hakkında emperyalist devletlerin değerlendirmeleri, düşmanın başının değerlendirmesi, yine özel savaş kurmaylarının yaklaşımı şudur dersem, siz bunu da anlamaya yanaşmıyorsunuz. Eğer bunları anlamaya yanaşsaydınız, o zaman sizde muazzam bir halk savaşçılığı teoride ve pratikte gelişirdi. Peki kim saptırdı bunu? İşte komutan belası dediğim husus budur. Kendini fazla yormuyor ve PKK'nin binbir emekle ortaya çıkardığı savaşım gücünü ayarlayarak kendini biraz daha yaşatmaya çalışıyor. Artık ne kadar yaşatacağı da belli değildir. Ama böyle bir günü kurtarması bile kendine yetiyor. Bu durum bizde kendini oldukça ifade etti. Buna tenezzül ediyor, yani "bir gün dilediğim gibi yaşayayım, birlik ne olursa olsun, PKK'nin ordusu bana mı kalmış" diyor ve bir plan hedefi geliştirmiyor. Bunlar için önemli olan birkaç eylemle günü kurtarmaktır. Bu, onların yaşam tarzı haline gelmiştir. O tarz dediğim olay işte budur. En kapsamlı komuta kişiliğimizde bile bu vardır.

Evet, genel doğru tutumları herkes dile getiriyor. Ama "nerede senin pratiğin, en sıradan bir birliği bile kurtarabiliyor musun" diyorsun. Tabii ki yok. Zaten teoriyi de sırf genel durumu kurtarmak için öğreniyor ve tekrarlıyor. Pratikten anladığı da durumu kurtarmak, örgüt karşısında işte "ben biraz ayakta kaldım" diyebilmektir. Peki zaferi kesinleştirdin mi? Hatta zafere inanıyor musun? Zafere inananların günlük çalışması nasıl olur? Derinliği nasıl olur? Tabii bu konularda oralı bile değildir.

Bu, sadece askerileşmede değil, bütün siyasal ve örgütsel faaliyetlerde de böyledir. Bu, PKK'nin bir geri düzeyidir. İşte ideolojik-siyasi ve örgütsel sorunda bahsettiğim gibi, PKK'yi çok eksik, çok geride ve yetersiz kavramanın ve bunun sonucu ortaya çıkan yetersiz bir pratiğin ifadesidir.

İşte bu açığı kapatmak için ben, tek başıma bir merkez gibi çalıştım. Hatta bir taktik önderliğin yapması gereken işlerin belki de en ağırını ben yaptım.

Durum işte böyle gidiyor. Ama bu çok tehlikeli bir gidişattır. Tehlikesi şurada: Benim bu durumum var ve bunu kesin olarak, bir stratejik önderlik olarak bu tarzı bir kurum içinde aşmam gerekir. İşte bunun için gereken kurumlaşmayı ve bunun sürekliliğini sağlamam gerekir. Bu bir zorunluluktur. Belirttiğim gibi, buna fırsat vermemek, herkesin kendine göre tutturduğu tarz oluyor. İkinci olarak, yaşanan, bir noktada çakılıp kalmaktır. Yani bazıları şöyle düşünüyor: "Biz şimdiye kadar madem böyle yaşadık ve savaştık, bundan sonra da bu durum böyle sürüp gitsin." Bazıları, "biz onbeş yıldır bal gibi parti içinde böyle yaşadık", bazıları da "on yıldır böyle savaştık" diyorlar. Hem de eğer kendilerine kalırsa, her birisi "astığı astık, kestiği kestik" bir paşadır. Gerçek durum bu. Şimdi diyelim biraz partinin genel etkisinden çekiniyorlar, benden çekiniyorlar, eğer bu da olmazsa artık vay halimize! Daha önce de belirttiğim gibi, babasını asan çingeneye döner ortalık.

Silahı işte böyle gözükara, fanatik, hesapsız, kitapsız kullanmışlar. Silahla siyasi bağlantıyı, silahla ekonomi arasındaki bağlantıyı kuramıyor. Bırakalım bunu, bu silahla nasıl donandığını bile bilmiyor. Silahlı güce neyin sayesinde ulaştığını da bilmiyor. Silahlı savaşım tarihini doğru bilince çıkarmak istemiyor. Halkla ilişkiler meselesini de hiç anlamak istemiyor. Halbuki işlerimiz müthiş bir dengeye dayanıyor. Elinde silah tutmasının bir denge ile bağlantısı olduğunu hiç anlamak istemiyor. İşte bu, geri bir toplumsal düzeyin ifadesidir. Köylülerin elindeki silah neyse, bizimkinin de elinde ondan daha tehlikeli ve daha kötü bir tarzda bulunuyor. İşte teşkil ettiğiniz sorun bu kadar yakıcıdır. En kötüsü de, bütün bunları gerçekten bir fedakarlık ve cesaret ortamında yapıyor olmanızdır. Yani kötü bir niyeti yok, her türlü zorluğa katlanıyor, her türlü cesareti gösteriyor. Ama bu, hatanın derinleşmesini engelleyemediği gibi, tam tersini beraberinde getiriyor. "Madem bu kadar fedakarlık yaptım, madem bu kadar cesaret gösterdim, o halde benim konumum niye eleştiri alsın" diyor. Halbuki askerlik bir sanattır, ama o bunun gerisinde çakılıp kalıyor. Tabii bunu da gururuna yediremiyor. İşte her türlü alıngan tutuma girme, kuraldışı davranma, ordulaşmayı tanımama, asgari taktik esaslara uymama yaklaşımları böyle ortaya çıkıyor. İşte "ben bu kadar süredir direndim, her türlü zorluğa katlandım ve bir de onurum var" diyor. Onur anlayışı da bizim bir köylünün onur anlayışı kadardır. Şimdi sen gel de bu işin içinden çık; gel de bu adamı düzelt! İşte bu sizin gerçeğinizi ifade ediyor.

Kendinize şunu açıkça sorun: Biz sizi nasıl ıslah edelim? Bu işi neresinden başlatıp ilerletelim? Bunu yapabilmeniz için, çok olgun olmanız lazım. Oldukça siyasi ve askeri düzeyi yaşamanız gerekir. Sizse buna karşı kendinizi kapatmışsınız. Fanatiksiniz, duygusal ve subjektifsiniz, bunu da bir türlü bırakmak istemiyorsunuz. Ben "talimat, nizam" diyorum, ama siz ona da kapalısınız. Ancak kendinize gerekli olduğu kadar beni dinliyorsunuz. Gerisini kendi bildiğiniz gibi yapıyorsunuz. Halbuki siz emre göre yaşıyorsunuz. Ortada açık bir ordu emri var. Kaldı ki biz bir ordu nizamını geliştirmek istiyoruz. O ise, "ben bu kadar anlarım, fazla üzerime gelirsen tepki geliştiririm" diyor. Tabii tepki de geliştiriyor; işte gücü intihara götürüyor, sağa yatırıyor, keyfine göre yürütüyor. Bu konuda her gün haberler geliyor. Köylü intikamcılığıdır; hoşuna gitmezse her türlü kötülüğü de yapabilir. Çünkü terbiyesi yok. Burada ciddi bir denetim gücü gerekiyor ve bunun için de gerçek komutanlara ihtiyaç var. Hatta üstten ve alttan denetimi ve eleştiriyi geliştirmek gerekir.

Ben bunları söylüyorum, ama en değme savaşçımız bile en kötü bir uzlaşmacıdır. Tehlikeye gidiyormuş,

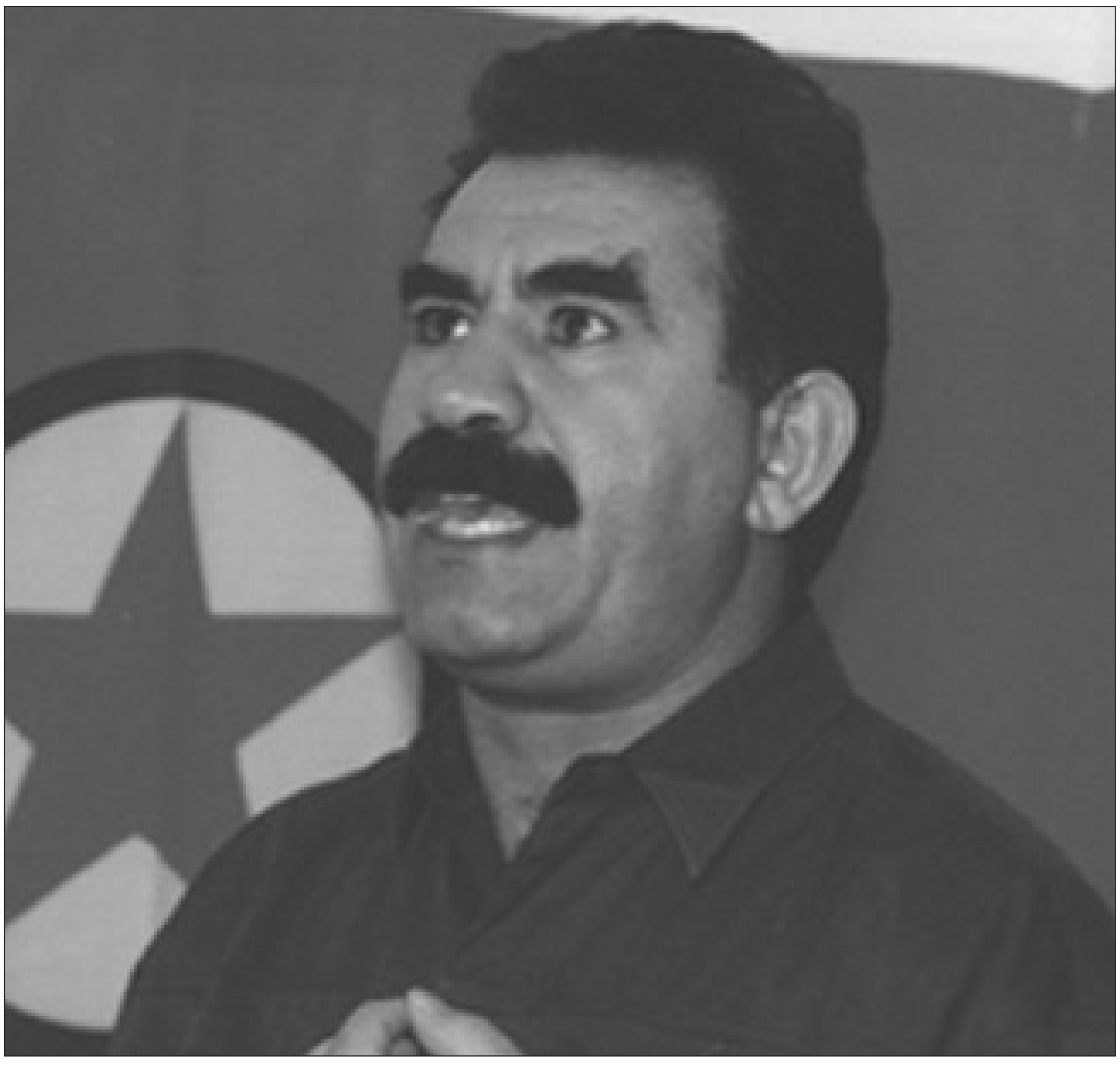

komutan onu imhaya götürüyormuş, sağa yatırıyormuş, bu onun umurunda bile değildir. Üst komuta diyorum, bir üst, iki üst, üç üst, fakat onlar da daha çok bürokratlaşmaktan, kendilerine ayrıcalık geliştirmekten öteye gidemiyorlar.

İşte temel sorunumuz budur. Bu durum aşılmadan nereye gidilebilir? Bu aşılmadan hiçbir yere gidilemez. Artık sizi de öyle fazla savaştıramayız ve yaşatamayız. Bu halinizle, mevcut askeri düzeyinizle durum böyledir. Belirttiğim gibi genelde ben biraz daha bunu sürükleyebilirim. Fakat kendi inisiyatifinizle çığır açma diye bir yaklaşımınızın olmadığını kendiniz çok iyi biliyorsunuz. Bir anlamda sanki ısmarlama bir savaşı yürütüyorsunuz. Ama halbuki varlık-yokluk savaşındasınız ve hayatınızı ortaya koymuşsunuz. Zaten bütün hal ve hareketleriniz çelişkili. Yani hep yanlıştasınız demiyorum her şeyinizle sıfırsınız da demiyorum. Hep çelişkili durumdasınız. Fakat olumlu yönleriniz bazı olumsuzluklara kapılmış ve işlemiyor. Zaten trajik olan da burası. Elbette bunu aşmak imkansız değil. Ama bunun için oldukça olgun olmak, yine biraz edepten anlamak, biraz sözden anlamak ve biraz gerçek bir anlayışın sahibi olmak gerekir.

Gerçekten mevcut durumunuz isyan ettiricidir. Günlük olarak kendinizi ne kadar terbiye ettiğinizi size sormak gerekiyor. Her biriniz bir biber turşusu gibisiniz veya aptal aptal seyredenler konumundasınız. Kendi ruhunuza ve fiziğinize öyle fazla bir biçim verdiğinizi söyleyemezsiniz. Üslubunuzdan öyle sağlıklı bir değerlendirme bile çıkamıyor. En çok eğittiklerimiz gidiyorlar, aldıkları gücü çatapata kullanmaktan geri durmuyorlar.

Şimdi biz bunun farkındayız. Bu kadar işler üzerine yüklenmemizin nedeni de budur. Siz bunu kendinize yakıştırmış gidiyorsunuz; ama biz böyle yapamayız. Şu da bir gerçek: PKK'nin genel yürütme gücünü, siyasi bir organ olarak sizin için ne ifade ettiğini de fazla ciddiye almıyorsunuz. Dediğim gibi, en kolayından "tarihi inkar ederim, parti öncülüğünü inkar ederim, kendimi biraz daha abartırım" mantığı hakimdir. Zaten değerlendirme ölçüleriniz son derece hayali, son derece saptırıcı, son derece bencil, bireyci ve hiç kendini görmeyici özelliktedir.

> **"Savaş bizde artık salt bir onuru kurtarma işi değildir, yaşamın tek çığır açıcı yoludur veya tek yaşam aracımızdır. Yani savaşı yaşamla bütünleştirebilmek gerekiyor."**

Askeri anlayış gerçeği, sizdeki tüm bu anlayışlarla çelişir. En genel, evrensel ve yeterli bir askeri anlayış sizin mevcut düzeyinizi kabul etmez. Her zaman söylendiği gibi, askerileşme, en yoğunlaşmış toplumsal ve siyasal yaşamdır. Toplumdaki en yoğunlaşmış kişilik askerdir. Toplumun en yüce amaçları ve en hayati kurtuluş sorunları doğrultusunda en sıkı duran ve en savaşkan olan kişi askerdir. Bizde ise tam tersine, kendini en çok bela eden kişi "ben askerim" diyor. Yoğunlaşma düzeyi en geri ve en çarpık olan kişi "ben ancak askerliğe yarayabilirim" diyor. Bunu kesin düzeltmek gerekir. Çünkü temelden yanlıştır ve bununla iyi bir savaşçılık yapılamaz.

Şimdi işleri neden bu kadar karmaşık hale getirdik? Sorulması gereken diğer bir soru da budur. Sadece 15 Ağustos Atılımı'nı ölçü olarak alsak bile onbirinci savaş yılındayız. Bu pratiğin zengin deneyimini incelemek bile, bizi defalarca halk ordusunun sağlam duruş esaslarına götürebilirdi. Hepimizin yakından yaşadığı bu pratiği bile değerlendirememeye ne demeliyiz? Bu çok zengin bir deneyimdir. İsteyen herkes, halk ordusunun her türlü taktik esaslarını bulabilir, ondan da öteye uygulayabilir. Peki biz neden tam tersini derinleştirdik? Anlamama, anlayıp da tersini yapma söz konusudur. Bu durumu herkesin kendine çok yakıcı bir tarzda sorması gerekiyor. Zaten herkes girmiş savaşın içine, ama kendi dikkatini toparlama gereğini bile duymuyor. Yaşanan ölümcül bir konum karşısında iki söz söylese durumu kurtarabilir, ama onu bile söyleme ihtiyacını duymuyor. Fakat hala da "ben savaşıyorum" diyor. En temel değerlerle oynanıyor, fakat hiç kimse "aman bu nedir" diye bir uyarıda bulunamıyor. Çok namussuzca bir tarzdır bu. Her ne kadar size namusu kurtarmak gibi gelse de, bana göre en namussuzca bir tarzdır.

Şimdi burada bir ilkeyi daha açayım. Sizin genelde namus anlayışınız ile askeri anlamda da çelişiyorum. Silahı ele alış tarzınızda ben tehlike görüyorum. Benim silaha yaklaşımımla, özellikle onun kural ve yaşam tarzıyla sizin ilişkiniz yok. Sizinki geleneksel bir namus anlayışıdır; geleneksel isyancılık biçiminde bir tarzdır. Tabii bu tarzın başına tarihte ne gelmişse, sizin başınıza gelecek olan da odur. Kaldı ki siz, zaten bin defa ölmeye razısınız. Halbuki PKK'de silahlı savaşım, yaşamanın en önemli yöntemiydi. Sizde ise, silahlı savaşıma girmek, ölmenin onurluca biçimi oluyor. Sanıyorum yaklaşım felsefenizde bir hata veya yetersizlik var. Bugünlerde aklıma gelen temel bir husus oldu bu. Öyle teknik, taktik düzeyde bu işi ele almak yerine, askeri felsefenizi aydınlatmamız gerektiğini düşündük. Felsefik veya onun bir parçası olarak moral açıdan askerileşmenin anlamını kesin vermemiz gerekiyor. Büyük ihtimalle Kürdistan'da bir askerileşme felsefesi gelişmemiştir. Askeri ideoloji, askeri doktrin, askeri moral mevcut kişiliklerde yok. Yani bir yerde tekrar işe "ABC"den başlamak gereği karşımıza çıkıyor.

Peki Kürdistan'da askeri felsefe nedir? Yaşamın tek ifadesidir. Eğer yaşamak istiyorsan, doğru ve başarılı bir asker olacaksın. İşte buna kökünden inanmak gerekiyor. Tabii inanmak da yetmez, bundan bir askeri teoriye ulaşmak gerekir. Teori de yetmez; çünkü askerlik bir moral ve irade sanatıdır. Buna da en yüksek düzeyde ulaşmak gerekir. Moral, sadece coşkulu olmak değildir, aynı zamanda iradeyi çok güçlü kılma sanatıdır.

Peki sizde bunlar var mı? Belli ki yok. Her gün iradeniz bir türlü, moraliniz başka türlü. Askerlik ancak çelikten bir irade ve olağanüstü bir moral olursa yürütülebilir. Şimdi sizin durumunuza bakıyorum, Allah'ın birer zavallısı gibisiniz. İmhalık veya kurbanlık kuzu durumundasınız. Bu durumdan asker nasıl çıkar? Belli ki halk askeri böyle çıkmaz. Askerileşmenin yüceliğine inanmak, askerlik felsefesinin, teorisinin bize çok gerekli olduğunu bilmek ve irdelemek gerekir. Sizde bunlar yok. Askerileşmenin bir yücelme olduğunu ve onun nasılının da çok önemli bir teorik düşünce gerektirdiğini iyi bilmek gerekir. Bu ikisi yadsındı mı, bu temelsiz bir bina kurmaya benzer. Çoğunuzun durumu böyledir, yani temelsiz bina kurmak gibidir.

Dar yaşam ve dar eylemcilik, sonuçta sizi bir ucube, bir başbelası olmaya götürür. Nitekim gelişen de budur. Tabii bunu başlangıçta doğru ele almak ve bu duruma yol açmamak gerekirdi. İşte 15 Ağustos Atılımı'na veya PKK'nin genelde askeri çizgisinin uygulanmasına girişirken felsefesi ve moraliyle temel doğru atılacaktı. Ardından doğru taktik gelişme yaşanacaktı. Böyle bir gelişmeyi yaşamak da öyle pek zor değildi.

Çokça belirttiğim gibi, bir yılana, bir şahine baksanız taktiğin nasıl gelişmesi gerektiğini bulabilirdiniz. Tabii yaklaşım esasları çürük ve yetersiz olunca, taktiğin de, yani günlük pratiğin ve günlük yaşamın da sağlıklı gelişemeyeceği açıktır. Karmaşa işte böyle gelişti. Tabii bunu fırsat bilen provokatörler vardı. Yine partiye oldukça lümpen, serseri bir sürü kişi katılmıştı. Ayrıca silahın gücüne sevdalanan birçok tip vardı. Bu karmaşadan yararlanarak bastır da bastır, dayat da dayat, kariyerizm ha kariyerizm, sahte komutanlık ha sahte komutanlık durumu gelişti. Sonuçta, şimdi bunların önünü kesmek, benim için TC'nin önünü kesmekten daha zordur.

> **"Biz sizi nasıl ıslah edelim? Bu işi neresinden başlatıp ilerletelim? Bunu yapabilmeniz için, çok olgun olmanız lazım. Oldukça siyasi ve askeri düzeyi yaşamanız gerekir. Sizse buna karşı kendinizi kapatmışsınız. Fanatiksiniz, duygusal ve subjektifsiniz, bunu da bir türlü bırakmak istemiyorsunuz."**

Tabii bütün bunlar size çok kolay geliyor. Sizin için mevcut düzey çok yeterlidir. Halbuki yetersizlik sonucu birçok şahadet yaşandı. Fakat siz buna da çoktan razısınız. Şimdi bir de teslim olan itirafçılar var. Bu razılık ile onlar arasında inanılmaz bir benzerlik görüyorum. Ha ölüme kolay yatan savaşçımız, ha itirafa giden bir savaşçı; her ikisi de neredeyse benzer bir noktaya gelip dayanmıştır. Yani aynı yerde tükenmiştir. Kolay ölüme gitmek demek, tükenmenin eşiğine gelmek demektir. Yani hem teslimiyet tükenmenin eşiğidir, hem de ucuz ölüm tükenmenin eşiğidir. İstediğin kadar niyetin iyi olsun, bu bir şeyi değiştirmez. Çare olmayı bilmek gerekir. Bizde askeri felsefenin özü, doğru yaşamın en müthiş bir aracı olmaktır. Yaşamın tam da böyle müthiş bir aracı olunması gereken yerde, bir bakıyorsun basit bir kazayla, bilmem bir kural dışılıkla, asgari bir tedbiri bile almamakla sonunu getiriyor. Bu da bir teslimiyettir veya ölüme teslim olmaktır. Diğeri ise düşmana teslim olmaktır. Bana göre bunların hiç farkları yok. Ölüm de kötü bir düşmandır. Zaten TC de ölümü temsil ediyor. Kolay ölmemek ne demektir? Bu bizim en temel bir askeri, felsefi ve moral ilkemizdir.

İnsanın ne kadar yaratıcı özelliğe sahip bir varlık olduğunu hiç kimse yadsıyamaz. Kaldı ki sizleri yaratıcılığa sevketmek için bütün olanakları elinize verdik. Hani derler ya, bir elin nesi var, iki elin sesi var. Size ise iki el değil, belki yüz el, bin el verildi. Fakat işletemediniz, ses çıkartamadınız. Kaldı ki kendinizi bile doğru dürüst bir sağlam el haline getiremediniz. Kolay kaybetmeyen kişiliği kaç kişi kendisinde gerçekleştirdi; kaç kişi bunu şeref meselesi yaptı ve başardı? "Ben kolay kaybetmem, ben kolay ölmem, ben kolay kaçmam, yaşarım ve başarırım" diyen kaç kişi var? "Yaşarım ve başarırım" demek, partili olmayı ve günlük kurallı yaşamla başarıyı birleştirebilmeyi gerçekleştirmek demektir. Var mı sizde öyle bir kişilik? Belli ki yok. Var olan hep lafazan veya hamal pratiğidir. İşte söz konusu olan hep bu yaklaşımlarınızdır ve bunu aşmak gerekir.

Mevcut yaklaşımla siz ne kadar ordulaşabilirsiniz? Ne kadar başarıya giden bir savaşımın sahibi olabilirsiniz? Tabii "varsın bunu başkası düşünsün" diyorsunuz. Hayır, siz düşüneceksiniz. Savaşan sizsiniz, o zaman düşünen de siz olacaksınız ve sonucu da siz getireceksiniz. Ben böyle söyleyince, savaşçılarımız "komutanlarımız var" diyorlar. Tabii komutan da "büyüğümüz var" diyor.

İşte yanlış felsefe bu. Böyle bir felsefeye sarılıp da sorunları bu kadar ağırlaştırmayacaktınız. Ne kadar genç ve tecrübesiz olursanız olun, sorunları bu kadar ağırlaştırmaya ne hakkınız ve ne de ihtiyacınız var. Bu yarar da getirmez.

Bunun doğrusu da mümkündür. Doğru yaklaşan savaşçı örnekleri PKK tarihinde çoktur. Nasıl ki ideolojik-politik düzeyimizi karıştıran ve özellikle örgütsel yaşamımızı bozan ne idüğü belirsiz birkaç lümpen provokatör tip yüzlerce dürüst değeri çarçur etmişse, belki de bu, askerlikte yüz kat daha fazla böyle olmuştur. Çünkü askerlik, silahlı savaşım alanı bu bakımdan daha da tehlikelidir. Yani yapmadın mı, sıradan bir kuralla oynadın mı, bunun sonuçları son derece tehlikeli olur. Nitekim pratikte bunun örneklerini sıkça görüyoruz. Bir serseri, bir itirafçı, bir provokatör, ne idüğü belirsiz bir çıkarcı ve düşkün ortaya çıkıyor ve bir bakıyorsun bir birliğin canına okuyor. Çünkü askerlikte ateş sanatındasın, düşmanla karşı karşıyasın; her an vurulabilirsin, ufak bir kural hatasıyla gidebilirsin. Zaten yaşanan da bu oluyor. İyi niyet burada hiçbir şey ifade etmiyor. Çok sıkı bir kurallar sistemi ve onun uygulanması gerekiyor.

Bakın, size tekrar Türk ordusunun uygulamasını hatırlatayım: Asker her an "emredersin komutanım" der, komutan ise "oğlum şöyle yap, oğlum şöyle ye-iç" der. Denilebilir ki her hareketleri kurallıdır. Peki bunu boşuna mı geliştirmişler? Hayır. Çünkü onu tarihte ayakta tutan en temel esas disiplindir de ondan. Sizin bu esasa, disipline hiç ilginiz var mı? Evet, Türk ordu sisteminde bize göre çok fazla saçmalık var. Zaten başka türlüsü de beklenemez. Ama sen de halk ordususun, senin bütün amacın yüce ve bütün gidişatın tarihidir. Fakat bir de kendine bak, biçimine bak, en sıradan Türk askerinden bile on kat geri. Peki bu halle sen kendini ne sanıyorsun? Bazıları "bu özgürlük gereğidir" diyor. Hayır, bu yalandır; özgürlük en güçlü bir disiplini gerektirir. İşte bu noktada siz batıyorsunuz. "Biçim, disiplin, kural çok gerekli ve amansız bağlı kalınması gerekir" dediğimiz bir noktada, siz yine keyfiyetçi kesiliyorsunuz. "Kendimizi sıkmayalım, rahatımızı bozmayalım" diyorsunuz. O zaman işte ordunun en temel yasasıyla oynamış oluyorsunuz.

Tabii sizin yüreğiniz bu tür tutumların hepsini kaldırır. Zaten öyle ciddi bir askeri yeteneğiniz de yok ve çok sıkı bir asker olma niyetiniz de yok. İşte köylü usulü, patlatırsınız tüfeği, gerisi vız gelir. En sıkı askerileşme gereği, en barışçıl ortamda dahi (ki bizim için böyle bir ortam yok) kurala amansız bağlı olmayı gerektirir. Türk ordusunu bu yönlü de tanıyorsunuz. Hiçbir savaşı yaşamadığı dönemleri de biliyorsunuz, ama kurala ne kadar bağlı olduğunu da herhalde hepiniz aklınıza getirebilirsiniz. Şimdi biz amansız bir savaştayız, buna rağmen yaşadığınız bu kuralsızlıklara anlam vermekte gerçekten zorlanıyoruz. Peki böyle kendi kendinizi boşa çıkarırsanız, o zaman nasıl olacak sizin savaştırılmanız, ordulaştırılmanız? İşte temel stratejisine göre düşman, "bunlar ergeç dağılacaktır, fazla askerileşme yetenekleri yok" diyor ve buna göre sabırlı davranıyor. Elbette sabırlı davranır, çünkü o devlettir, ben ise bir kişiyim. Devletin ömrü yüzyıl, bin yıldır, bir kişinin ömrü altmış yıl, bilemedin yetmiş-seksen yıldır. Buna dayalı bir askeri doktrin sizin için ne anlama gelir? Tabii ki bunu göz önüne getireceksiniz. İşte askerileşme, ordulaşma, kurumlaşma denilen durum burada ortaya çıkar. Askeri kuralları kendi kişiliğinizde tıkatırsanız, sonuçta elbette düşmanın ölümcül stratejisinin etkisi altına girersiniz. Nitekim içinizde bu etki altına girmeyen var mı? İşte bunu göreceksiniz, başka tür gelişme olmaz.

Komutan olma isteminize saygı duyuyorum. İyi bir komutan olmanız için inanılmaz bir çabayı da sergiliyorum. Ama sizin de anlamanız gereken bazı hususlar var. Öyle lafazanlıkla değil, içten ve derin, gerekirse tek başına tüm gücünüzü ortaya koyarak sonuç almanız gereken hususlar vardır. Ben bu işe sizinki gibi yaklaşılamayacağını çok kapsamlı değerlendirmelerde dile getirdim. Askeri felsefemizi çok önceden işledim. **Kürdistan'da Zorun Rolü** adlı kitap bu işin felsefesidir, işin teorisidir. Yine **Devrimci Militanın Özellikleri** kitabı da gereken doğru tutumu göstermektedir. Bunlar 1980'lerin başlarında yazıldı. "Nasıl asker olunur; nasıl komutan olunur" sorularının cevapları da 1980'lerin ortalarında verildi. Ama bakıyorum, bunların hiçbirine de pek fazla dikkat edilmemiştir. Açın o kitapları ve yeniden okuyun; içinde en değme orduya bile cevap teşkil edecek düzeyde bir aydınlatma vardır. Fakat ciddiyet yok bu konuda; zavallılık, kendiliğindenlik, hamal pratiği almış başını yürümüş. Onun için şu anda halk, "evlatlarımızı verelim, bütün imkanlarımızı da seferber edelim, ama giden ancak üç ay dayanıyor" diyor ve hepsi de bu yetersizliğe isyan ediyor. Elbette böyle savaşçılık olmaz. Peki kim yol açıyor buna? Elbette ki siz. Bu durumu herkes birbirine havale ediyor. Peki kolay mıdır askerileşmek? Hayır.

Burada bir diğer sorun da şu: Böyle bir askerileşmeyi gerçekleştirebilmemiz çoğunuzun bildiğinden daha amansız bir önderlik çabasını gerektirir. Tabii bu da sizin umurunuzda değildir. Sizin için ölüm sınırında yaşamak en çok istenendir. Öyle ya, "benden ne isteniyor, canımı koymuşum" deniliyor. Halbuki mesele canını ortaya koymak değildir. Mesele, "sen zafere, sen özgür yaşama ve bunun başarısına var mısın, yok musun" meselesidir. Mesele yarım yamalak bir pratikle kendini kurtarmak değil, halkı kurtarmak, insanlığı kurtarmaktır. İşte sen buna var mısın, yok musun? Yine mesele, senin bölgen, alanın değil, ülkenin genelini kurtarabilmek ve bunun önder gücü olabilmektir. Görevde başarılı olmak, bu demektir. Şimdi en değme komutanımız alan devrimcisidir, diğer alanların umurunda olmadığını herkes bilir. Yani genelin durumu onu fazla ilgilendirmez. Tutkusu, ufku bu kadar dar olan biri, ne kadar bir halk ordusunun komutanı olabilir? Yenilgiye gitmiş veya avantaj sağlanmış, bunlar umurunda değildir ve düşünme gereğini bile duymaz.

Tarihin birçok komuta kişiliği ile karşılaştırırsak, bizim en değme komutanlarımız, teoride lafazan ve pratikte ise bir hamal olmaktan öteye gidemiyor. İşte utanmazlık dediğim nokta burasıdır. Siz şimdiye kadar niye kendinizi böyle utanmaz kıldınız? Temel husus ortada, niye hiç düşünmediniz? Ölümünüz gelişiyor, yani halka da kaybettireceksiniz, bize de. Peki bu sizi niye sarsmıyor? Eğer ölümcül darbeyi çoktan yemişseniz, niye halen "savaşmak istiyoruz" diyorsunuz? Tükenmişseniz, ölümün sınırındaysanız, bir kuralı işletemiyorsanız, peki o zaman niye karşımızda duruyorsunuz. Tabii "bu şeref meselesi" diyorsunuz. Hayır, ben de diyorum ki böyle şeref olmaz, bu şerefsizliktir. Bırakalım böyle halk ordusunun komutanı olmayı, eri bile olunamaz. Ama bizim en değme komutanımız böyledir. İşte tartışacaksınız birbirinizle, gösterilecek yaklaşım bundan öte değildir. Utanmasalar, karşılarında ben olmasam birbirlerini bile dinlemezler. Her türlü dayatmayı, tasarrufçuluğu, bastırmacılığı zaten kendiniz söylüyorsunuz. Biraz biz engellemezsek birbirinizin gözünü çıkaracaksınız. Bu düşmanın böl-yönet politikasıdır. Bunun halk önderliğiyle, halkın ordulaşmasıyla ne ilişkisi var?

Geçmişte birbirinize yaptıklarınızı göz önüne getirin. Bu ucuz suçlamalar, bu her türlü yetmezlikler, bu isyan ettirici durumlar bir orduyu boşa çıkarmak değil de nedir? Doğru dürüst iki kuralı işletme, iki lafı bir arada söyleme, iki saygılı davranışı sergileme, ondan sonra da "ben bastırmacıyım" diye söylen! Peki bu tutum ne getirebilir, hangi tarihi gelişmeye yol açabilir? Sen sağlıklı bir değerlendirmeyi bile sunamıyorsan, daha hangi başarılı pratiği yapabilirsin? Biz, daha 1987'nin başlarında "bir askeri konsey kurulmalı" dedik. Bunu söyledik, ama neredeyse pişman olduk. Hani, askeri konsey nerede? Herkes "en iyi benim" mantığı ile oldu bir askeri konsey. Oysa ordu, kesin emir-komuta zincirinde çalışan bir kurumdur. Yani en yüksek kolektivizmin sergilendiği bir yerdir. Bizde ise ordu demek kişi demektir. Kuralı gözeten, emir-komutanın herkes için nasıl izah edilmesi gerektiğini göz önüne getiren iddialı tek bir adamımız yok. Hepsi bastırmacı, alttakiler ise boyun eğmeci. Belli ki halk ordusunun gelişimi böyle olmaz.

Peki bu durum neyi gerektirir? Tabii ki en başta eğitimi gerektirir. Bu işin olmazsa olmaz koşulu eğitimdir. Yine kuralları sürekli gözetmek ve işletmek, bu işin, hiçbir örgütlenmede olmadığı kadar gerekli kısmıdır.

Yine taktik esasları özenle ele alıp geliştirmek gerekir. En önemlisi de, aslında bizim olumlu taraflarımız var. Bu çok önemli ve belirleyicidir. Partinin yarattığı fedakarlık ve parti kahramanlarının geliştirdiği cesaret düzeyi böyledir. Bunu da az çok hepiniz almışsınız. Katliam ve ihanet ortamında bu özellikleri bu düzeyde geliştiren bir parti, eğer biçim sorunuyla kendini tamamlarsa, buna Türk ordusu dayanamazdı. Düşman "dağlarda şimdi alan tutma taktiğini uyguluyoruz" diyor. Bu taktiği kesinlikle tutturamazdı. Ben bu sorunlara fazla girmek istemem, ama sağduyulu bir kişi gerillamızı olanaklarımız dahilinde geliştirebilseydi, düşmanın yalnız 1994'te dayattığı alan tutma taktiği onbinlerce ölüsüne mal olurdu. Hatta belki de stratejik yenilgiyi yaşayabilirdi. Eğer mevcut cesaret ve fedakarlık düzeyimiz doğru dürüst bir gerilla uygulaması ile birleşseydi, alan tutmaya karşı bizim de yaygın gerillayı uygulama, biraz gizli, yeraltına çekilme ve hareketli olmayı başarma durumumuz olsaydı, bu tarzda yürüteceğimiz bir savaşın ne kadar büyük başarılara yol açacağını sıradan bazı uygulamalar bile göstermektedir. Ama kocaman dağlar bile doğru dürüst değerlendirilemedi. Birimlerimizin çok muazzam savaş istemlerine ve hemen her birimin "ben savaşmak istiyorum" demesine rağmen bunu yüzde bir bile kullanamayan ne kadar komutan olabilir? Yine bir dağda birkaç etkili pusu kurulursa belki de yüzlerce, binlerce düşmanı götürmek mümkünken, sürekli ucuz bir kovalamaca içinde kendini tutan veya bir mevzi savaşına yatıp birliğin sonunu getirenin ne kadar komuta kişiliği olduğunu herhalde bu yıllık değerlendirmelerde bile açıkça görebilmekteyiz.

Şimdi, kader miydi bu? Savaş geliştirilemez miydi? Hayır, bunun en doğrusu ve en yaşatılır biçimi mümkündür. Ama işte kendi keyfine göre hareket etme, başarı şansı olmayan tarzı esas alma, teslimiyete yatar gibi ölüme yatma, hiç savaşılmaması gereken noktada düşmanın dayattığı savaşa yatma, mutlak bir tarz dayatması gerekirken hiç orayı düşünmeme ve böylece güya kendi kendini yaşatma esas alındı. İşte bu olmaz, bununla bir yere varılamaz. Ordulaşmakmış, savaşın niteliğini geliştirmekmiş, bunlar gerçekleşmez.

Nitekim bu tip anlayışların önünü bıraksak, tasfiyecilik bizi bir günde bitirir. Zaten hemen her alanda böyle tasfiyecilik örnekleri çıkmadı mı? Defalarca çıktı. Yalnız Güney Savaşı'nın derslerini inceleyelim; 1992'nin, 93'ün, 94'ün deneyimlerini inceleyelim; eğer aldığımız genel tedbirler olmasaydı, her eyalette ortaya çıkan birkaç tasfiyecilik çabasının çoktan bizi bitirebileceğini söylemek, sadece gerçeği mütevazice ifade etmek demektir.

Hiç kimse bu gerçeği gözardı etmemeli ve anlamamazlıktan da gelmemelidir. Yani "ben yine de yaşıyorum veya partimiz yine şöyle kazanmış" deyip de kendi yanılgısını derinleştirmemelidir. Herkes bilsin ki, kendi pratiği ne olursa olsun, birkaç tasfiyeyi yaşamaya ve yaşatmaya engel değildir. Hepiniz bunu göreceksiniz. Biliyorsunuz, başkalarının hatasını, hatta başka alanın bütünlük içinde geliştirilen tasfiyeciliğini göremezsen, tabii ki sen kendi alanını da kurtaramazsın. Senin alan çalışman, hatta şahsi çalışman ne kadar başarılı olursa olsun, eğer genel askeri esas dahilinde bir güç olamamışsan, "gerekirse ben bu işte sonuna kadar varım ve hepsini de yapabilirim" deme gücünü gösterememişsen, o zaman senin kendini savunman, eksikliği ve tasfiyeciliği görüyor olsan bile, sadece kuru bir iddiadır. Çünkü ordu elemanı ve hele bir komutan, genele karşı kendini sorumlu hisseden, varsa tasfiyecilik üzerine giden, varsa yetersizliği aşan ve böylece başarının yolunu sağlamlaştıran kişi demektir. Peki içinizde böyle olanlar var mı? Belli ki yok.

Artık şu soruyu daha yakıcı bir biçimde sormak gerekir: Acaba gerçekten siz, yaşama inanıyor musunuz? Mücadele ile yaşamın özgürleştirilmesi gerektiğine emin misiniz? Belki size acayip gelebilir, ama ben bu soruyu size sormaktan geri durmıyorum. Acaba bir hevesin kurbanı mısınız, bir maceracı mısınız? Eğer değilseniz, o zaman doğruyu bilince çıkarmanız gerekir. Şimdiye kadar lümpen özelliklerle, bir hamal gibi, bir serseri gibi, bir kariyerist gibi katılmanız da mümkündür. Ama bunlarla başarıyı yaşamak mümkün değildir. Bunlarla özgürlüğün kazanılması, kazanılsa da kıymetinin bilinmesi mümkün değildir. Bu noktada muazzam örgütlenmiş lümpen kişilik kendini örtbas ediyor. Özgürlüğün yaşamla ilişkisi nedir, onurla ilişkisi nedir, bunun için neden savaşım gereklidir? Bu konularda fazla bağlantı kuramıyor. Böyle kişilikler yapımızda çok etkilidir. Sorumlu düzeyde savaşamıyor, savaşı sanat düzeyinde geliştiremiyor ve bu da işte siz oluyorsunuz. Bir de işte köylüler var ve bir komuta etkisi altına alınmışlar. Komutan ne derse onu yapıyor, "öl derse ölürüm" diyor. Zaten çoğunun böyle öldüğünü de bilmeyen yok. Yani sadece emirden anlayan bir komuta gücü yaratılmıştır.

Şimdi bu nokta da bizim için çok yakıcıdır. Bir komuta gücünü yarattığımız doğrudur. Biraz emir nizamının yürürlükte olduğu ve böyle bir gelişmeyi halkımızın bile artık kabul ettiği söylenebilir. Ama bu nasıl oldu? Şimdi sahte komutanlara göre, bu durum çok iyi, nereden olduğu hiç mühim değil, önemli olan kişiye öl dediğimizde ölmesini sağlamaktır! Şimdi bu konuda hem çok ciddi olacaksınız, hem de bunun kesin ne anlama geldiğini bileceksiniz. Öyle adam öldürmenin veya öldürmeye buyruk vermenin ucuz bir iş olmadığını ve sizin bu konuda bir katilden bile daha tehlikeli bir katil durumuna düşme tehlikenizin olduğunu bilince çıkaracaksınız!

Düşman genelkurmayı bile "bir askerimin düğmesi sökükse ben o gece uyumam" der. Özellikle kendini komuta düzeyinde görenlere söylüyorum: Düşman bunu söylerken, sizin onlarca yoldaşınızın bir hiç uğruna, basit bir tedbirsizlik nedeniyle şahadete gitmesi söz konusuysa, o zaman siz kimsiniz? Acaba caniler böyle olabilir mi? Bu soruyu kendinize soracaksınız ve biraz bizim çabalarımıza bakacaksınız. Çünkü, sizin sefaletiniz ve trajediniz buradadır. Şimdi bir çırpıda dağ gibi on militanın ölümüne yol açmak basit midir sizce? Diyemezsiniz ki, "ben bunu başka türlü kullanamazdım." Hayır, on militanla bir şehir basılır. Yine on militanla devrilmeyecek bir düşman hedefi yoktur. Bunu gözden çıkar, ama gereken düşman hedefini de vur. Sizinki böyle değil, sizinki bir hiç uğruna, bir tedbirsizlik uğruna gitmektir. İşte isyan buradadır. Eşeğini kazığa bağlayan bir köylü kadar bile tedbir almazsanız, o zaman siz kimsiniz? İşte ben, en büyük öfkeyi burada gösteriyorum. Biliyorum ki bunların çoğu da iyi niyetlidir. Oldukça fedakar ve cesur gibi de gözüküyorlar, ama kural yok ve adam harcama makinesi gibidirler. Burada kıyameti koparmak yerindedir. Çünkü halkımızın ezik yüreği buradadır.

Böyle sahte komutanlara sormak gerekiyor: Neden köylünün eşeğini kazığa bağlaması kadar özen göstermiyorsun? Bir yoldan geçerken, bir dağda üslenirken, herhangi bir hede-

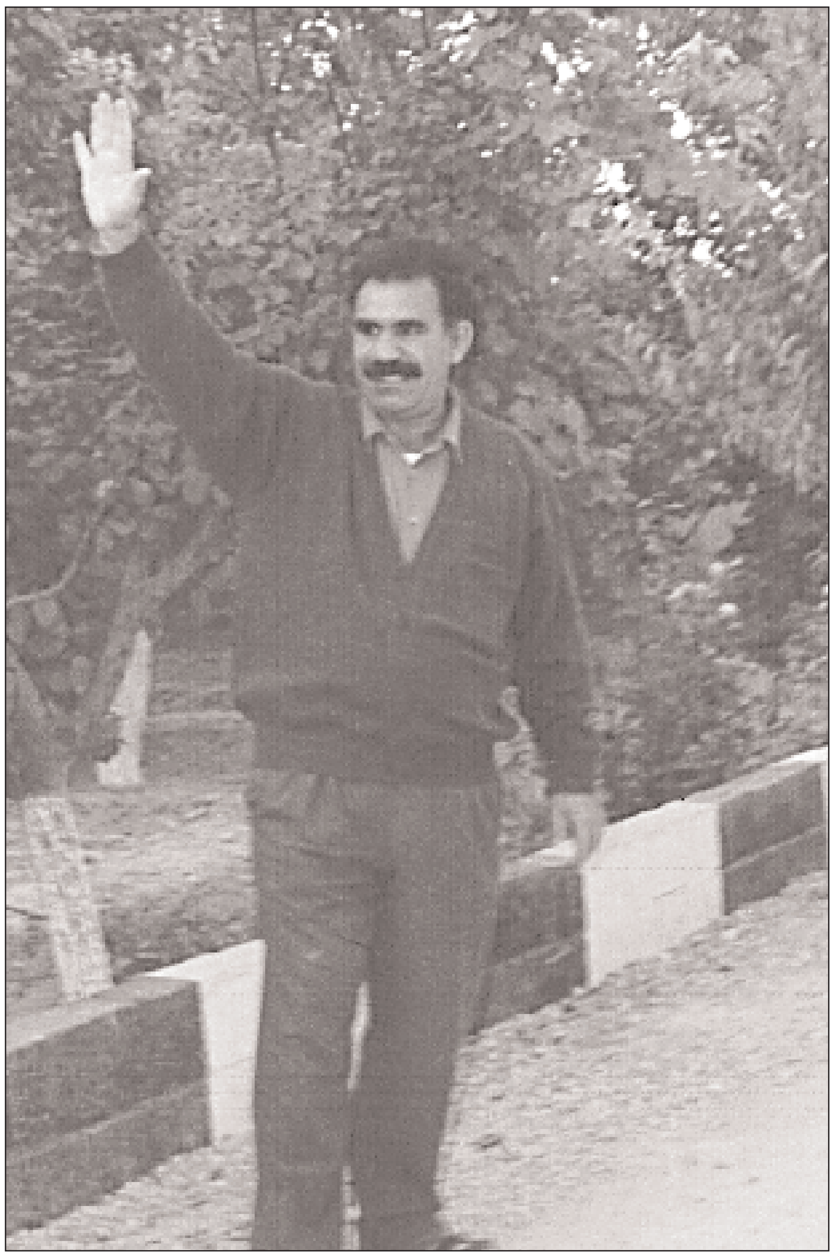

> **"Yaşanan ölümcül bir konum karşısında iki söz söylese durumu kurtarabilir, ama onu bile söyleme ihtiyacını duymuyor. Fakat hala da 'ben savaşıyorum' diyor. En temel değerlerle oynanıyor, fakat hiç kimse 'aman bu nedir' diye bir uyarıda bulunamıyor."**

fi belirlerken niye dikkatli olmadın? Bazıları "yorgunduk, zora gelmek istemiyorduk, donduk" diyorlar. Bunu söyleyen bir kişi ölümü göze almalıdır.

Yeni komutanlık esaslarımızı geliştirirken, bunlara dikkat edeceksiniz. Çoğunun o basit biçimde dile getirdiği birkaç husus idam için yeterlidir. Bunlar şimdi savaş yasalarımıza alınacaktır. Ordumuzun bütününü içine alan ve en üst komutandan en alt savaşçısına kadar hepsinin yirmidört saatlik yaşamını ve çalışma tarzını kural ve kaideye bağlayan kapsamlı ve genel bir ordu yönetmeliği hazırlanacaktır. Ben şimdi yanıyorum, böyle bir emir ve nizam düzeni niye yaratmadım diye. Elbette bir emir düzeni yaratmak için yalnız benim çabalarım yetmez. Sadece benim çabalarıma tanık olmak adamı dehşetli kılar. Biliniyor ki, eskiden değil emir-komutaya gelmek kimse iki lafı dinlemeye bile gelmezdi.

Kürdistan tarihinde bu düzey nasıl aşıldı? Bir halkın söz dinleme imkanı, yine PKK içinde bir hiyerarşi, PKK içinde bir askeri yapı, PKK içinde gerektiğinde ölüme gitme durumu nasıl yaratıldı? Sen bunu bilmeyeceksin, ama ne de olsa insanlar emrinde diye sigaran için beş insanı birden harcayacaksın! Hatırlıyorum, böyle örnekler de var. "Git şu köyden ekmek getir, sigara getir" denilerek, bir çırpıda üç-beş savaşçı ölüme gönderiliyor. Kuşkusuz bunu yapan ölümü hak ediyor. Şimdi bunlar yaşıyorlar, ama bunu ne kadar hak ediyorlar. Halen her gün böyle gruplar gönderiliyor. Peki nasıl gönderiliyor bunlar? Lojistik filan denilerek yalan söyleniyor. Lojistik için bile olsa beş gerillayı böyle köye göndermek suçtur. Yemeğini düşünen adam, bunun beş gerillanın canı pahasına olmayacağını da önceden bilmek zorundadır. Sen komutansın, gece gündüz düşüneceksin ve bunun doğru yolunu bulacaksın. Beş gerillayı bir köye ancak o köyü fethetmek için insan yollayabilir. Hatta köy de yetmez, ancak bir şehri fethetmek için yollayabilir. Peki savaşçıya bu temelde mi yaklaşılıyor? Belli ki hayır. O zaman ben de bu noktada kıyameti koparacağım.

> **"Eğer bu çerçevede ciddiyeti esas almış olsaydınız, baştan itibaren işlere bu kadar ciddiyetle girmiş olsaydınız, biliyor musunuz şimdi biz Kürdistan'da neler yapmazdık? Biliyor musunuz, bu düşmandan şimdi eser kalmazdı. Ama çoğunun kendini yormamasından ötürü buna ulaşamadık."**

Ben ölümüne çalışarak bir ordu gücüne ulaşan insan eğittim. Ama bütün pratik alanlar bir insan harcama makinesi oldu. Bu nedenle, şimdi karşıma iki kişi çıkıp da namuslu biriki söz söyleyemiyor. Savaşçı yetiştirmeyi siz kolay mı sanıyorsunuz? Kürt gerçeğinde değil böyle ölümüne savaşçı yetiştirmek, babalar kendi oğullarını doğru dürüst çalıştırmak ve onlara emir vermek için bile yıllarını verirler. Hatta şu anda emrini tam uygulatan baba da yoktur.

Tabii bizim komutanlarımız bunu da anlayamaz. Halbuki bu emir dinleme durumunu yaratabilmek için biz neler neler yaptık. Bunlar herhalde sizin ağız kokunuzu çekmek için ölüme gitmiyorlar; bir önderlik talimatı var ve onun gereğini yerine getiriyorlar. Zaten yüzde doksan buraya bağlı. İşte şehitler var ve tümü buraya bağlı; biraz namus meselesi var ve o da buraya bağlı. İşte bu temelde ölüme gidiyorlar; ama gönderen sensin ve esas amaçtan saptırıyorsun. Hiç ölünmemesi gereken yerde emri veren sen oluyorsun. Gereken tedbiri almıyor, gereken düzenlemeyi yapmıyorsun.

Peki "bütün bu olanlarda benim payım ne kadardır" sorusunu kim kendine sorabilir? Bu temelde kendi vicdanını kim ayaklandırabilir? İşte burada hepsi kaçıyor, siliniyor ve lafazanlık burada ortaya çıkıyor. Bu durum da sizin kişiliğinizin kaç paralık olduğunu gösteriyor. Herkes savaş gücümüzü nasıl kullandığını söylesin. Çoğu komutan savaşçıyı bir yük gibi görüyor. Sormak gerekir; savaşçı olmasa sen kaç gün yaşayabilirsin? Kaldı ki böylelerinin yaşama öyle fazla saygı gösterdiği de yok. Zaten halkın savaşla ne kadar bağlantılı olduğunu bilse, yine savaşçıların savaş içinde ne anlama geldiğini bilse, ayrıca kendi rolünün ne olduğunu da doğru olarak bilebilse, o zaman bu durumlar zaten ortaya çıkmaz.

Benim sahamda niye bu durumlar ortaya çıkmıyor ve kolay kaybedilmiyor? Tüm komutanlara bunu soruyorum. Kaldı ki benim alanım sınırlı ve ben öyle anlı şanlı komutan olduğumu da iddia etmiyorum. Sadece yaptığım bazı çalışmalar var ve onlardan söz ediyorum. Örneğin, askeri inancı yaratmak, askeri morali yaratmak, herkesin kendine bir asker gözüyle bakmasını sağlamak, silahı omuzlamak, ölümü göze alacak kadar cesaret ve fedakarlık durumunu geliştirmek bizim çalışmalarımızla gerçekleşiyor. Bunlar da az gelişmeler değildir. Akıllı bir komutan olsaydı, bizim sorumluluğumuz altında bunun ne kadar kıymetli bir gelişme olduğunu bilirdi ve üzerine birkaç destan yazardı.

İşte biz, burada bütün bunları yaptık ve insanlarımızı yeniden yarattık. Bunun nasıl gerçekleştirildiğine herkes tanıktır. Ben burada bunu başarıyorum da, sizler özgürlük dağlarında mı yapamıyorsunuz? Savaşa gelenlere doğru dürüst bir "hoşgeldin" demiyorlar. Moralle oynamak için ne lazımsa onu yapıyorlar. Şimdi bu hangi kitapta yazılı? Siz alışmışsınız; her şeyi ben ayağınıza getireyim diye. İdeolojide öyle, siyasette öyle. Örneğin teoriyi hazırla beynine koy; siyasi etkinliği geliştir önüne koy! Bunları yapıyorum da, ama acaba bunlara dayanarak bir siyasi çalışma, bir askeri çalışma yapmak isteyen var mı? Çoğu inceleme gereğini bile duymuyor. Bu kadar savaşçı gücünü ve olanağı bizim adamın önüne koyunca elbette bayılır buna, hiç çalışır mı? Ama o zaman da işte PKK merkezi kendini savunamaz benim karşımda. Neden bir komutan kalkıp da yüz akıyla "ben şu işi hakkıyla yerine getirdim" diyemiyor? İşte bu hususlara dikkat edilmediği için.

Siz kolay mı sanıyorsunuz asker olmayı, merkez olmayı, komutan olmayı? Ben şu anda tekim ve karşınızda niye bu kadar etkiliyim? Tabii gücümü doğrulardan, yaptığım çalışmalardan, işlere kusursuz denilecek kadar tüm gücümü toparlayarak yüklenmemden alıyorum. Size göreyse bu hususlar hiç önemli değil, babadan kalma yöntemler, köylü kurnazlığı, aydın demagojisi önemli. Onlarla da bir şey kurtarabildiniz mi? Eğer kurtarılsaydı zaten geçmişte kurtarılırdı ve tarih karşısında durumunuz böyle olmazdı. Şimdi bu hususları çok yakıcı bir biçimde anlamak lazım. Bir yandan lafazanlık, diğer yandan hamal pratiği almış başını gidiyor. Ondan sonra da benden yaşam isteniyor. Peki bu mümkün mü?

Şimdi bütün bu hususlar sizi mutlaka hem ciddi olmaya ve hem de çok yüksek bir askeri anlayış sahibi olmaya götürebilmelidir. Bu konularda anlattıklarım ciltler dolusudur, eğer inceleme gereği bile duymamışsanız daha sizi nasıl yürütelim? Şimdi halk ordusunun inşasından ve yeniden düzenlenmesinden bahsediyoruz. Önce anlamak ve bir de anladığını uygulama dürüstlüğünde ve gücünde olmak gerekiyor. Yani askerliğin "ABC"sinden mi başlasak, felsefeden mi başlasak, bilemiyorum. Çünkü en temel bir taktik husus olarak mesela bir dağda insanın kendini koruyabileceği yer iyi bir kayalığın altıdır. Herhalde bunu da hepinize tek tek öğretmek gerekmez. Düşünün yani, bir kuşu bile bıraksan veya bir keçiyi bıraksan kendini tehlikeden nasıl sakınması gerekeceğini bilir. Peki siz bir keçiden daha gerisiniz desem bu yakışır mı? Fakat öyle olduğunuz ortaya çıkıyor. İşte ordulaşmadaki en ilkel düzey bunu gösteriyor.

Hala diyoruz ki, filan eyaletimiz üslenmeyi doğru alanda yapmamıştır. Neden? Çünkü hepsi dağın eteğindedir. Amed'e bakıyorsun, Garzan'a bakıyorsun, Botan'a bakıyorsun, hepsi en tutulmayacak yerde üslenmişler. Orada da en açıkta bulunuyorlar. Savaşla alay etmek demektir bu. Neymiş de biraz kolaylık varmış, biraz çorba varmış. Peki hiç asker bunları düşünür mü? Fakat utanmadan, sıkılmadan öyle yapanlar var. Ben, "üslenme burada ve böyle olmaz" diyen kimseyi görmedim. "Yoldaş, ben isyan ettim, taktiğe gelmemenin karşısına çıktım, şahane bir direnme gösterdim ve bir adım ileri attırdım" diyen tek bir adamımız yok. Belli ki hepsi düşkün, hepsi uzlaşmacı.

Düşmanı bu dağlarda tüketmenin binbir tarzı geliştirilebilirdi. Zaten bizim yapı da buna hazırlanmıştır. Ama kullanan olmadı. Yalnız dağlar da değil, diğer yerler de böyle. Bu kadar eğitim imkanı veriyorum; eğit kendini, ağzın iki laf etmesini bilmiyor, politikadan anlamıyorsun diyorum, bizimki hiç oralı olmuyor. Halbuki bizim kitapları düşman bile eğitim kitabı haline getirmiştir. Peki sen niye alıp özümsemiyorsun? Yani şimdi bu neye benziyor? Açlıktan kaburgaları kırılmış ata benziyor. Önüne istediğin kadar arpa koyuyorsun, ama yemiyor, kabız olmuş. Bizim adamımızın durumu buna benziyor. Halbuki öğren, özümse; çünkü buna çok ihtiyacın var.

Tabii bu durum, tamamen bir hastalık durumuyla karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor. Hastasınız, hem de ciddi boyutta; yaşam hastasısınız. Düşmanın öldürücü darbesini yemişsiniz ve belki de komalıksınız. Başka türlü durumunuza izah getirmek zordur. Düşüncede sistematiği böyle bırakan, ruhta keskinliği böyle bırakan, günlük yaşamda kendini böyle koyuveren adam, askeri anlamda ve halk ordusu yaşamında bir komalık hastadır. Kendinize iyi bakın; başka size ne diyeyim! Eğer asker olduğunuza inanıyorsanız, ben size ancak bu cevabı verebilirim. Ben kendimi günlük olarak PKK'de bir şeyler yapabilir kılmak için bu kadar yoğun disiplin altında tutuyorsam, herhalde bundan sizin nasıl olmanız gerektiği anlaşılır. Kaldı ki benim görevim sizinki gibi askerlik yapmak, sıcak cephe içinde birlik yönetmek değildir. Çok genel bir görevdir benimkisi. Ama buna rağmen yaşadığım yoğunluk düzeyine bakın, kural ve disiplin gerçeğine bakın ve sizinki ile kıyaslayın.

Şimdi artık bu ucubeliği ortadan kaldırmak lazım. Tamam yani, ben ordumuzun da en üst düzeydeki sorumluluğunu üstleneyim. Fakat siz de kendi sorumluluğunuzun ne olması gerektiğini bilmeli ve yüklenmelisiniz. İşte sizi ancak bu geliştirir, başka türlü sıradan bir köylü, bir hamal olmaktan öteye gidemez ve gelişemezsiniz. Gelişmeyen de gelişen tarafından yenilip yutulur.

Şimdi bu gelişmeme teorisine, bu hamal teorisine kendini bağlı tutanlara soruyorum: Nasıl yaşatayım sizi? Halkımız kendini bir kader anlayışı içinde tuttu ve bitirildi. Ona çare olarak partiyi düşündük ve gelişmenin olabileceğini ispatladık. Fakat onu da, şimdi siz, kendi yetmezliğinizle ve inanılmaz yanlışlıklarınızla durdurmak istiyorsunuz. Hem de askeri alanda, yani en temel kurtuluş alanında, yaşamın en temel zaptedilmez alanında. Eğer bu çerçevede ciddiyeti esas almış olsaydınız, baştan itibaren işlere bu kadar ciddiyetle girmiş olsaydınız, biliyor musunuz şimdi biz Kürdistan'da neler yapmazdık? Biliyor musunuz, bu düşmandan şimdi eser kalmazdı. Ama çoğunun kendini yormamasından ötürü buna ulaşamadık. Kendini yormama, zora sokmama acaba kime ne verdi? Şimdi hepsi nerede? Hiçbir şey yapmadan ve birkaç haftalık mücadele bile vermeden nereye gittiler? Kendinizi doğru ve yeterli katamamanız bunca şahadete yol açtı dersek, acaba ne cevap vereceksiniz? Bu hususları düşünebiliyor musunuz? Ama düşünce yok sizde, vicdan yok!

Aslında parti büyük öğretiyor, ama öğrenmeye yanaşmıyorsunuz. Yanaşmıyorsunuz derken, biraz art niyetlisiniz veya çok olumsuzsunuz demek istemiyorum. Askeri üslubu, askeri tarzı, askeri derinliği, yani düşmanı yenilgiye götürecek büyüklüğü esas alın demek istiyorum. Yoksa genelde benden iyi bir askersiniz, benden daha çok çalışıyorsunuz, benden daha fazla fedakarsınız. Ama mesele bu değildir. Her zaman söylediğim gibi, askerlik büyük bir sanat ister. Köylüler de cehennem azabı altında çalışıyor, açlık, soğuk, sefalet ve ızdırap içindeler. Fakat bu onların iyi bir asker olduğunu göstermez. Siz de dağda öyle açlıktan ve susuzluktan mahvoluyorsunuz. Köylüler de böyle, hamallar da böyle. Ama ciddi bir halk ordusu elemanı bu durumu kabul etmez. Mesela ben kabul etmem. Askerlik geliştikçe düzen gelişir, düzen geliştikçe yaşam gelişir, yaşam geliştikçe de sağlıklı bir kişilik gelişir. Hamallıkmış, bilmem lafazanlıkmış, gelişen askeri yaşam ortamında bunların sözü bile edilmez. İşte buna var mısınız; gerçekten ordulaşmaya var mısınız diyeceğim. Belki hayretle karşılayıp “şimdiye kadar yaptığımız nedir” dersiniz. Ama yaptığınız size kalsın, sizin olsun. Aman onlarla bize gelmeyin. Ben, bu anlamda size diyorum ki, ciddi olarak var mısınız? İşte V. Kongre sürecimizde yeniden ordulaşma ve yeniden düzenleme derken, ben bu soruyu soracağım ve onunla başlatacağım.

Bunun anlamını şimdi biraz çizdim. Zaten yıllardır da vermeye çalışıyorum. Bu temelde siz, ordulaşmaya gerçekten var mısınız? Acaba bir kişi komutan olmak istiyor mu? Evet, herkes komutan, ama sorayım birisine sen nasıl komutan olacaksın? Bu soruların cevabını kesin almamız lazım. Eskiden çoğu zaman parti imkanlarını kullanın diye verirdik, ama şimdi bunun mümkün olmayacağını belirtmemiz gerekir. Bir asker nasıl asker olmak istediğini, bir komutan nasıl komutan olmak istediğini bilmeli.

Mesela hemen söyleyeyim; askerin yetki ve sorumlulukları nelerdir, ne kadar eğitim, nerede ve ne kadar savaşım, bunları adı gibi bilmeli. Komutan kimdir, görevi, sorumlulukları, yetkileri nelerdir, o da bunları bilmeli. Bundan da öteye, komutan olmak isteyen herkes birer plan sunacak ve “ben şu sahada, şu kadar güçle, şu kadar eylemlilikle, şu başarıyı sağlama sözünü veriyorum” diyecek. Her komutana bundan sonra bu temelde görev ve yetki verilecek. Bir askerin ve bir komutanın görevleri, yine bütün savaş ve ordu düzeninin her alanı ayrıntılı yönetmeliklerle kural ve kaideye bağlanacak. Ordudaki herkes kendi hak, sorumluluk, görev ve yetkisini adı gibi belleyecek. Eğer böyle olursa, bir komutan ölümüne bağlı kalır üstlendiği göreve. Zaten başarırsa komutandır, başaramazsa yer bulamaz ve yargılanır. Görevi başarmayan her zaman ve her yerde yargılanır. Ama siz, tam tersine, en büyük başarısızlıkları iyi bir komutan gerekçesi haline getirmek için her türlü demagojiye fırsat tanımışsınız, kendini dayatmaya fırsat vermişsiniz. Bunları aşmadan kesin ordu olunamaz. Saflarımız bu tiplerle dolu ve ordulaşmak için bunları kesin aşmamız gerekiyor.

Siz ordulaşmak istiyorsunuz. Buna büyük saygı duyarım. Nitekim ben, en çok buna saygı duyuyorum ve bağlıyım. Peki siz de, acaba benim buna gösterdiğim kadar saygılı olabilecek misiniz? Bana değil, kendinize, kendi emek ve yaşamınıza. Buna da mı saygınız yok. Buna da saygısı olmayanları, “sen serserisin” diyerek bir tekme vurup atmak lazım. Yaşama saygısı olmayanın, halka ve ordusuna saygısı olur mu? Kurala saygısı ve kurala bağlı olmayanın, yoldaşına ve dolayısıyla kendisine saygısı olabilir mi? Böylelerinin de orduda yeri olabilir mi? Ordu, aynı zamanda yüksek duygu ve yüksek sorumluluk hissi isteyen bir iştir. Çoğunun üzerinden pislik akıyor, yetmezlik akıyor, ama o kılını bile kıpırdatmıyor. Böyle ordu kişiliği olmaz. Ben şaşıyorum, siz bu kişiliği şimdiye kadar nasıl taşıdınız? Neredeyse tek tek her birinizin yakasından tutup sarsmak geliyor içimden. Eskisi, yenisi farketmez, şimdiye kadar sen nasıl böyle yaşadın demek gerekir. Hem askerliğe sevdalanacaksın, hem silah sevdasından vazgeçmeyeceksin, hem de böyle binbir kusurla dolu geleceksin. Böylelerine söyleyeyim; bu işin ne kadar ciddi olduğunu niye öğrenmediniz? Bu işin başarı çizgisinde emredici olduğunu ve önünde engel tanımayacağını niye önceden farkedip de ona göre yüklenmediniz? Aynı zamanda, bu işin yetersizlik kabul etmeyeceğini niye zamanında kavrayamadınız?

Evet, askerlikte yetersizlik kavramına yer yoktur. Yani “şu iç ve dış nedenlerden ötürü hedefin üzerine gidemedik veya başarılı olmaktan alıkonulduk” demek suçtur. Askerlikte tek doğru olan “başarı için her şeyi yaptım ve başardım” tarzı ve sözüdür. Doğru olan budur; görev gereği ne ise onu yapmaktır. Şunu çok iyi bilin ki, başarmayan zaten asker olmaya layık değildir. Halk savaşında, sıcak savaşımda da zaten başarmayan, başaran tarafından imha edilir. Her görevi başaran yaşar, başaramayan ise yaşayamaz. Savaş gerçeği de zaten başka türlü ifade edilemez. Şimdi bizde öyle bir durum yaratmışlar ki, yaşıyor muyuz, ölüyor muyuz; gelişiyor muyuz, geriliyor muyuz; belli değil.

Peki size göre yaşamak mümkün değil mi? Yine bu soruya geldim. Acaba siz çoktan mı ölüsünüz? O zaman bu yeminlere, söz vermelere, söz kesmelere ne demeli? Ne zaman ciddileşeceksiniz, ne zaman yaşama geleceksiniz? Tabii bu söylediklerimi doğru anlamalısınız. Siz başka yaşamlara geliyorsunuz. Sizin köylü yaşamınız, küçük-burjuva yaşamınız dillere destan olabilir, ama bana göre bu yaşam değildir. Yaşam olmadığını da gösterdim. Yine bireycilik, bireysel yaşam çok bayıldığınız bir yaşamdır, ama bana göre yaşam değildir. Çünkü ordulaşmayı, savaşımı ve dolayısıyla da yaşamayı tehdit eder. Ben neden şimdi pürdikkat partiliyim, neden pürdikkat ideolojik, siyasi, örgütsel ifade olmaya çalışıyorum? Belli ki halkın özgür yaşamı için, halkı kimlik sahibi kılmak için, halkı yürek ve irade sahibi yapmak için, halkı biraz savaştırabilmek için. Benim durumum başka türlü tanımlanabilir mi? Bir asker bundan daha fazla emir adamı durumundadır. Zaten askerin emre hazır olması meşhurdur. Bizimki ise bunun tam tersi oluyor. Silah eline alan, emir-söz dinlemeyen başına buyruk biri haline geliyor. Kuşkusuz bu özgürleşme değil, lümpenizmin, serserileşmenin son durağıdır. Bastırmacılık ve boyun eğmecilik yapanlar, kendi lümpenliklerini ve köleliklerini en üst sınıra vardırmışlardır. Bizdeki durum budur ve bunun başka bir anlama gelmeyeceği çok iyi bilinmelidir.

Basit gibi görünen ve fakat çok tayin edici olan ordu esaslarını biz başlangıçta temel alsaydık, sadece 1980'lerden sonraki hazırlık çalışmalarımızı böyle yorumlasaydık, bir çekirdek kadro bu konuda taviz vermeseydi, şimdi on tane Kürdistan kurmuştuk. Taviz vere vere, esaslarla ve değerlerle oynaya oynaya işte bu duruma geldik. Adeta boğulurcasına bir atmosfer içine sokulmak isteniyoruz. Halbuki ilk defa tarihimizin en zafere gidebilecek savaşımını olanaklı kılmış ve bunun bütün imkanlarını yaratmıştık. Ben çok iyi biliyorum nelerin nasıl yaratıldığını. Fakat bunların üzerinde tepişiliyor, ucuz komutanlık yapılıyor ve önderlik taslamaya bayılınıyor. Böyle yapanlara şunu çok açık söylüyorum: Böyle yapmayın, böyle yaparsanız “eşekten” daha beter bir duruma düşürülürsünüz. Bir halka saygılı olmayı, tarih ne emrediyorsa onun gereklerini yerine getirmeyi bileceksiniz. Eğer düşman karşısında onurlu diyebileceğimiz bir yaşam parçası olmak istiyorsanız, o zaman gereklerini yerine getirmeyi ve saygılı olmayı bilmeye çağırıyorum.

Biz yaşamakta iddialı olanların, özgür yaşam ilkesinden vazgeçmemişlerin örgütüyüz. Hiç kimse başka türlü PKK hayal etmemeli ve PKK'nin içine başka hesaplarla girmemelidir. PKK'nin en temel ilkesi böyle bir özgür yaşam ilkesi olduğuna göre, hiç kimse, “işte kendimi kurtarmaya geldim, hastayım ve PKK beni kurtarsın” dememelidir. Hayır, PKK sağlığı olanın, özgürlük savaşımına güç yetirebilenin adım atabileceği bir harekettir. Hastaysan, git kendini başka yerde tedavi et. Açsan, git başka yerde kendini doyur. Senin yerin burası değil. Eğer bela olmuşsan, git başka yerde kendini dayat, burada olamazsın.

> **“Sizinki geleneksel bir namus anlayışıdır; geleneksel isyancılık biçiminde bir tarzdır. Tabii bu tarzın başına tarihte ne gelmişse, sizin başınıza gelecek olan da odur. Kaldı ki siz, zaten bin defa ölmeye razısınız. Halbuki PKK'de silahlı savaşım, yaşamanın en önemli yöntemiydi. ”**

Belli ki iyi niyetimiz çok kötü kullanılmış, halkımıza bağlı olmamız ve insanlarımıza derinden ilgi göstermemiz çok istismar edilmiştir. Tabii önleyeceğiz bunu. Bu işe nasıl adım atılması gerektiğini söylediğim gibi, bunun nasıl olmaması gerektiğini de söylüyorum. “Biz lümpeniz, biz belayız” lafı belki başka yerde söylenip iddiası da taşınabilir, ama benim karşımda olamaz. Çünkü az çok kendimi kanıtlamışım. Ben, belanın belası olan TC'ye karşı sabırla ve inatla buraya kadar gelebilmişim. Ki, ondan daha belasının da olmayacağını söyleyebilirim. Büyük bela ile başeden kişi herhalde küçük belalarla daha rahat başedebilir. O zaman haddinizi bileceksiniz. “Neyin karşısındayız ve nasıl olmalıyız” sorusuna doğru cevap vereceksiniz. İşte saygılı olmak budur. Tabii eğer saygınız varsa, bu konuda iddianız varsa ve bunun gereğine inanıyorsanız.

1980'lerin başından itibaren yaşanan gelişmeleri an be an hatırlıyorum. 1981'in hazırlığı, 1982'nin hazırlığı, ardından o ülkeye yöneliş, üçyüze yakın gücün ülkeye aktarılışı, hele o zaferden başka hiçbir şeye olanak vermeyen dağlara ulaşım ve o silahları ele geçiriş, daha sonra peş peşe imkanı kullanamama ve ucuz kaybetme vb. hepsini bugün gibi hatırlıyorum. Bu yıllar, hem en çok umutlandığım, hem de hayıflandığım yıllar oluyor. İnsan kendisiyle ve tarihiyle oynar da bu kadar değil; yine ele geçen fırsat ve şansı teper de bu kadar değil. Her arkadaş için öyle öfkelenip öyle üzülüyorum ki, niye böyle yapıyorlar bu arkadaşlar diye. Bir sigara için dersem, herhalde mubalağa sayılmaz. Bu bir felsefe, Kürt felsefesi. Ama bu felsefenin de nereye götürdüğünü herhalde biliyorsunuz. Bu yıllarda birkaç adam gereken derinliği yakalasa ve tarihin sesini dinleyebilse, dağlar ne vaat ediyor diye sorsa, insanımızın neyin beklentisi içinde olduğuna yürekten inansa ve bütün gücünü ortaya koysaydı, arzuladığımız başarıya ulaşmak için bu yeterliydi. Zaten gerisini ben tamamlamıştım. İyi laf anlayan ve onu amansız pratiğe geçiren birkaç kişi olsaydı, biz bu işi başarırdık. Fakat hepsi kendine sevdalı, ondan sonra da “gel kurtar bizi” deniliyor.

SÜRECEK

SERXWEBÛN 14. YILINDA

Baştarafı 1. sayfada

mış ve zaferin şafaklarına yükseltmiştir. Bu tarihte benzersiz bir irade savaşı, bir insanlık yücelmesidir. Bu çizginin bağımsızlığına, katıksız özgürlüğüne ve sonuç alıcılığına bir başka örnek gösterilemez. İşte Serxwebûn böyle bir gelişmenin yolunda ilerlemiş ve bunun nasılını Kürdistan halkına ve diğer halklara taşırmada köprü rolünü oynamıştır. Bu yeni bir yaşam, yeni bir insan, yeni bir ilişki, yeni bir dünyanın inşa mücadelesine dönüşmüştür. Bu sıradan bir görev değil, sorumluluğu büyük ve ciddidir. Serxwebûn gücünü Başkan APO'dan, PKK'den, savaşan özgürlük kuvvetlerinden ve halktan alarak, bu yeni tarihin belgesi olma şansına erişmiştir.

Basın-yayın alanı tüm dünya güçlerince üzerinde titizlikle durulan, en çok değerlendirilen bir sahadır. Devlet yönetimlerinin bir bakıma kaderlerini ellerinde bulunduran kuvvetler arasındadır. Halkla en iyi ve en etkileyici iletişim kurma aracı olan bu saha, tüm sistemlerce muazzam geliştirilmeye çalışılmaktadır. Oynadığı rolün büyüklüğü tartışmasız olması nedeniyle de, basın-yayıncılık hiçbir dönem öneminden ve ağırlığından bir şey kaybetmemiştir. Dolayısıyla bütün zamanlar için geçerli bir araçtır.

Dünyada böyle bir özelliğe sahip olan basın-yayın, TC'de tam tersi bir role sahiptir. Toplumun gelişimi önünde engel olan her şeye karşı savaşma yerine halka, halklara düşmanlık yapan bir rolü üstlenmiştir. TC sömürgeciliğinin vahşetini gizlemeyi önüne temel bir görev olarak koymuştur. Dünyada geçerli olan basın ahlak ve yasaları, TC basınının kendisi tarafından çiğnenmesi doğal karşılanmaktadır. Daha da kötüsü bu, “devlete bağlılık” adına yapılmaktadır. TC'nin kendi toplumunda yarattığı ahlaki-moral çöküntüsünü, karışan kafaları daha da karıştırmak amacıyla bir reklam olarak kullanmaktadır. Kültür adına kültürsüzlüğü, çağdaşlık adına çağdışılığı topluma yayan bu basının bir benzeri daha yoktur.

Genel karakteri böyle olan bu basın sömürgeci özel savaş kurmaylığınca yönlendirilmektedir. Özel savaşın özel basın cephesi olarak bir halkın celladı olma rolü oynatılmaktadır. Alet olmayan gazetelere ve gazetecilere yer verilmemektedir. Buna karşı biraz da olsa mücadele edenler ise ya katledilmekte ya da çalışma binaları bombalarla yerle bir edilmektedir. Zaten özel savaşın halka rağmen uygulanmasında en temel rolü sömürgeci kontra basın oynamaktadır. Nitekim, TC, rejime muhalif olan basını, kendi basınının da yardımıyla ezmeye çalışmaktadır.

Bugün Ortadoğu'da tüm dengeler müthiş sarsılıyor. Büyük değişimler yaşanıyor. Kürdistan halkının kurtuluş devrimi birçok devletin hesaplarını birbirine karıştırmış, altüst etmiştir. Günümüzde PKK'nin ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin bu kadar sömürgeci-emperyalist medya tarafından karalanmasının bir nedeni de budur. Bunu anlamak zor değil. Çünkü PKK'nin karşı-devrimi korkutan asıl özelliği, yürüttüğü savaşı fanatikçe ele almaması, ileri bir sosyal yaşama dönüştürmesi, insanlığa görkemli yücelmenin yolunu açmasıdır. Aynı şekilde bu yeni insan yaşamıyla; çürümüş, robotlaşmış, maymunlaşmış sömürgeci-emperyalist yaşamın insana yakışmadığını dünya insanlığının gözleri önüne sermesidir. Bu anlamda karşı-devrimci medyanın, denetiminde olduğu güçlerin direktifleriyle bir özel savaş yürütmesine şaşırmıyoruz.

Serxwebûn'a bu noktada görev düşüyor. Devrimci insanlık savaşının sesi olmak, bunu yerleştirmek, beyinlere sızan sömürgeci-emperyalist yaşama karşı panzehir rolünü oynamak, yeni insanın, yeni yaşamın yaratılmasında meşale olmak çok kutsal bir basını-yayın mücadelesidir.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı 1995 yılına büyük iddia, büyük hedef ve büyük planlamalarla giriyor. Şüphesiz Serxwebûn, kalıpları bilinen gazetecilik türü değildir. Onun görevi Kürdistan halkının devrim mücadelesiyle iç içedir. Bu devrimin gelişim seyrine göre rol oynamak, basın-yayın cephesinde sömürgeci özel savaş basınından bin kat daha fazla yoğunlaşmak, süreci yakalamak, PKK 5. Kongresi'nin ruhuyla yeni dönem görevlerine yüklenmek, kendi eksikliklerini yargılamaya tabi tutarak daha da güçlenmek esas görevdir. Özellikle de Başkan APO'dan aldığımız her yönlü perspektifin tam uygulayıcıları olarak kesin başarmak tek hedefimizdir.

Halkımızın yeni yılının iktidarlaşma yolunda büyük adımların atıldığı bir yıl olmasını diliyor ve bunun için daha fazla göreve çağırıyoruz.

Kürdistan'da ordu
ÖRGÜTLÜ DİRİLİŞTİR -II-

Kurmaylık

Ordulaşmayla birlikte, kurmaylık kurumlaşmasına da gitmek gereklidir. Kurmaylık ordunun beynidir; bütün bir ordunun düzenlenmesini, örgütlendirilmesini, sevk ve idare edilmesini, hareket tarzının belirlenmesini sağlamaktır. Ordunun ve savaşın temel, canalıcı noktaları üzerinde durmak, ileri stratejiyi hayata geçirmek, savaş ve orduyu büyütmek yanında savaş çizgisini sürekli gözetlemek, çizgi dışı anlayışları tespit edip bunlarla savaşmak ve bu temelde orduyu savaştırmaktır, savaş taktikleri ve planlarını geliştirmektir. Kurmaylık en zor işi üstlenmek ve az hata yapmak zorundadır. Özellikle savaş içindeyse, işlerin zorluğu bir kat daha fazladır. Kurmaylık bütünüyle ordu ve savaş sorunlarını yaşama, onların gerçeklerine göre hareket etme ve bunun dışında bir dünyasının olmaması zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Beynini, düşüncesini, kişiliğini ordu ve savaşın gelişmesi üzerinde yoğunlaştırır. Kurmaylık hem geçmiş silahlı mücadelelerin temsilcisi, hem de geleceğin planlayıcısı ve muhtemel gelişmelerin önceden kestiricisidir. Ordunun ve savaşın bütün çalışmaları kurmaylıkta merkezileşir ve savaşın bütün talimatları buradan çıkar. Kurmaylıktan çıkan talimatlara ters düşen hiçbir talimat alt bir kurumda geliştirilemez. Alt kurumun geliştireceği talimat, kurmaylığın geliştirdiği talimatın açımlanması, hayata geçirilmesi şeklinde olur.

> ■ Kurmaylık ordunun beynidir; bütün bir ordunun düzenlenmesini, örgütlendirilmesini, sevk ve idare edilmesini, hareket tarzının belirlenmesini sağlamaktır. Ordunun ve savaşın temel, canalıcı noktaları üzerinde durmak, ileri stratejiyi hayata geçirmek, savaş ve orduyu büyütmek yanında savaş çizgisini sürekli gözetlemek, çizgi dışı anlayışları tespit edip bunlarla savaşmak ve bu temelde orduyu savaştırmaktır.

Kurmaylık savaşıyorsa, bir alt konumdaki bu savaşı durduramaz; geri çekilme kararı vermişse, alt hamle yapamaz; saldırı kararı vermişse, bir alt bir an bile bekleyemez, kararın uygulanmasını erteleyemez.

Ordulaşmada en çok sıkıntı çekilen sorun kurmaylığın örgütlendirilmesidir. Bu günümüzün en canalıcı sorunudur. Eğer bu çözülmezse savaşın daha fazla gelişmesi, ordunun büyümesi söz konusu olamaz. Kurmaylığın ortaya çıkması için Kürdistan'da gerekli malzeme vardır ve koşullar da uygundur. 20 yıllık bir mücadele deneyimi, savaş gerçekliği, yanlış anlayışlarla doğru anlayışların çarpışması sonucu, yetmez kişilik ve gerekli olan kişilik netleşmiştir; bu temelde kurmaylığı yaratmanın imkanları doğmuştur. Tabii ki kurmaylığı sıradan bir komutanlıkla, yürütme, düzenleme, savaşçılık ve planlamayla karıştırmamak gerekir. Kurmaylık, bütün savaş sorunlarını; çalışma ve hareket tarzını, yaşamı en üst biçimde yoğunlaşarak yaşayan kesimdir.

Kurmaylığın savaşın ortasında mı, köşesinde mi, birlikte mi, ayrı mı, sabit mi, hareketli mi, gizli mi veya bir yerde silahların güvenliğinde mi olacağı sorusu vardır. Savaşın içinde olmak, mevcut koşullarda hem olumlu, hem de olumsuz yönleri içinde taşımaktadır. Olumlu yan, savaşı sıcağı sıcağına yaşamak, taze haberleri izleyip, anında plan geliştirmek ve müdahale etmektir; olumsuz yan ise rahat çalışma olanaklarının olmayışı ve düşmana hedef olabilecek olasılıkların bulunmasıdır. Bütün bir orduyu, savaşı ve geneli ifade eden, örgütleyen ve planlayan kurmaylığın ne oldukça savaşın uzağında, ne de sıcak savaşın tam ortasında ve düşman hedefinde olması gerekir. Örgütleme ve çalışma tarzıyla düşmanın ulaşamayacağı bir yerde olmalıdır.

En ileri öğelerden ve komutanlardan oluşan kurmaylığın bir arada bulunmasının da hem olumlu, hem de riskli yanları vardır. Olumlu yan, savaşı yakından izleme ve kolektif kararların alınması ve bunların bireysel geliştirilmesinin önüne geçilmesidir. Olumsuz yan, sayı az ve ihtiyaç da varsa kurmaylıkta yer alan komutanların cephelerin başından alınması ve cephelerin anında bu komutanların tecrübelerinden yararlanamamasıdır. Geçmişte komutanlıkların sınırlı gelişmesi, en üst komutanlıkların birliklerin başında hareket etmelerini, cephelerin ve çatışmaların başında olmalarını zorunlu kılardı. Bundan dolayı da kolektif kurmaylık sorunu çözülemedi, yan yana gelinemedi, gelinmesi de mümkün değildi. Eğer kararları uygulayacak örgütlenmeler yaratılmış, koşullar oluşturulmuşsa, artık hızla karar organlarının kolektifleştirilmesinin zamanıdır. Kurmaylığın kolektifleştirilmesi, birlikte hareket etmesi artık kaçınılmazdır, bazı riskleri olsa da bunlar geçicidir.

Gizliliği, hareketliliği dıştalamamak koşuluyla, silahların savunması altında çalışan bir kurmaylığı örgütlemek en doğrusudur. Kurmaylık bütün çalışmaları denetlemek zorundadır. Artık bilfiil denetim yerine, kendisi bir alanda üslenerek müfettişli, tekniğe ve rapor-talimat sistemine dayanan denetim esas alınmalıdır. Mevcut ulaşım tekniğiyle, kurmaylığın her eyalete girip çıkması her zaman gerekli değildir. Düşman faktörü göz önüne alındığında mümkün de değildir. Bundan çıkarmamız gereken sonuç şudur: Genel bir kurmaylık yanında, eyaletler içinde de bir kurmaylığa gitmenin gerekliliği de vardır. Kurmaylığın çerçevelendirilmesi, çalışma tarzı, yaklaşım tarzı ve bazı kurumların görev bölümlerinin tespitiyle ilgili yoğun tartışmalar olur. Çünkü burası ordunun ve savaşın beynidir. Her şeyin burada sağlama alınması şarttır. Kurmaylık çalışmalarını etkileyecek, engelleyecek en ufak gelişmeye bile yol açmamaya veya meydan vermemeye özen gösterilir.

Komutanlık

Komutanlık ve orduların en üstü kurmaylıktır; kurmaylığın başında genelkurmay başkanı bulunur. Kurmaya bağlı bütün kolordularda, alt birliklerin başında komutanlıklar vardır. Orduda komite değil, komutanlık geçerlidir. Diğer tüm örgütlerde komiteler esas alınır. Yine komitelerin sorumluları olur, fakat bütün kararlar komite tarafından tartışılır, geliştirilir, hatta yürütme de komite olur.

Savaşın doğasından kaynaklanan nedenlerden ötürü orduda, kolektif çalışmayı dıştalamamak koşuluyla özellikle yürütme tekelleşir, bireyselleşir, tek kişide merkezileşir. Tartışmadan tartışmaya olan sürecin tümünde, tek söz sahibi ve emir gücü komutandır. Özellikle muharebe ve cephe ortamında her zaman, tartışmaya fırsat veya zaman bulunmadığı için bütün yetkilerin bir kişide, komutanda merkezileşmesi gerekir. Bundan dolayı komutanlık anında karar vermesini, anında harekete geçirmesini bilen kişiliktir ve askerileşmede en üst kişiliktir. Gelişmeleri zamanında görür, değerlendirir, hatta önceden öngörür, keskin bir karar gücüyle emir geliştirir ve uygulamaya sokar. Böylece komutan aynı zamanda fırsat ve olanakları zamanında ve yerinde değerlendiren kişiliktir.

Birey komutanlığa getirilirken, bütün bir savaşçı yapısının iradesinin temsilcisi olarak atanır. Belli bir birikime ve deneyime sahip olduktan, pratikte kendini kanıtladıktan sonra göreve atanır. Ciddi bir ordu, savaş tecrübesi bulunmayan, deneyim ve savaş koşullarında ne kadar ayakta kalıp kalmayacağı belli olmayan hiçbir bireyi; emekçiliğinden, bağlılığından, bilgi birikiminden dolayı başına komutan olarak getiremez. Sadece savaş teorisini bilen kişi de komutan değildir; bununla birlikte savaşın doğasına girmiş, onu yaşamış, deney, tecrübe kazanmış ve uygulamasıyla kendisini kanıtlamış kişilik esas alınır.

Bugüne kadar meydana gelen kayıpların bir nedeni de, atama yaparken kişide savaşçı ve ordu kişiliğinin ne kadar olup olmadığına bakmadan, parti ve militan ölçülerini, önderlik vasıflarını sadece teoride esas alarak hemen birliklerin başına atama yapmaktı. Bu durum hem bireyi, hem de yapıyı zorlamış, hatta birçok kayıp bundan kaynaklanmıştır. Bazı eyalet, tabur, alay komutanlarının silah tutmayı dahi bilmediklerini, bir eylemi planlayıp örgütleyerek yürütemediklerini ve hatta tek bir eylemin bile sahibi olmadıklarını söylemek abartılı olmaz. Böyle kişilikler komutanlık yapamayacakları gibi emrindeki birlikleri de savaştıramaz, plan ve taktiğe hükmedemez, önsezi geliştiremezler. Bunun için böylelerini ordunun başına getirmek, orduyu ve savaşı tıkamaktır. Şüphesiz ideal komutanları bulup birliklerin başına getirmek zordur. Bunlar yine savaşın içinden çıkar. Diğer birçok hususun yanında atama yapılırken mutlaka savaşa yaklaşım ve savaş pratiği esas alınmalıdır. Bu bireyin partiye bağlılığını, partili olup olmadığını dıştalamaz. Kaldı ki savaşa doğru yaklaşmak, doğru katılmak partililiktir, halk militanlığıdır.

Savaş bizim yaşam tarzımızsa, bu da partileşme-ordulaşma biçiminde somutluk kazanıyorsa, komutan da ordunun en üst organı, bir karar gücü ise, en iyi savaşanlar, savaştan anlayanlar, savaşa ilgi duyanlar, savaşın teorisiyle, doğasıyla ilgilenenler, ordunun gereklerini yerine getirenler komutanlığa davet edilmelidir, bunlara fırsat verilmelidir. Diğerleri en alt basamaktan başlayarak, tecrübe kazandırılarak yükseltilmelidir. Böylelikle hem savaş ve ordu geliştirilir, hem de sağlıklı bir komutanlaşma ortaya çıkar.

Komutanlar, askeri akademilerde, okullarda özel eğitilerek; seçilerek alınır, yetiştirilirler. ARGK'de komutan yetiştirme tarzı daha farklıdır; yaşam okulunda, savaşın yoğunluğu içerisinde yetişir, pratiği yaşayarak öğrenir. Kanla yaratılan tecrübelere dayanılarak, pratik içinde yoğrularak komutanlaşma gelişir. Bedeli ağır olsa da gerçekliğimizde yetişmenin en iyi tarzı budur. Komutan az konuşan, çok yapan ve tahmin gücü yüksek olan bir özelliğe sahiptir. Çünkü hazır bilgiler ve raporlardan öteye tahminlerle, olasılıklarla değerlendirme yapar ve plan oluşturur. Dolayısıyla bu yönde kendisini oldukça geliştirir ve bunu temel bir özelliği durumuna getirir.

Her komutan, sorumluluğu altındaki tüm faaliyetlerden yükümlüdür; tıkanıklıkları aştırır, üst'ten aldığı talimatı yaratıcı bir biçimde alt'a yansıtır. Görevlendirmeler yapar ve sonuçlarını denetler. Her komutan kendi görev sahası dışındaki başka bir komutanın işine karışamaz, ancak görüşlerini rapor edip genelkurmaylığa sunar ve genelkurmaylık bunu değerlendirir. Şu anki gerilla düzenimizde de bir eyalet koordinatörü başka bir eyalet koordinatörünün çalışmalarına müdahale edemez, ancak görüşlerini

> ■ Komutanlar, askeri akademilerde, okullarda özel eğitilerek, seçilerek alınır, öyle yetiştirilirler. ARGK'de komutan yetiştirme tarzı daha farklıdır; yaşam okulunda, savaşın yoğunluğu içerisinde yetişir, pratiği yaşayarak öğrenir. Kanla yaratılan tecrübelere dayanılarak, pratik içinde yoğrularak komutanlaşma gelişir. Bedeli ağır olsa da gerçekliğimizde yetişmenin en iyi tarzı budur.

yürütmeye iletir, yürütmenin onayını alarak müdahale edebilir. Kendi başına müdahale ederse, bu bir disiplin suçudur. Bunun sonuçlarına da katlanmak zorundadır. Müdahalesi haklı olsa bile, yine de bunu bir disiplin suçu olarak görmek gerekir ve sonuçta disiplin kuruluna gider.

Gelinen aşamada cephe ve ordu ayrışması gerçekleştiğine ve ordunun da askeri faaliyetlerde bir adım daha yoğunlaştığına göre, eyalet koordinatörlüklerinin, eyalet komutanlıklarına dönüştürülmesi gereği vardır. Nasıl ki ARGK'nin bir kurmaylık oluşturması gerekiyorsa, eyaletlerde de komutanlığı oturtmak gereklidir. Koordinatörlük hem siyasi, hem örgütsel, hem askeri faaliyetlerle ilgilenir. Bu da koordinatörlerin askeri faaliyetlerle ilgilenmesini kısıtlar, yoğunlaşmayı sınırlandırır ve onları verimsizleştirir. Kaldı ki koordinatörlerin görevleri sınırlıdır, ismi üzerindedir ve bölgelerin çalışmalarını koordine etme anlamına gelir. Bir anlamda yetkiler daha çok bölgelerdedir. Bölgelerin kararlarına katkıda bulunur, onlara perspektif sunar. Komutanlık geliştirilirse bölgeye perspektif değil, talimat verir ve mutlaka yerine getirilir. Orduda koordinatörlük yoktur, komutanlık vardır. Bunun oturtulması gerekir. Yaşanılan pratiklerde ise ismi koordinatörlük olsa bile komutanlık işletildi; "koordinatörlük nasıl komutanlığın yetkilerini kullanır" denilerek bazı eleştiriler de geliştirildi.

Orduda en üstten en alt birime kadar komutanlıkların geliştirilip oturtulması şarttır. Mıntıkada, bölükte, taburda, alayda esas alınması gereken komutanlıktır, askeri-siyasi yardımcısıdır. Ordu üslubuna uygun düzenleme ancak böyle yapılır.

Siyasi yardımcının görevi; eğitim faaliyetiyle uğraşmak, askeri yardımcının görevi ise disiplini yerine getirmek, harekatı sağlamak ve yürütmektir. Birliklerin yönetimi de böyle oluşmak zorundadır. Buna karşın siyasi yönetici askerlikten, askeri yönetici de siyasetten anlamak; bu konuda bilgi ve birikime sahip olmak zorundadır.

Bir tabur komutanı, her üç bölüğün komutanlığını yaparken, yardımcıları da birer bölüğün komutanlığını üstlenirler. Tüm bölüklerden kopuk bir yönetimden ziyade hem bölük komutanı, hem de tabur yönetimini oluşturmak ilkesi daha gerçekçidir, pratikte doğrulanan da budur. Bütün bölüklerden kopuk tabur ve bölük yönetimlerini oluşturmak, yetenekleri hapsetmektir. Tabur, hareket eden ve savaşan bir birliktir. Daha çok kararla değil, uygulamakla uğraşır. Karar için komite, uygulama için teklik en gerçekçi yöntemdir. Genelkurmaylığın bünyesinde, hemen hemen ordu içindeki bütün kurmayların bünyesinde temsilciler ve bölümler vardır; bunlar, aşağıya doğru en alt birime kadar örgütlüdürler ve kendilerine bağlı kurumları çalıştırmakla da görevlidirler.

İstihbarat

Bir istihbarat bölümü ordu içerisinde gizlilik kurallarına uyarak ağını oluşturabilir. Bunların çeşitli yöntemlerle eğitimlerini sağlar, istediği yerde konumlandırır. Ordu içindeki ağlarla birlikte, ordu dışında da askeri sanatını geliştirir, tekniği ve bağlantılarını örgütler. İşleyişini derinleştirir ve bütün kanalları sürekli açık tutar. Bilgi akışını sürekli yoğunlaştırır ve bütün bunları en üst düzeyde merkezileştirerek planlama bölümüne sunar. Kaldı ki istihbarat ve planlama bölümü iç içedirler, birbirlerine yakındırlar. Çünkü planlama ile istihbarat bir bütündür; planlama istihbarata dayanır ve rastgele istihbaratlarla savaşın ihtiyacı karşılanamaz. Bir dizi eylemin sabote edilmesi, tacize dönüşmesi, düşmanın baskınlarına uğraması ve hesapta olmayan birçok durumla karşılaşması, istihbarat yetersizliğinden kaynaklanmaktadır. İstihbarat, olup bitenleri bildirmekle sınırlı değildir, olası gelişmeleri araştırıp ortaya çıkarmak ve iletmekle de görevlidir.

Kendi gücümüzü, moral durumundan bilinç ve eğitimine, işleyişinden savaşımına ve özüne kadar tanımak için de istihbarata ihtiyaç vardır. Bunun yanında örgüt dışında gönüllü geliştirilecek rapor ve bilgilere de ihtiyaç duyulur. Düşman faaliyetlerini ve hareket tarzını zamanından önce anlamak için istihbarat ağının düşmanın içine de sızması şarttır. Düşmanın gizli planlarını, faaliyetlerini, hesaplamalarını ortaya çıkarmak istihbarat ağının görevidir.

Halk içerisine, sınırlarının içine ve dışına bütün ordular, kendi birimlerini ve ateşelerini yerleştirirler; diğer ordulardan bilgi alıp verirler, taktiğin-tekniğin gelişimini izlerler. Eğitim sistemini, insanın nasıl ele alınıp yetiştirildiğini izlerler; bütün bunları kendi ordusuna aktarıp, bir güce dönüştürmeye çalışırlar. İstihbaratın görevi bu kadar kapsamlıdır.

Unutmayalım ki, hiçbir güç savaşarak edindiği tecrübelerini ve gelecekle ilgili askeri hesaplarını yazarak başkasına sunmaz. Deneyimlerini arşivler, planlarını gizler, buna karşın başka bir güç de onlara ulaşıp elde etmek için çalışır.

İstihbarat bölümüne alınan kişilerin psikolojik yapısından tutalım, bağlılığına, denenmiş-sınanmış kişilik özelliklerine, duygularına ve diline hakimiyet özelliklerine kadar hepsine dikkat edilir. Ağzı sıkı, sır saklayan, az-öz konuşan, araştırmasını, incelemesini ve bulmasını bilen bireylerden oluşur. İstihbaratçının görevi, var olanı, herkese görüneni değil, görünmeyeni ve bilinmeyeni görmek, bilmektir.

İstihbarat için bir örgütlenme şarttır. Bazıları, "her ARGK'li bir istihbaratçıdır, oluşturmaya gerek yok" derler; bir yönüyle doğrudur, ama uzmanlık alanı olarak bir istihbarat bölümüne gidilmezse, kendiliğinden ve sıradan çabalarla örgütsüz bir biçimde istihbarat toplamak mümkün değildir.

İstihbaratı Türk ordusu ve Türk MİT'inin yaptığı şekilde ele almayı ARGK reddeder. Yani istihbarat, ordu içinde polisiye faaliyetler, ayak kaydırma, komplo ve düşürme faaliyetleri olarak ele alınırsa, bu reddedilir. İstihbarat, kuşkuculuğu ve güvensizliği geliştirmek için değil, eğitimi, yaşamı, kuralları, işleyişi ve bunların ne ölçüde yürüyüp yürümediğini gözetlemek için vardır. Düşman sızmalarını izler ve bunu önlemek için tedbir alır. Bir ülkede hem askeri, hem de milli istihbarat örgütleri olur. Milli istihbarat genellikle gizlidir ve ülkenin her alanında, her bölümünde kollarını oluşturmaya çalışır. Askeri istihbarat ise, ordunun iç işleyişini, düzenini gözetler, savaşın ihtiyacı olan haber ve bilgileri toplar.

İstihbaratlar denetim altında tutulmazsa, amaca uygun konumlandırılmazsa, binbir hastalığın, sapmanın, darbenin, komplonun nedeni olur. Örneğin bir JİTEM ve MİT şimdi TC'nin başına bela olmuştur. Her gün bir kelle düşürüyorlar; kimseden ses çıkmıyor.

O halde askeri istihbarat, kurmaylığın denetimi ve bilgisi dahilinde olmalıdır. Örneğin TC savaşı kaybedişini, yetersizliklerini istihbarat eksikliğine bağlar. Asıl neden bu değil, ama bunca ajan ağına rağmen hala bu konuda eksiklikten bahsedip yakınıyorlar. İstihbaratı güçlü olanın savaşta oldukça avantaj sağladığı görülmektir. TC, PKK ve ARGK'nin ne yapmak istediğini günü gününe izlemeye çalışır. Parayla, ajan ve muhbir ağıyla, işkenceyle hep bilgi peşinde koşar. Alt birimlere dayanarak günlük örgütlenmeyi, çalışmaları izler, becerebiliyorsa ajanını içine koyar. Yürütücüleri ve uygulayıcıları buna ihtiyaç duyarken, TC genelkurmaylığı stratejiyi ilgilendiren istihbari bilgileri elde etmeye çalışır.

Örneğin, ordu saflarında bir tabur yönetiyoruz, savaştırmak ve eyleme kaldırmak istiyoruz. Bunun için planın üç unsuru olan araziyi, düşmanı, halkı, yine güçlerin durumunu tanımak zorundayız. Araziyi çıkardığımız birimlerle keşfediyor, köylülerden, halktan istihbarat alıyoruz. Düşmanı, özel olarak çıkarılan birimlerle görünen biçimiyle öğrenmeye de çalışıyoruz. Düşmanı bu şekilde öğrenmek yeterli değildir. Hareketlerini, ne yapmak istediğini içine girerek, yakın ilişkilerine el atarak öğrenmek mümkündür; bunun da binbir yolu bulunur.

> İstihbarat bölümüne alınan kişilerin psikolojik yapısından tutalım, bağlılığına, denenmiş-sınanmış kişilik özelliklerine, duygularına ve diline hakimiyet özelliklerine kadar hepsine dikkat edilir. Ağzı sıkı, sır saklayan, az-öz konuşan, araştırmasını, incelemesini ve bulmasını bilen bireylerden oluşur.

Elde ne kadar düşmana yönelik bilgi varsa, planlamak ve taktikle sonuç almak o kadar olanak dahiline girer. Zengin bilgi, isabetli ve sonuç alıcı taktik demektir. Bilgi, planlamanın oldukça gerçekçi olmasına yol açar. İstihbaratın görevi bilgi getirmekse, planlamanın görevi bu bilgiyi taktiğe dönüştürmektir.

Planlama

İstihbarat planlamayı kolaylaştırır. Dönemin taktiğinin tek tek eyleme yansıtılması ve bunun alt'a kadar planlanması öngörülürken; planlamada bulunan görevlilerin en belirgin yanları uyanık, kurnaz ve politik olmalarıdır.

Planlama bölümü, politik olmak kadar, aynı zamanda taktisyen de olmaktır. Psikolojiden, düşmanın hare-

---

Kürdistan'da demokrat, yurtsever, sosyalist ordu

Kurtuluş ordumuz, ülkenin bağımsızlığını ve bir halkın kurtuluşunu sağlamak için savaştığından dolayı demokrattır. Ülkenin kurtuluşu, ulusal kimlik, ulusallaştırma yolunda savaştığı, ihaneti, teslimiyeti ve işbirlikçiliği yerle bir ettiği için yurtseverdir. Emperyalizme, sömürgeciliğe, yerli gericiliğe, her tür çağdışı anlayışa, kişiliğe, aileciliğe, kabileciliğe, eski topluma ait her şeye karşı savaştığı için demokrattır. ARGK, kurtuluş ve özgürlük ordusudur. İnsanlığa ait olan her şey onu ilgilendirir. Sadece bir ulusun, halkın kurtuluşu için değil, insanlığın kurtuluşu için de savaşmaktadır.

Halkların kardeşliğine yüksek değer biçer; bütün ezilenlerin ve insanlıktan yana olanların, sosyalizm için savaşanların yanındadır. Partinin sosyalizm anlayışının en iyi savunucusudur ve sosyalizmin rehberliğini kurtuluş-özgürlük süreciyle bütünleştirmektedir.

Ulusal ve toplumsal kurtuluşun yanında, insanca yaşamanın yolunu da açmaktadır; bunun için demokrasinin savunucusu ve demokratik bir toplum kuruluşunun da teminatıdır. Bugün Kürdistan'da oluşan halk iktidarlaşması, halk demokrasisi ve kurumlaşmasının hem yaratıcısı, hem savunucusu, hem de giderek iktidarı olmanın temel silahlı gücüdür. Yurtsever, demokratik ve sosyalizm değerlerinin yaratılması için savaşıyor. Bu yönlü birçok değerin, mevzinin kazanılmasını sağlamıştır. ARGK, ulusal kurtuluş savaşını, partinin ideolojik-politik doğrultusuna ve amacına uygun sürdürmektedir.

Söylenilen amaçlar için ARGK ne kadar daha çok savaşırsa, o kadar yurtsever, o kadar demokrat ve o kadar sosyalisttir. Sanki ordunun daha çok savaşma karakterini, demokratlığını ortadan kaldırıyormuş gibi teoriler ortaya atılıyor ki, bu oldukça yanlıştır. Demokrasi, orduyu dağıtmak ve savaştırmamak, gücü atıl bırakıp çürütmek değildir. Sağcılık ve savaşmamak adı altında dayatılan ve ordu otoritesinden kaçmanın adı olan, demokrasi adına demokrasisizliği, iktidarsızlığı dayatan ve hedefe gitmeyi engelleyen anlayışlar; ne yurtsever ne demokrat, ne de sosyalist olur. Bunlar düşmanı ve işbirlikçiliği yansıtır.

Ordumuzun her savaşçısı yurtseverdir; vatanını, halkını, dağını, taşını, toprağını sever. İlericidir, sosyalizme eğilim duyar, demokrasinin kuruluşu için çalışır ve bütün bunlar için savaşır. Ezilen, yok olmanın eşiğinde olan bir ulus ve halk için ölümü göze almak, bu konuda bütün fedakarlığı, cesareti ve yeteneği sergilemekten daha değerli ne olabilir? İnsanlık için her şeye katlanmaktan, her şeyini ortaya koymaktan ve bu uğurda savaşmaktan daha insancıl, daha devrimci, daha demokrat bir tutum var mıdır?

Ne yazık ki, burjuva demokrasiciliğini, düzensizliğini incelterek, bunların üzerine çeşitli kılıflar geçirerek, "halk demokrasisi", "sosyalizm" deyip saflara yansıtanların bütün bu gerçeklerden anladıkları bir şey yok. Bunların anladığı şey yapılanı bozmak, örgütlendirileni dağıtmak, halkın iktidarlaşmasını içeriğinden boşaltmaktır. Bu nedenle halktır, halkın savaşımıdır, halkın ordulaşmasıdır, savaşın kazanılmasıdır; bunlar fazla umurlarında değildir. Bu türler için demokratik olmanın ve demokrasinin ölçütü, kendisine verilen değerle, kendisinin yanlış anlayışıyla uzlaşmaktan geçer. Her şeyin kendine göre ayarlanmasını ister ve böylelikle eski olanla, yenilik adı altında inceltilmiş burjuva anlayışlarla ve hatta reformist-milliyetçilikle kendilerini "hoş" tip olarak sunarlar.

Değer vermek, bir insanın savaşması ve mücadele etmesi için yeteneklerinin önünü, özgürleştirilmesinin yolunu açmaktır. İnsana verilecek en büyük değer ulusal, siyasal ve toplumsal kimliğini kazanmasında sunulan yardım ve destektir. Düşkün tipler ise değer adı altında, yaratılan değerleri gaspetmek ve başkasının emeği üstüne yatmak isterler. Yanlış anlayışlar; bir halkın tırnağı ve dişi ile kazandığı ve yarattığı değerlerin, sağladığı mevzilerin kendisine terk edilmesini ve bunlar üzerine kurularak yaşamak isterler. Eğer bu ortam kendilerine sunulursa, "demokrasi vardır", sunulmazsa "diktatörlük ket tarzından tutalım insan duygusuna, bir silahın atış mesafesinden tutalım düşmanın ve kurtuluş ordusunun ateş gücüne, birliklerin karşılıklı avantajlı ve dezavantajlı durumunlarına kadar, kısaca savaşla ilgili tüm olguları ve unsurları, bunların birbirleri üzerindeki etkilerini bilmelidir. Ayrıca neyin nerede ve nasıl kullanılacağı konusunda da uzmanlaşmalıdır.

> ■ Planlamada görevli kişi, iklim ve araziden anlamalıdır; hareket edilen sahadaki kitlenin durumunu ve psikolojisini hesaba katmalı, zamanı ve zemini iyi ayarlamalıdır.

Planlamada görevli kişi, iklim ve araziden anlamalıdır; hareket edilen sahadaki kitlenin durumunu ve psikolojisini hesaba katmalı, zamanı ve zemini iyi ayarlamalıdır. İklimden anlamazsa, 1984-85'teki ülkeye yönelik kış müdahalesinde görülen Sarıkamış seferi ve güçlerin imha edilmesi söz konusu olur. Ordunun nicel ve nitel gücü, eylemine göre vuruş etkisi, savaşçının moral durumu ve buna karşı düşmanın durumu hesaplanarak, taktik hamlelerin gerçekleştirilmesine yol açabilir. Bu da bir uzmanlık sahasıdır, gelişkin bir yeteneği ve kapasiteyi gerektirir.

Planlama bölümünde bazılarında iyi bilgi olma yeteneği, bazıları bilgiyi derleme, toplama ve sentezleme, sonuca dönüştürme, bazılarında bunu iyi bir plana dökme yeteneği olur ve bölüm olarak birbirlerini tamamlarlar. Kimisinde tahmin, olasılıkları değerlendirme ve öngörü söz konusu olur. ARGK'nin atacağı adıma düşmanın nasıl karşılık vereceğini, bunun tersi olarak düşmanın hamlesine nasıl karşılık verileceğini iyi hesaplayabilir. Plan, böyle birçok derleme ve elemeden geçirilerek, bütün unsurların bir araya getirilip iyi düzenlenmesi ve sonuca dönüştürülmesi ile gerçekleşir. Planlama denilen olay budur.

Sevk ve idare

Savaşın sevk ve idaresi de bir bölümdür ve komutanlığın doruğudur. Planın hayata geçirilmesini an an geliştiren komutanlık kurumudur; ayrıca ordunun belkemiğidir. Bu kurumun planlamada yer alması gerekir.

Eğer sevk ve idare planlamadan ayrı tutulursa oldukça soyut kalır. Güçlü plan isteniyorsa sevk ve idare de planlamaya yansımalıdır. Bu olmazsa, sevk ve idarenin eline verilen planlamanın uygulanması mekanik olur. Onun için planlama, istihbarat ve yürütme hem birbirini besler, hem birbirini tamamlar, hem de birbirinin devamıdır; iç içe gelişirler.

Yürütmenin görevi plana pratik uygulama işlerliği kazandırmaktır. Planın iyi işlenmesi için komutanın yaratıcı olması şarttır. Bu nedenle yürütmede bulunan komutanın en belirgin özelliği uygulama sanatının inceliklerini bilmesi, kararlı ve yaratıcı olmasıdır.

Planlamada bulunan bir kişi, insanları nasıl yöneteceğini pek bilmeyebilir, ama yürütmedeki komutan insanın nasıl yönetileceğini, yürütüleceğini, herkese nasıl işlerlik kazandırılacağını bilmek zorundadır. Ayrıca insan psikolojisini iyi yakalıyorsa, hangi yaklaşımı ne zaman ve nasıl göstereceğini iyi ayarlamalıdır. Ne zaman sertliğin, ne zaman yumuşaklığın, ne zaman idareciliğin, ne zaman başka tutumların gerektiğini bilmesi ve anında uygulayabilecek özelliklere sahip olması gerekir.

Yürütmenin diğer bir görevi de; plan oluşturacak, bunu hayata geçirecek örgütlü düzenlemeye gitmektir. Ne kadar askerin, nicelik-niteliğin, teknik-silahın, lojistik ve iaşenin gerektiğini planlama öngörmüştür. Ama bunları örgütlemek, düzenlemek, mevzilendirmek yürütmenin görevidir. Düzenlemeleri planlama bölümü değil, yürütme yapar; işleri düzenler ve harekete geçirir. Uygulamada ortaya çıkan aksaklıkları ve gelişen ani durumları inisiyatif kullanarak giderir. Yürütmenin son ana kadar bağlı kalacağı çerçeve planın kendisidir; planın bittiği yerde yürütmenin görevi de bitmiştir.

Ordunun içinde halkla ilişkiler, eğitim, propaganda-ajitasyon bölümleri vardır. Bunlar kendi içinde ayrışmanın yanında siyasi yönü ağırlıkta olan faaliyetlerdir.

Ordunun gazetesi, broşürleri, haber bültenleri ve dergileri vardır. Bunlar orduyu eğitmek, ordunun faaliyetlerini, ordu ve savaş sorunlarını savaşçı, komutan ve kitleye yansıtmak amacıyla çıkarılır. Ordunun üslubunu, kültürünü geliştirmek ve oturtmak amacına dönüktür. Ordunun bu tür faaliyetlerinde alt'ı kadar kendisini örgütler, muhabirlerini ve dağıtım ağlarını oluşturur. Bu tür faaliyetler en üst düzeyde kurmaylıkta kendisini temsil ettirir.

Ordunun, eğitim faaliyetleri kadar bu yönlü kurumlaşmaya gitmek de çok önemlidir. Buraya alınanlarda aranması gereken ölçü, ne derece partili olup olmadıklarının yanısıra askeri yanlarının da olması şarttır.

Birçok gazetenin ve derginin çıkarıldığı biliniyor. Bütün bunlar yanında bütün deney ve tecrübeleri birleştiren, savaşın, birliklerin deney ve tecrübelerini bütün savaşçı yapısına aktaran, bu temelde merkezi düzeyde bütün orduya hitap eden, bütün cephelere mal olan merkezi yayın organlarının oluşturulması ve bunların faaliyetlerinin geliştirilmesi gerekir. Buna da acil olarak ihtiyaç duyulmaktadır. Bu kadar uzun süredir yürütülen savaşın ortaya çıkardığı ve daha da çıkaracağı çok önemli sonuçlar söz konusudur. Bütün bunlar temelinde ordu ve savaşçının eğitimini, siyasal çizginin devamı ve yoğunlaşmış biçimi olan askeri çizginin temelini an be an uygulamaya geçirirken, çıkan pratikler üzerinde de eğitim yapmak ertelenemez bir görevdir.

Yayınlar yoluyla savaşta yaşanan gerçekleri sentezleyerek teoriye dönüştürmemek, bir ordu yapısına mal etmemek; askerlik bilinci, sanatı ve kültürü, ayrıca ordu kişiliği konusunda geri, yetmez kalmaya neden olur. Eğer bu çalışmalar gelişmez ve örgütlenmezse, her ordu ve birlik kendi yaşadıklarıyla sınırlı kalır. Diğer alanlarda yaşanan pratikten fazla yararlanmaz veya çok gecikmiş olarak yararlanır ki, bu da düşman karşısında zayıf kalan yanlardan biri olur.

Eğer her eyalette yaşananları, radyo, telsiz, gazete, bildiri ve değerlendirme yazıları gecikmeden, zaman aşımına uğramadan diğer eyaletlere aktarılırsa, savaşmada ve ordulaşmada bu kadar dengesizlik, bu kadar çarpık anlayışlar olmazdı. Bundan da öteye, ordu ve gerillanın eylemliliğini halka yeterince yansıtmama, mal etmeme, dolayısıyla siyasi ve askeri gelişmenin sonuçlarını yeterince derleyip örgütlememe durumu yaşanmaktadır. Yine teknik ve arazinin kullanımında ortaya çıkan dikkate değer sonuçları aktaramama sorunu vardır.

Bütün bu söylenenlerden hareketle, ülke düzeyinde ordunun basın-yayın, eğitim vb. faaliyetlerini merkezileştirmek; hem ordulaşmanın, hem de savaşımın gelişmesine oldukça katkı sunar. Ayrıca yaşananları geleceğe aktarmanın da önemli bir aracı olur.

Yıllardır savaşılıyor; yıllara sığdırılan önemli değerler, hatta destanlar var; fakat bunlar yazılı belgelere geçirilmediğinden unutulup gitmiş, ayrıntılar yitirilmiştir. Kaba bazı değerlendirmeler veya temel bazı vurgularla yetinilmektedir. Şimdiye değin ordulaşma faaliyetlerinde ve savaşta objektif olarak geliştirdiğimiz birçok yöntem ve taktik vardır; hangi yöntem ve taktiğin sonuç aldığını genele yönelik iyi bilince çıkarmak yoktur. Ayrıştırmak, atılması ve alınması gereken iyi belirlenmeden hangisinin günümüz ordulaşmasına yansıtılacağı hususunda zorluklar çekilmektedir.

Belki geçmişte olanak ve fırsatlar azdı, her şey yeterince hazır değildi. Bugün durum aynı değil, denilebilir ki, her şey hazırdır. Teknik, malzeme ve insan faktörü bulunmaktadır. Bundan dolayı her savaşçı ordusunun sesini duymak istemektedir. Herkes komutanının ve silah yoldaşının ne dediğini, nasıl direnildiğini, nasıl kazanıldığını, nasıl kaybedildiğini, nasıl yüründüğünü, şehit düşenlerin son nefeslerini nasıl verdiğini öğrenmek ister ve bu temelde daha iyi savaşır.

> ■ Eğer sevk ve idare planlamadan ayrı tutulursa oldukça soyut kalır. Güçlü plan isteniyorsa sevk ve idare de planlamaya yansımalıdır. Bu olmazsa, sevk ve idarenin eline verilen planlamanın uygulanması mekanik olur.

Koordinasyon ve muhabere

Koordinasyon ve muhabere bölümünün görevleri, alt'ın üst'le, üst'ün alt'la, birliğin her koluyla ve bütün cepheler-eyaletler bazında, yine üstten en alta kadar ilişkileri koordine etmek, doğru haber akışını, denetleme-talimat olayını gerçekleştirmektir.

Ordunun sevk ve idare edilmesi için koordinasyonun sağlanması şarttır. Sıradan bir yaklaşımla bu işi çözmek mümkün değildir; kurumlaşmayı ve örgütlenmeyi sağlayarak doğru yaklaşımı oturtmak gerekiyor. Kurmaylık, özellikle savaş içindeki bir orduyu günlük olarak yürütmek, işlerin doğru akışını ve savaş çizgisini uygulamak için günlük tekmil ve rapor almak, her gün denetlemeyi sağlamak durumundadır. Her komutan alt'ından rapor, üstünden talimat ve perspektif almak zorunda olduğu gibi, işleri yürütmek için alt'ına, birliklere istediği an talimat verebilmeli, ulaştırabilmelidir. Güçler küçük olduğunda bu sorun kendisini fazla dayatmaz, ama güçler büyüdüğünde ise kont-

---

vardır” derler. Doğaldır ki, partinin ve dolayısıyla ARGK'nin demokrasi anlayışıyla, bunu beğenmeyen tiplerin “demokrasi” anlayışları arasında dağlar kadar fark vardır. Sağcılığın ve tasfiyecilerin “demokrasi”leri kendileri içindir; bir halk ve onun kurtuluşu için değildir.

ARGK'nin demokrasi anlayışı savaşmayı, bağımsız-demokratik bir ülkeye ulaşmayı, daha şimdiden halk iktidarının biçimlenişini ortaya çıkarmayı gerekli kılıyor. Görev farklılığı olmasına karşın ordumuzda bir komutanla savaşçı aynı yaşıyor, giyiniyor; yaşam kolektiftir. Bir komutan bir savaşçıyı, bir savaşçı bir komutanını zamanında, yerinde toplantı ve tartışma düzeni içinde rahatlıkla eleştirebiliyor. Alt bir üst'ünü aşarak daha da üst'üne görüşlerini rapor ederek sunabiliyor. Her gün tekmili, toplantısı vardır; anı anına düşünce belirtme özgürlüğüne sahiptir. Eğitim görüyor, yeteneklerini geliştiriyor, bilinçleniyor, siyasallaşıyor, savaşçı kişilik kazanıyor; dolayısıyla kendisini özgürleştiriyor. Gerilla bugün en özgür insandır. Demokratlık, sosyalistlik yoldaşına bir şeyler vermek ve onu ayağa kaldırmaktır. Bu yapılmayıp kişinin eski anlayışları okşanıyorsa, köleliğine göz yumuluyorsa, bu da düşman anlayışıdır ve demokrasi dışı bir davranıştır. İnsana saygının ve insanı yüceltmenin bir gereği olarak ARGK, saflarına gelen her savaşçıya özgür dil, düşünce, tavır-davranış, özgür ve bağımsız kişilik kazandırıyor; onu özgür yaşamın bir üyesi yapıyor, ona önünü açması için her tür desteği sunuyor ve özgürlüğü için savaşmanın özelliklerini kazandırıyor. Bir savaşçıya verilecek en değerli armağan budur.

Savaşmak isteyene, savaşma hakkı, silah, halk, bu kadar olanak ve dönüşüm verilmiştir. Kişi mücadele etmek için bütün örgütlenme araçlarına sahiptir. İnisiyatif tanınmıştır; yeteneklerini istediği kadar geliştirebilir ve oldukça da özgürdür. Giderek savaşçıya, bir birliğe komutanını seçme hakkı da verilmiştir. Tabii bu henüz yaygın değildir; kontrollü geliştirilmesi daha uygundur. Bu da biraz süreç sorunudur, toplumdan getirilen gerilikler biliniyor. Eğer sınırlı tutulmazsa, herkes düşmanla değil, adeta birbiriyle uğraşır ve sağlıklı olmayan bir komutanlık mücadelesi başgösterir. Yani daha bir mezar kadar yer açamazken, birileri arkasına birkaç insanı alarak bir yere koruk çakmak ister; “buranın hakimi benim” der ve örgüt içi demokrasi böylece kötüye kullanılır.

İçinden geçilen koşullar, savaş gerçeği ve bu temelde şekillenen ordulaşma gerçeğinde ordunun örgütlenmesi ve işleyişiyle birlikte bunun demokrasi anlayışı biçimlenir. Koşullar, toplumun durumu, ordunun geliştirilmesi ve büyütülmesi açısından nasıl örgütlenme ve kurallar gerekiyorsa o yapılır. Olağanüstü dönemlerin ordulaşması ve örgütlenmesi, doğaldır ki, olağan dönemlerden farklıdır. Bu anlaşılmadan, herkesin kendine göre çözümü olması ve bunu dayatması anarşi ve düzensizliği getirir. Zaten eski Kürt kişiliği düzensizliğe ve kuralsızlığa bayılır.

Demokratlığın, insanlığın, halkçılığın, özgürlük ve bağımsızlıkçılığın ölçüsü, bunlar için savaşmak ve bu temelde buna dayalı örgütlenmeleri, ulusal kurumlaşma ve iktidarlaşmayı geliştirmektir. Zaten demokrasi ve demokratlığın asıl ölçüsü, halkın iktidarlaşması ve yönetim organlarını oluşturması, kendi kendini yönetecek duruma gelmesidir. ARGK bu amaç için savaşıyor. Halkının hizmetçisi olan bir kurtuluş ordusu olan ARGK bu yönüyle demokrat ve sosyalist bir ordudur.

Orduyla oynamak gericiliktir, faşistliktir. Orduyu, ARGK'yi bozmak Türk ordusunun amacı ve görevidir; demokratların görevi değildir. Örneğin merkezde olup parti kongresine, konferansına ve bazı toplantılarına katılmamak devrimin ve savaşın sorunlarından dolayıdır. Arkadaşların işini bırakacak durumda olmamasıdır. Böyle durumlar iradenin dıştalanması değildir; değişik biçimlerde katılım yine sağlanmaktadır. Özellikle savaşın yaşandığı koşullarda, kızgın mücadele ortamında kişi şematik ve dogmatik bir şekilde hak peşinde koşarsa, o kişinin militanlığından ve savaşçılığından şüphe edilir.

Herkes yönünü düşmana çevirecek, düşmanında hakkını alacak, düşmanın zamanla bizden aldıklarını geri almanın mücadelesini verecektir. Her şeyimiz elimizden alınmıştır. Herkes birbirinden daha harabedir; ne varsa düşman almıştır. Hiç kimse düşmanın varlığını ve savaş koşullarını unutmamalıdır. Bir düşmana bakalım: Her şeyini savaşa feda etmediler mi, her şeyi özel savaşın hizmetine koşturmuyorlar mı? Devlet, millet, ordu, partiler, meclis, Çankaya, mahkemeler, basın vb.

Koordinasyon ve muhabere sağlıklı ve düzenli yürütülmezse, kanalları düşman denetliyor ve dinliyorsa, söylenilenler olduğu gibi düşmana da gidiyorsa, muhabere bize hizmet ettiği gibi düşmana da hizmet ediyor demektir.

rol-denetim sağlamak zorlaşır ve koordinasyonun önemi kendisini oldukça dayatır.

Muhabere bölümü de en üst'ten en alt'a kadar örgütlü olan özel bir bölümdür. Buraya alınanların en belirgin özelliği, muhabere yaparken şifreye hakim olmak ve düşmanın anlamayacağı biçimde konuşmaları gerçekleştirmektir. Kendisinden bir şey katmakla değil, verilen neyse onu aktarmakla yükümlüdür; bilgileri daraltma veya genişletme yetkileri yoktur. Eğer verilen sözlü biçimde cihazlarla aktarılacaksa şifreli konuşmak temel görevdir. Olduğu gibi sözlü ve konuşma diliyle düşmanın anlayacağı ve şifreyi çözecek şekilde aktarmak verilen bilgilerin önemini azaltır. Bu yapılırsa aktarılan bilgi ve talimatlardan düşman yararlanma yoluna giderek karşı tedbirler geliştirir ve kendisine göre sonuç çıkarmaya çalışır.

Yazılı belgeler ise oluşturulan kanal ve kurye sistemiyle aktarılır. Her komutanın emireri ve muhaberecisi olur. Kurmaylığın da muhabere bölümü ve özel kurye sistemi olur. Bu bölüm iyi örgütlenirse kurmaylığın hükmetmesi kolaylaşır. Ordu ve savaşın sorunlarıyla ilgili belirleme ve talimatlarını sürekli ve akıcı bir tarzda hayata geçirme fırsatını bulur; tersi durumda kurmaylık zorlanır. Zamanında ve yerinde denetim kurması zorlaşır; ordu ve birlikler üzerindeki etkinliği azalır veya yitirir.

Koordinasyon ve muhabere sağlıklı ve düzenli yürütülmezse, kanalları düşman denetliyor ve dinliyorsa, söylenilenler olduğu gibi düşmana da gidiyorsa, muhabere bize hizmet ettiği gibi düşmana da hizmet ediyor demektir. Örneğin telsiz, ordumuza hizmet ettiği kadar düşmana da yaramıştır. Her şey buradan açık konuşulduğu için düşman kendisine göre sonuç çıkarmıştır. TC'nin cihazlarından gerilla yararlanmaya çalıştı, ama şifreli, karar değiştirerek konuşmaları, disiplinli ve örgütlü çalışmaları ve gereğinden fazla konuşmamaları yararlanmayı asgariye indirmiştir.

Cihazlar dinlenilebilir diye muhabereden vazgeçilemez; yollar kontrol edilebilir diye kanallardan kaçınılmaz; buna karşı tedbir alınır. Bilgi ve talimatların mümkün oldukça düşmana az yansımasının yolu, yöntemi ve uygun biçimleri vardır. Bunları geliştirmek artık bir zorunluluktur.

Muhabere ve koordinasyon için muhabere yoluyla aktarılanları iyi düzenlemek gerektiği çok açık. Düşmanın milyarlarca lira para ve adam ortaya dökerek elde etmek istediği bilgileri, biz kendi elimizle niye verelim! Bu, orduyu, birlikleri, hareket ve çalışma tarzımızı, muhtemelen ne yapacağımızı düşmana bildirmek ve "buna göre hazırlıklı ol" demek anlamına gelmez mi? Şimdiye değin verilen bu açığı hızla kapatmak, sır saklamasını iyi bilmek gerekir. Düşmanına kapalı olan, güçlü ve güçsüz yanları iyi bilinmeyen, iç işleyişi ve sorunları, özellikle günlük, haftalık neler yapacağı düşmanı tarafından bilinmeyen bir ordu daha güçlü olur. Yine zayıf yanlarını düşmanından gizlemeli, ama bu içeride zayıflıkların üstüne gidip gidermemek anlamını da taşımaz. Ayrıca düşmana "şu yönlü zayıflığım var" demek ve bunu çeşitli biçimlerde açığa vurmak da akıllılık değildir.

Muhabere, kurye, kanal, ilişki, adres, noktaların tespiti, kullanımı vb. şeyler düşman tarafından bilinmeyecek tarz ve biçimde örgütlenmelidir. Muhaberecilerin özel bir eğitimden geçirilmesi gerektiği gibi, istihbarat, planlama ve yürütme elemanlarının da özel eğitime tabi tutularak, bunun genel eğitimle birleştirilmesi şarttır.

Lojistik

Lojistik bir ordunun sadece savaşması için değil, yaşaması ve ayakta kalması için de gereklidir. Hele savaşan bir gerilla ordusu için ise lojistiğin önemi ve buna duyulan ihtiyaç bir kat daha artar.

Özel savaş kanallar keserek, uluslararası diplomasiyi harekete geçirerek, içeride mal ve ihtiyaçlar üzerinde denetim sağlayarak gerillayı donanımsız ve ihtiyaçlarını karşılayamayacak duruma sokmak istemektedir. Buna karşın gelişigüzel düzenleme ve tedbirlerle gerilla ordusunun ihtiyaçlarını karşılamak oldukça zordur; nicel ve nitel gelişme göz önüne alındığında sıradan çabaların yetersiz kaldığı görülmektedir.

Lojistik günlük yaşanan bir ihtiyaçtır da. Lojistiğin toparlanması dağılımının sağlanması, kullanılması, korunması, depolanması, bir yerden bir yere ulaştırılması, ihtiyaçları karşılamak için çeşitli ilişki kanallarının örgütlenmesi için bir kurumlaşmaya gitmek şarttır. Ordu içinde diğer kurumlara az eleman gerekebilir; ama lojistiğe binlerce insanın görevlendirilmesi gerektiği için aynı zamanda en büyük-geniş kurum da oluyor.

Genellikle lojistik önemsiz bir görev olarak algılanır. Buraya verilenler hep geri planda savaşıldığını düşünerek, lojistiğin önemini anlamayarak, sanki "işe en yaramayan" kişilerin yer aldığı bir alan olarak değerlendirirler. Bu da sakat bir yaklaşımdır. Bazı komutanlar bu yaklaşımı sunduğu için, savaşçının bu yanlış yaklaşımını adeta doğrulamıştır.

Oysa sorun basit değildir. Burada yer alanların iş bitiriciliği, değerlere bağlılığı, göreve bağlılığı, kolektif yaşama gelişi gibi hususlar esas alınmalıdır.

Lojistik bölümünde bir dizi birim yer alır. Ne kadar ihtiyaç varsa o kadar birimin oluşturulmasına gitmek, düzenli ve işler, verimli bir görev bölümünü yapmak zorunludur. İhtiyaca göre çok ayrı birimler olmasına karşın, bunlar en üstte bir merkezde toplanır ve merkeze bağlı olarak çalışır.

Sağlıkçı, istihkamcı, iaşeci vb. şeklinde kendi içinde bölümler olarak örgütlenir. Teknik ve silah sağlama da aynı şekilde örgütlenir; ama bütün bunlar lojistik bölümüne girdiği için merkeze bağlı çalışırlar.

Lojistik bölümü, sadece ordunun günlük, aylık ihtiyacını değil, yıllık, da-

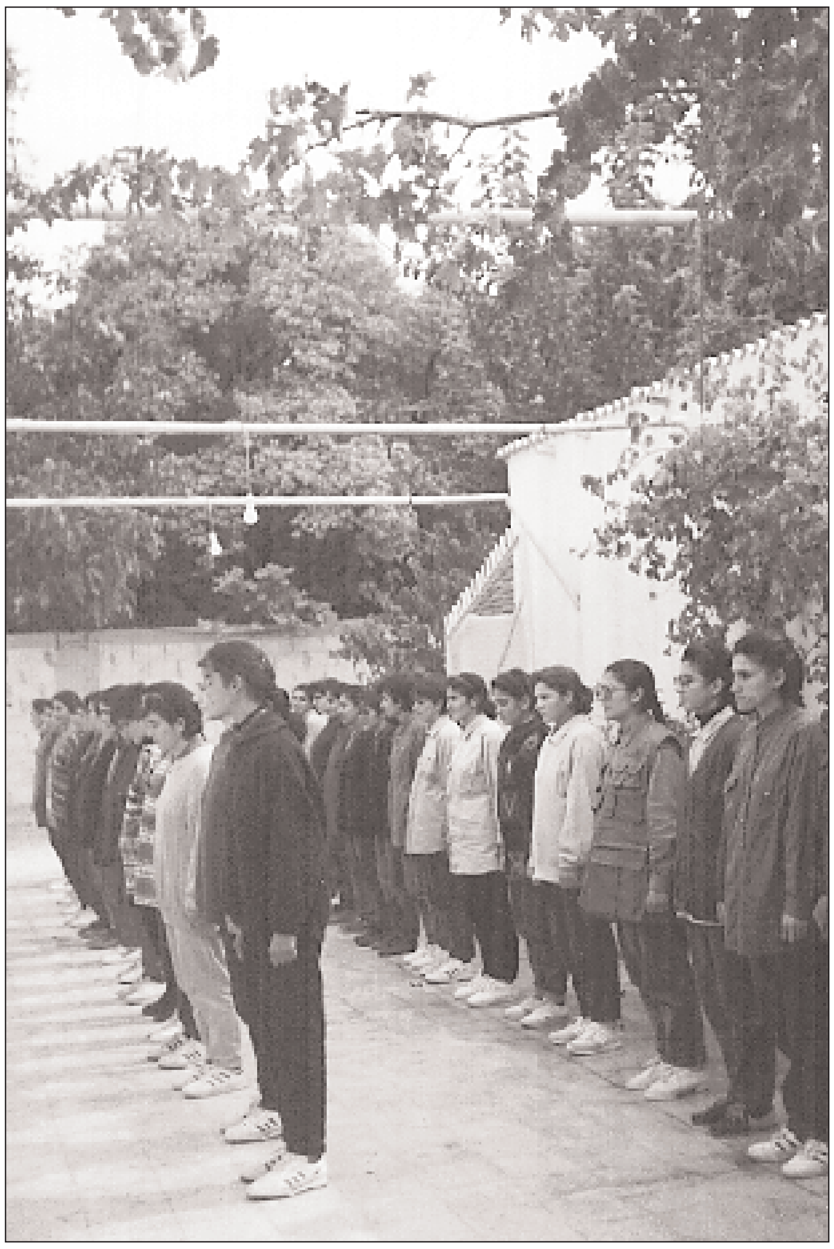

Lojistik bölümü, sadece ordunun günlük, aylık ihtiyacını değil, yıllık, daha doğrusu yılların ihtiyacını karşılamakla yüz yüzedir. Bundan dolayı sadece, günü, ayı veya yılı kurtarmayı amaçlamaz,

---

kurumlarıyla "her şey savaşa feda olsun" diyorlar. Çünkü savaşı kaybettiklerinde biliyorlar ki hepsi de gidecek; kaybetmemek için her şeylerini ortaya koyuyorlar. Bizzat kendi yasalarını çiğniyorlar. Sahte demokrasicilik dayatmalarının arkasında ne tür çirkefliklerin olduğu peş peşe ortaya çıktı. Özel savaşın askeri çözümü yanında emperyalizmin dayatması olan işbirlikçi "liberal" çözümlerle PKK'yi özünden boşaltmak, sağa yatırmak, teslim almak gibi faaliyetlerini de elden bırakmıyorlar. Uzlaşma diyorlar ama, aslında uzlaşmayı da istemiyorlar. Uzlaşma, tarafların biraz eşit çıkarlarının gündemleşmesi ve bunun üzerinde iki tarafı da tatmin etmek, asgari çözüme gitmektir. Partinin de bazı asgari talepleri var: Ateşkes, siyasi çözüm ve referandum gibi. Gerek TC, gerekse onun arkasındaki emperyalist güçler; "PKK sorunu yoktur, Kürt sorunu vardır" derken, PKK'siz çözümü dayatmakta ve içlerinden bir kesimi işbirliği derken, PKK'yi teslim almayı hedeflemektedir. Bunun iç saflara yansıyışı ise kesinlikle "kahrolsun disiplin, kahrolsun ordu, kahrolsun askerlik, kahrolsun dağlar ve zorluklar, kahrolsun arkadaşlar" şeklindedir. Düşman da bu halk için var edilen her şeye "kahrolsun" demektedir ve kılıcını gözükaraca sallamaktadır. Otoriteye, disipline, ölçülere, anlayış ve hareket tarzına gelmeyenlerde biraz insanlık, namus ve özgürlük sorunlarına doğru yaklaşım olsa, gerçekçi konuşur ve davranırlar. Bazı kişiler kendisini yaşatanı ve ayağa kaldıranı görmezlikten gelmekte ve varlık nedenlerine gözükaraca, kimisi de "demokrasi ve özgürlük" adına yönelmektedir. Partinin öncülüğü, ordunun savaşımı olmasa, hiç kimsenin demokratlık ve özgürlük adına bırakalım eylemi, söz düzeyinde bile bir cesareti olamazdı. "Demokratlık ve özgürlük" TC'nin düzen sınırları içinde eriyip gider, düşman tarafından kullanılmaktan kendisini kurtaramazdı.

Türkiye'de yığınla, kendisine demokrat, solcu, hatta sosyalist diyen insan var. Tabii parti olmasaydı bizdekilerin durumu onlara göre "perişan özgürlükçü" durumunu aşmazdı, hatta oldukça gerilerinde seyrederdi. Bugün eğer onur ve kişiliğe ulaşılmışsa, mücadele ve savaş sayesindedir. Kendisini ortaya çıkaran gerçeği görmemek ve ona karşı direnmek, onun adına ona saldırmak, yaratılan değerleri ve dökülen kanı bir çırpıda silmek ve görmezlikten gelmektir. Tıpkı Yeltsin'in örneğinde olduğu gibi.

Kendi ulusuna, halkına, varlık nedenine ihanet, düşmanın ordumuzu tasfiye etmeye yönelik direkt çalışmalarının olduğunu biliyoruz; bu konuda görevlendirdiği tipler olduğu gibi, onlar adına kontracılık yapan tipler de çıktı. Eğer sağlam bir savaş, ordu anlayışına ulaşılırsa, ideolojik ve siyasi doğrultu izlenirse, içteki tasfiyeciliği ve sağcılığı erkenden ortaya çıkarmak ve hatta ona hiç fırsat vermemek mümkündür. Maalesef bu bizim sağlam olmayan anlayışımız, kurala ve otoriteye gelmeyen özelliklerimiz üzerinde şekilleniyor; bunun üzerine temel atıyorlar. Bir Şener tasfiyeciliğinin hızla kendisini yayması neyi gösterir? Öyle çok yetenekli olmasından ziyade, geri özelliklere, yanlış anlayışlara hitap etmiş ve bu anlayışlara dayanarak kendisini güçlendirmeye çalışmıştır.

Savaşta yorulanlar, daralanlar, incinenler, düşüp-kalkanlar, acı çekenler var. Aslında bu kişiler, hele biraz da başarısız olmuşlarsa örgüte karşı kesin öfkelidirler. Düşmanı unutup örgütle karşı-karşıya geliyorlar. Çünkü kendilerine göre örgüt veya bazıları bunlara çektiriyor. Fırsatını bulduklarında da kendilerini kötü bir tarzda ortaya koyuyorlar. Sanki herkesin canını yakan düşman değildir. O zaman demokrasi ve özgürlük ölçülerimiz doğru olmalıdır; heval ve silahdaş olmuşuz, aynı birliklerde yer almışız, görevler üstlenmişiz. Demokrat ve sosyalist olmamızın gereği, bu yaşama katılmayı sağlamaktır, görevi yerine getirmek ve düşmanın üzerine yürümektir. Kimse kimseye ders vermesin; "kırk tane toplantı geliştiririz ama bunu savaşa taşırmayız veya bunu pratiğe geçirmeyiz" denilirse, o zaman ne toplantının anlamı olur, ne de yapılan kolektivizm olur. Böyle bir durum, tartışmak kararlaştırmak ve düşüncelere saygı göstermek de değildir. Tartışma ve düşüncenin özüne bağlı kalmanın yolu, tartışmayla zengin kararlara ve ortak iradeye ulaşıp, bunu hayata uygulamaktan geçer. Denilebilir ki, demokratlığı, sosyalistliği, yurtseverliği, sevgi-saygıyı ve insani bütün duyguları, savaşı daha fazla derinleştirerek bulabiliriz. Yoldaşlar topluluğunda ve kendimizde ancak bu şekilde özlü değerler yaratabiliriz. Başka türlü davranışın ne kurtarması ne de yaşatması mümkündür.

ha doğrusu yılların ihtiyacını karşılamakla yüz yüzedir. Bundan dolayı sadece, günü, ayı veya yılı kurtarmayı amaçlamaz, "gelecekte savaşan ordunun ihtiyacını nasıl karşılarım, nasıl biriktirip depolarım, nasıl ilişki kanallarını uzun vadeli açık tutarım" diye düşünür ve pratik hazırlıklarını buna göre yapar. Ordular olası savaş durumlarında hiçbir yerden beslenmeden, kendi depolarından birkaç yıl yararlanabilmelidir. Bu yüzden sürekli bunu planlar ve birkaç yıllık yedek depolamalar yaparlar. Koşullarımız dikkate alındığında bizde en az ordunun bir yıllık ihtiyacını karşılayacak depolamaları oluşturma çalışmaları olmalı, yurt dışı ve cephe gerilerinde hazır lojistik sağlama kanalları bulunmalı ve devamlı açık tutulmalıdır.

Ordu, lojistik ihtiyacını düşmandan sağlar, vurup alır. Biraz da böyle beslenir ve donanır. Halk ordusu asıl olarak halk gücüne dayanır; onu halkı yaşatır ve mümkünse üretim yapar veya yaptırır. Silah ve cephanelik onarma ve üretim atölyelerini yapar, hatta silah sanayiini giderek küçük çaplı geliştirir. Ticaretin örgütlenmesi ve savaş ekonomisinin oluşturulmasında da yer alır; ayrıca bundan ihtiyaçları için yaralanır.

Düşmandan, haktan ve üretimden gelen bütün ihtiyaç ve malzemeler lojistik merkezinin denetiminde toplanır, uygun yerlerde depolanır. Kurmaylığın savaş planlamasının ve cephelerin ağırlık merkezinin olduğu alanlarda depoları, savaş kuzeyde yoğunlaşıyorsa, güneyde değil kuzeyde depolar. Bir eyalette depolandığında yine denetimli olan alanlar esas alınır.

■ Yönetmeliklerini iyi uygulayan bir ordu, iyi işleyen, iyi çalışan, iyi örgütleyen, düzenleyen, dolayısıyla düşmanına iyi vuran ve sonuç alan bir ordudur. Yönetmeliklerin önemi son derece hayati, hayati olduğu kadar da kurtarıcıdır.

Lojistik, ihtiyaçların dağıtımını üstün talimatıyla ordu ve savaşın içinden geçtiği koşulları göz önüne alarak yapar, geleceği de düşünerek ordunun büyük bir sıkıntıyla ve zorlukla karşılaşmamasına dikkat eder. Kullanımını iyi yapmak, savurganlığın önüne geçmek şarttır. Üstün talimatları doğrultusunda kullanım ve dağıtım yapılırken yönetmelik esas alınır. Birimler ancak raporlarını sunar, bu yönlü ihtiyaçların kullanımı konusunda görüşlerini bildirirler. Lojistik birimleri kendi başına, rastgele ve istedikleri şekilde kullanım ve dağıtım yapamazlar.

Ayrıca lojistik görevi hiçbir şekilde ertelenemez ve savsaklanamaz. Yiyecek, sağlık malzemesi, silah ve cephanelik yoktur denilemez; bunlar olmadan gerilla ve ordunun savaşı yürütmesi düşünülemez. "Malzeme bulamadık", "silah ve cephanelik ihtiyacını karşılayamadık", "ilişki kuramadık" türünden gerekçeler, bir orduda kabul görmez. Herkes mutlaka görev sahasının adamı olmanın ve işini yerine getirmenin yüksek sorumluluğu ile dolu olmalı ve mutlaka başarmalıdır.

Bütün bu sayılan kurumlaşmalar, kurmaylıkta merkezileşir ve giderek alt'a doğru inerek dal budak salarlar. Kökleştikleri, uzmanlık alanı kazandıkları gibi ayrışırlar da. Kışlaya, karargaha indiğinde her eşyanın, ihtiyacın durumuna göre günlük yaşama yansıyan birimler biçiminde iş görürler. Kışladaki, karagahtaki eğitim bölümüne bakarsak; burada eğitim sorumlusunu, kitap sorumlusunu, eğitim sahasını düzenleyen ve temizleyenleri görürüz. Örneğin mutfakla ilgilenen iaşenin bünyesinde, mutfak sorumlusu, dağıtıcısı, denetleyicisi, yemek yapımcısı, bulaşıkçısı vb. bulunur. Nöbet sistemi yürütmeye bağlıdır; yukarıdan görülmez, ama alt kurumlarda nöbetçi, nöbetçi çavuşu, nöbetçi subayı, devriyeci vardır. Savaş koşullarında ise keşifçi, tepeci vb. vardır. Giyim-kuşam yine kendi bölümü altında raxt, şarjör, parke vb.'ne göre görev bölümü yapar.

Kısaca her bölüm en alta doğru birçok kişiyi görevlendirir. Herkese düşen bir görev olur. Üstten alta doğru orduda her şey görev bölümü temelinde sürer ve her şeyin mutlaka bir sorumlusu, bir görevlisi olur. Malzemeler sorumlusunun denetimi ve izniyle kullanılır.

Bir asker orduya aittir; ordu bünyesindeki her şey ordu malıdır ve sahibi vardır. Her şey düzen içinde ve yerli yerinde kullanılır. Ancak sorumluları tarafından emredilen ve çizilen çerçevede yerinden oynatılabilir.

Sağlam ve çürük, suçlu ve suçsuz olan da orduya aittir.

Orduda bir üstün onayı alınmadan suçlu cezalandırılamaz. Bir kişilik veya milyonluk ordu da olsa, işleyiş ve düzene herkes tabidir. Bir yapı taşı gibi herkes gücü, yeteneği ve kapasitesine göre bir yere konulur ve bir yerde görev alır. Her şeyin başı, sorumlu olur; savaşçı da sadece savaşmaz, işleyiş ve yaşam içinde durumuna göre görev ve sorumluluk alır. Denilebilir ki, görev ve sorumluluğu olmayan kimse yoktur. Ordu neferinin hiçbir saati ve anı boş geçemez.

Bütün kurumlar işletilmek, çalıştırılmak için örgütlenir. Fabrikayı kurduk, makine ve malzemelerini yerleştirdik, bunu çalıştıran insan, işleyen insan olmazsa, oluşturulan kurumların görev ve niteliklerini ortaya koymak sonuçsuz kalır. Kurumlar iyi çalıştırılırsa, hepsi birbirini tamamlayacak şekilde işlerse; ordu büyür, yürür ve iyi savaşır. Çalışmadığı taktirde ise, düzensizlik, kargaşa olur; ordu da büyümez, tersine küçülür veya içten içe çürür.

Yönetmelik

Buraya kadar anlatılanların gerçekleşmesi ve iyi düzenlenmesi için ordu yönetmeliğine ihtiyaç vardır. Belirlenen her şeyin istendiği tarzda yürümesi için ordunun disiplinli olması, iç işleyişinde kurallar sistematiğine ulaşması şarttır; bunların hepsine yönetmelik denir.

Yönetmelik ordunun amacını, işlevini, nedenlerini, güç kaynaklarını, yine kurmaylıktan tutalım komutanlığın, savaşçılığın, hepsinin özelliklerine ve yaşam tarzlarına kadar haklarını ve görevlerini belirler.

ARGK'nin mevcut yönetmeliği vardır; ancak günümüz gelişmelerini ve gelecek süreci karşılayacak durumda değildir. Açımlanması, yeniden düzenlenmesi gerekir. Ordulaşma yaşanıldığına göre, ordunun yeniden düzenlenmesi, örgütlendirilmesi, görev ve haklarının bu doğrultuda ortaya konulması, bir de örgütlemesini pratiğe yansıtmada sürekli uyulması gereken kuralları içermek durumundadır.

Bütün bir orduyu kapsayan yönetmeliğin yanısıra, en üstten en alta kadar bütün örgütler ve birlikler için de yönetmeliklerin olması gereklidir. Yönetmelikler çalışma klavuzudur, yaşam tarzının çerçevesidir. Çalışma, hareket, işleyiş ve yaşamı esaslara bağlamaktır.

Kurmaylığın da çalışma yönetmeliği vardır. Kurmayların nasıl çalışacaklarından, yaşayacaklarından ve günlük olarak neler yapacaklarından tutalım kurmaylık odası, bunun kullanılmasına kadar bir dizi hususları belirler. Yine komutanın özelliklerini, günlük görevlerini, hareket düzenini, uyacağı kuralları belirler. Her komutan günlük faaliyetlerinde bunları esas alarak, gözetleyerek yürür. Bunların gereklerini yerine getirmeyen komutan, eksik çalışmış demektir.

Lojistik, muhabere, planlama vb. bütün bölüm ve birimlerin yönetmelikleri olur. Her bölüm işlerini, çalışmasını, düzenlemesini, yaşamını, görevlerini nasıl yerine getireceği konusunda uyacağı kurallar bütünlüğünü belirler. Bu da ordu yönetmeliği ve her bölümün bir üst'ünün yönetmeliği dikkate alınarak; üst ilişkilerinin alt'a yansıması, alt'ın kendi alanında onu tamamlaması şeklinde yapar. Daha doğrusu üst'ten yönetmelik düzenlenerek uyulması için her birime verilir. Atılan her adım önceden belirlenir; her düzeyde kurallı çalışma ve görev yapma sürekli temel alınır. Yani her birim belirlenmiş olan yönetmeliğe göre hareket eder ve etmek zorundadır.

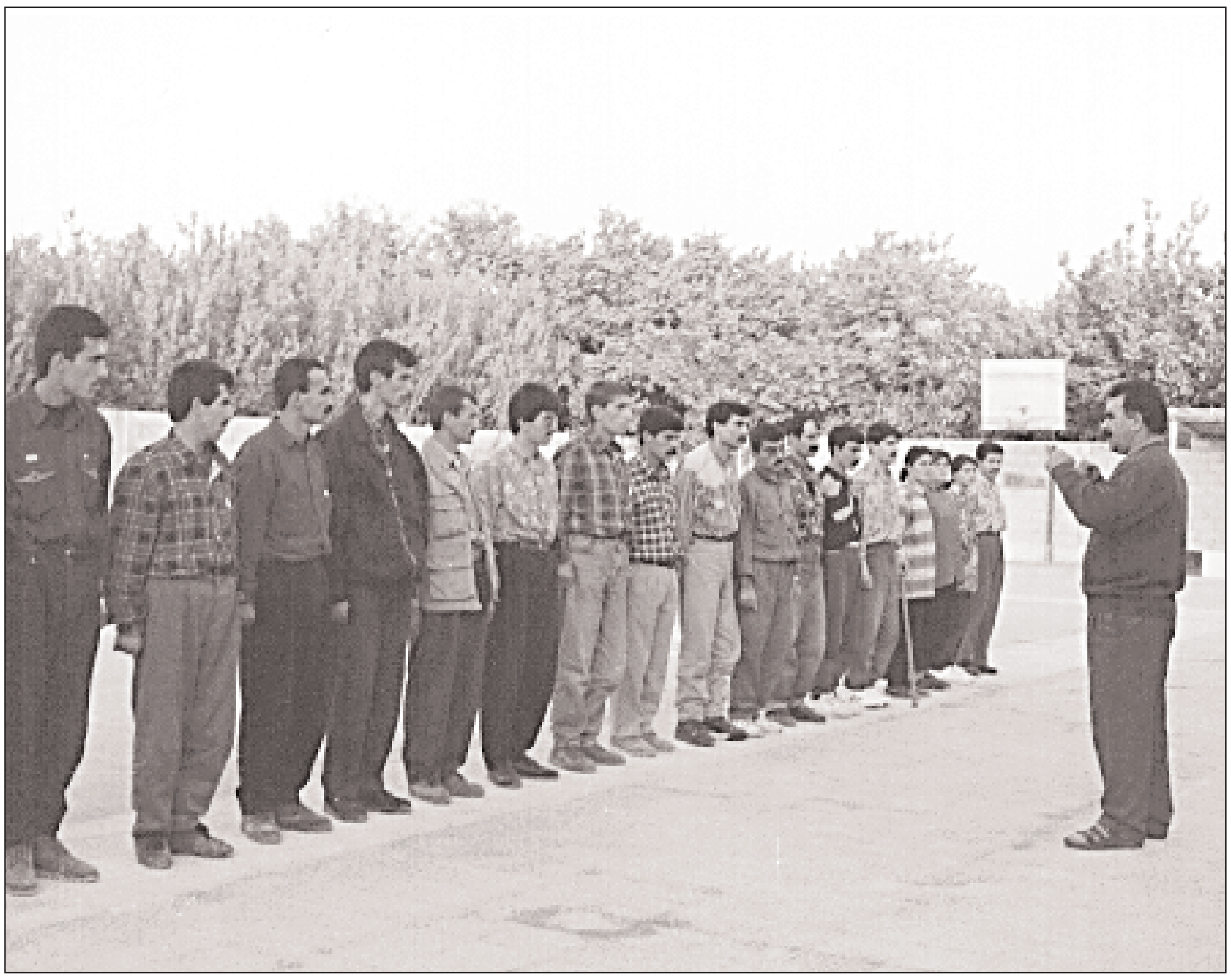

Daha önceden yönetmeliği olanlar yeniden, olmayanlar ise hemen oluşturmalıdır. Birlik, tabur ve alay yönetimlerinin toplantı-tartışma sistemleri, yaşamları, emir-komuta ilişkileri, hareket tarzları, örgütlenmelerinin düzenlenişlerinden tutalım keşif, devriye, tepeci birimi, takım ve bölüklere kadar tüm yönetmelikler karar altına alınmalıdır. Bu durum, keyfiliği ve düzensizliği engellemeye hizmet eder.

Eğer yönetmelik yeni temellerde ve bütün ihtiyaçlara cevap verecek şekilde oluşturulursa, bu da ertelenmeden pratiğe geçirilirse, herkesi, isteyeni ve istemeyini de işleyişin bir parçası yaparak çalışmaya davet eder. Ordunun sayısı büyüyüp, katılanların nitelik olarak durumu düştükçe kurallı ve disiplinli yaşamak, yönetmeliğe göre davranmak bir kez daha aciliyet arzeder. Birileri iş yaparken diğerlerinin de bozmasını engeller; birileri çalışırken diğerlerinin gaspetmesini durdurur. Bu, kimin doğru, kimin yanlış yaptığının aynası olur.

Yönetmelik uygulanmaz veya oldukça eksik ve geri tarzda uygulanırsa kimden hesap sorulması, kimden sorulmaması gerektiği de karışır, kuralı çalışma giderek aşınır, kuralsızlık normal duruma gelir.

Yönetmeliklere uymak kurallı ve disiplinli hareket etmenin bir gereği sayılmalıdır. Basit gelen bazı şeyleri karar altına alıp yönetmeliğe koymaya gerek yoktur denilebilir, ama üzerinde biraz düşünülürse, büyük olsun olmasın, ciddi olsun olmasın her şey yönetmeliğin konusu yapılmalıdır.

Neyin yasak olup olmadığı, ne kadar inisiyatif kullanılıp kullanılamayacağı, görev sınırının nereden başladığı ve neyi kapsadığı, sorumluluk nedir ve bu nasıl yerine getirilebilir türünden sorulara çok açık bir biçimde yer verilmezse, birçok kişi bilincinde olmadan görevlerine ters düşebilir.

Bütün bu konuların yanında eylemlilikler ile ilgili yönetmelikler de geliştirilir. Baskın, pusu, şehre-köye giriş-çıkış biçimi, dağda ve arazide kalış biçiminin kuralı ve bunların nasıl yapılacağı konularına açıklık getirilir. Komutan olmanın gerekleri madde madde konulur, gerilla yaşamının kuralları, savaşçı olmanın gerekleri, uyulması gerekenler, hareket tarzı ve kuralları vb. genişçe sayılır, ortaya konulur. Bunları ortaya koymadan neyin suç olup olmadığını belirlemek ve ayrıca kuralsızlık yapanı cezalandırmak zordur.

Tecrübeler, deneyim, birikim daha zengindir ve bugünü, geleceği iyi düzenleyen yönetmelikler ortaya çıkarmaya müsaittir. En ciddi sorundan en basit işe, giyime, kuşama, saç-sakala kadar her şeyin kuralını yeniden belirlemek, geçmiş yönetmelikleri yeniden şekillendirmek oldukça olanak dahilindedir. Yapılması da kaçınılmazdır.

Hatta silahların nasıl, ne şekilde, ne kadar taşınacağını ve nasıl kullanılacağını belirlemek gerekir. Silah ve cephanelik fazla olabilir, bu bolca taşımayı gerektirmeyebilir ve burada sınırlama getirilebilir. Bir kişinin bir çanta dolusu cephanelik taşıması doğru değildir. Görünürde bu kişi çok iyi savaşçıdır, ama özünde çok cephane kullanan, harcayan birisidir. Zaten özerk anlayışlar, biraz da özel ve fazla malzeme kullanmaktan kaynaklanır. Bu konuyu da silah ve cephane kullanımı biçiminde yönetmeliğe bağlamak gerekir.

Yönetmelikler uygulanmak içindir. Yönetmeliklerini iyi uygulayan bir ordu, iyi işleyen, iyi çalışan, iyi örgütleyen, düzenleyen, dolayısıyla düşmanına iyi vuran ve sonuç alan bir ordudur. Yönetmeliklerin önemi son derece hayati, hayati olduğu kadar da kurtarıcıdır.

Alt-üst ilişkileri

Her ordulaşmada alt-üst ilişkileri, bunun işleyiş biçimi bulunur. Bir alt, kendi içindeki sorunları ancak bir üst'üne aktarabilir. Üst'ünü atlayarak onun üst'üyle çözme yoluna gidemez. Ordu işleyişinin gereği olarak üst'ün üst'ünün de alt'ın getirdiklerine onay vermesi, olumlu-olumsuz çözüm bulması doğru değildir. Aynı şekilde üst talimat verirken bir alt'ına verir ve bu zincirleme olarak en alta kadar gider.

Örneğin resmiyet açısından üst bir alt'ıyla ciddiyeti bozmamak için sohbetçiliğe, resmiyet dışı ilişkilere girmez.

Ordunun merkeziyetçiliğe dayanan atama ilkesine göre, hiçbir alt'ın üst'ünü görevden alma hakkı ve yetkisi yoktur. Atama ilkesi orduda yukarıdan aşağıyadır. Belli karar mekanizmaları atama yapar. Diğer örgütlerde seçimle göreve gelmek ve almak esasken; orduda atamayla göreve gelinir ve yine yukarıdan görevden alınma olur. Bizde bunu yapan Askeri Konsey'dir. Fakat savaş hali olduğu için toplantılar her zaman beklenmez, üst'ün inisiyatifiyle gerekli değişiklikler ve görevden almalar gerçekleşir.

Savaş koşulları olmasa, üst'ün alt'ı görevden alma ve yine alt'ı göreve atama yetkisi yoktur. Aynı koşullar alt'a üst'ü görevden alma yetkisini vermez. Eğer alt buna yönelirse bu, darbe ve disiplin suçu olur. Darbeci ve komplocu anlayış ordumuzun kabul etmediği bir anlayıştır. Eğer üst, birliği ve askeri birimini ihanete çeki-

■ Her ordulaşmada alt-üst ilişkileri, bunun işleyiş biçimi bulunur. Bir alt, kendi içindeki sorunları ancak bir üst'üne aktarabilir. Üst'ünü atlayarak onun üst'üyle çözme yoluna gidemez. Ordu işleyişinin gereği olarak üst'ün üst'ünün de alt'ın getirdiklerine onay vermesi, olumlu-olumsuz çözüm bulması doğru değildir.

yorsa veya çok berrak suçları varsa, tahribatı fazla ve onarılmayacak kadar ağır suçlar işlemişse, alt sorumluluğu ve riski üstlenerek üst'ü silahsızlandırabilir ve etkisiz duruma getirebilir. Ama resmi olarak görevine son veremez. Bundan sonra durumu başka üst'üne bildirir ve haberdar eder. Bundan sonra ordu duruma el koyar; gerekiyorsa resmi olarak da görevden alır ve soruşturma için mahkemeye verir. Fakat alt üst'ünü haksız yere etkisizleştirmiş ve silahsızlandırmışsa, ordu mahkemesinde yaptıklarının hesabını verir. Alt haklı temelde ve komutanı ihanet içindeyken veya başka ciddi suçlar işlerken silahsızlandırmışsa, bu olağanüstü bir durumdur, olağan değildir. Yine ordu yasası çiğnenmiştir, dolayısıyla iş mahkemeye gider. Disiplin ihlal edilmiş, buna karşın alt birçok şeyi kurtarmışsa; disiplin ihlali görülür ve bu temelde kurtardığı önemli şeylerden dolayı cezası affa uğrar. Ama gerekçelere bakılmadan alt'a ordunun yasası uygulanırsa ceza alır.

Olağanüstü durumlar dışında, alt üst'ün işini yapmadığına inanıyorsa başvuracağı kurumlar vardır, hatta ihanet içinde bulunan üst için başka başvurulacak yerler varsa hemen onlara başvurulur. Bütün bu yollar kapalı değildir; ucuz çözümlere gitmek alt'ın zararına olur. Sorunu mutlaka örgütle çözmek gerekir.

Örgüt, mücadele içinde yer alsa, sonuçta başarı da sağlansa, ordu için disiplin kurallarının işletilmesi, birkaç birliğin kurtarılmasından daha önemlidir. Sovyetler Birliği'nde şöyle bir örnek yaşanılır. Emir verilir askere "git şu alanı, köprünün şu başını tut" denlir. Asker gider köprünün diğer başını tutar, çatışarak söylenilen tarafı da tutar, sonuçta başarılı olur. Fakat verilen emri uygulamadığı için asker mahkemeye verilir ve idam cezası alır. Neden? Direnmiştir, kahramanlık yapmıştır, zafer kazanmıştır, fakat emre göre hareket etmediği için disiplini ihlal etmiştir.

Orduda en ağır suç disiplin suçudur. Askere "niye uçmuyorsun, niye zafer yaratmıyorsun" denilmez; bundan dolayı kimse cezalandırılamaz. Niye yeteneklerin ve gücün bu kadardır demezler. "Sadece aldığı görevin adamı olacaksın, kuralları ve disiplini ihlal etmeyeceksin" denilir. Görev adamı olunmadı mı, disiplin ihlal edildi mi karşısına çıkılır. Bu durum, benimsenmez, mahkum edilir.

Bir komutan görevini yapmıyorsa üst'e iletilir ya da yetersiz yapıyorsa yardımcı olunur. Kendi görevini yapmayarak komutanlığın ne kadar başarısız olduğunu kanıtlamaya çalışmak da savaşçı kişiliğin yapacağı iş değildir. Bazı bölgelerde, bazı komutanlar üst komutanını boşa çıkarmak ve ona rolünü oynatmamak için hep sağa-sola çekiştirmek yoluna gitmişlerdir. Bu da sakıncalı bir durum olduğu gibi, savaşa yanlış yaklaşmaktır.

Eğitim

Ordu, hem yeni katılan adayların eğitmek, hem de ordulaşmanın sağlam komutanlarını yaratmak amacıyla eğitim çalışmalarını daha sistemli ve kurumlaştırılmış bir tarzda geliştirmek zorundadır. Çünkü orduya hızla katılımlar artacak, büyüyen ordunun komuta kademeleri çoğalacaktır. Ayrıca nicel olarak büyüyen orduya nitelik kazandırmak için, hem savaşçıyı, hem de yönetme ve yürütmeye çözüm olan komutanları yetiştirmek geçmişten daha kapsamlı ve daha acil olarak kendisini dayatmaktadır. Dolayısıyla daha köklü yaklaşımlar göstermek gereklidir.

Geçmişte eğitim çalışmaları günübirlikti ve gerekli ihtiyaca cevap verecek düzeyde değildi. Yeni katılan adaylar birliklere alınıp, birlikler içerisinde çok kısa bir eğitimden geçirilirdi. Eğitim de fazla programlı olmadığı gibi, belgelere dayandırılan eğitimden ziyade sözlü anlatımlara dayanırdı. Sözlü eğitimin de çoğunlukla eksik ve bireylerin kendisini anlatması biçiminde olduğu bilinmektedir. Bu kurum nitelikli bir savaşçı ortaya çıkarmıyordu. Komuta kademesi ise, sürekli yurt dışında, özellikle önderlik sahasında eğitilerek gönderilenlerden (ağırlıklı olarak) oluştu. Bunlar, sürece daha geç adapte olma durumunu yaşadılar.

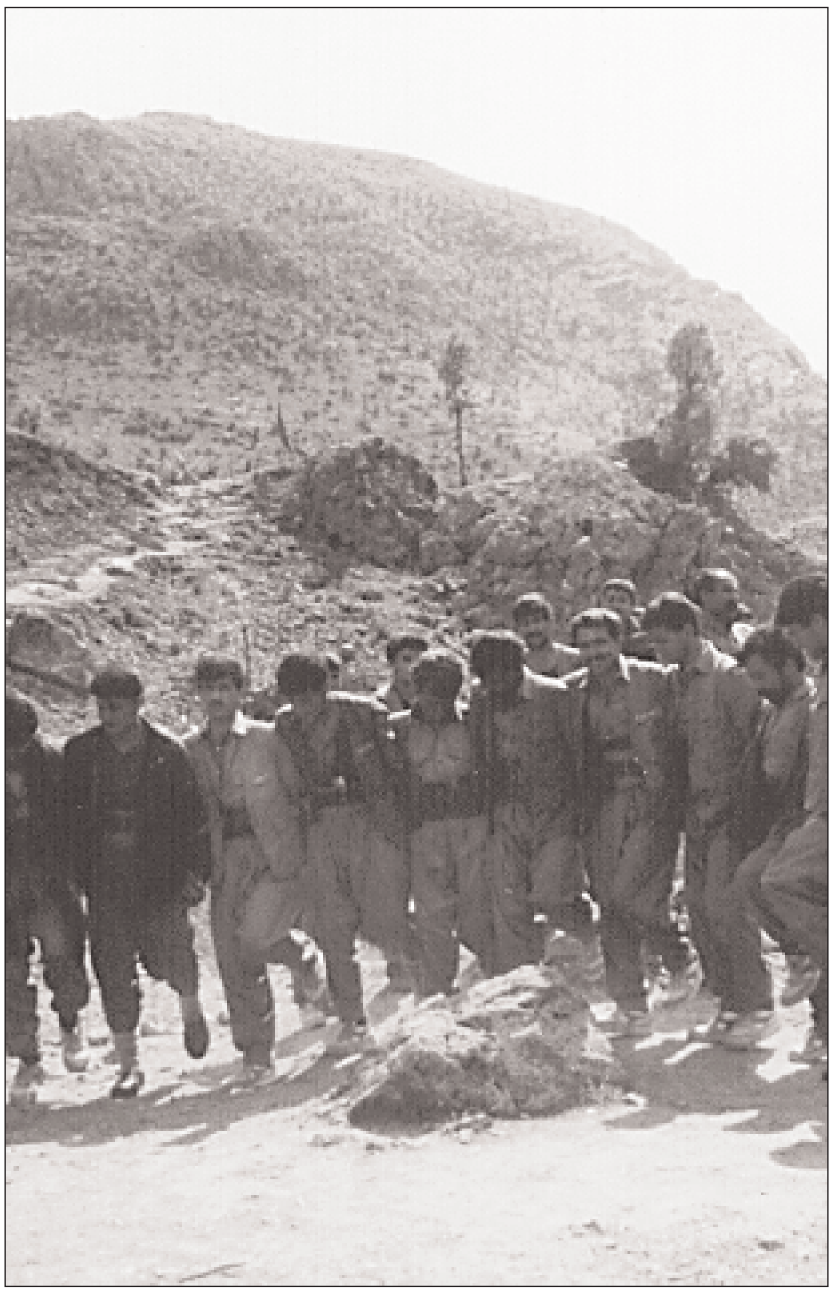

Savaş hayli sancılı gelişiyor, bundan da öteye ordunun ihtiyaçları oldukça artıyor. Sadece önderlik sahasına dayanarak komutanlık ihtiyacını sağlamak zordur. Kaldı ki, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin kapanmasıyla, tümüyle bu sorun da ülke sahasında çözülmesini zorunlu kılmıştır. Kesinlikle her eyalette akademi oluşturma, bunun malzemesini sağlama ve akademik çalışmaları aylarca sürdürmenin imkanları vardır.

Sorunun dayatıcılığı göz önüne alınırsa ve imkanlar iyi değerlendirilirse sorunu çözmek, örgütlemek o denli kolaylaşmıştır. O halde başta Botan'da olmak üzere sadece subay ve komutan yetiştiren bir akademinin oluşturulması zorunludur. Bu akademi sadece Botan için değil, bütün eyaletlere komutan olabilecek bir çalışmaya ve hedefe göre kendisini düzenleyebilmelidir. Burada eğitilenler de tamamen savaşmış ve savaşta kendisini kanıtlamış, gelişmeye açık adaylardan oluşmalıdır. Bu çalışma iyi örgütlenirse önemli oranda komuta sorununu çözebilir. Ayrıca bu akademi en üst düzeyde kurmaylığa bağlı olmalıdır. Kurmaylık doğrudan bunun eğitimiyle ilgilenmelidir. Diğer eyaletler için ise sürekli olmasa da, belli aralıklarla kadro devreleri açılabilir. 45 günlük, 2 aylık kadro devrelerine girilebilir. Bu eğitimi tamamen kendi eyalet sorunlarına göre ayarlayabilir veya burada yetiştirilen kadrolar eyaletin ihtiyacını karşılayabilirler. Bunun dışında her eyaletin savaşçı eğiten okulları olmalıdır. Bazı eyaletlerde bir, iki, üç şube şeklinde örgütlenebilmelidir. Bunun imkanları zaten vardır, böylelikle savaşçı eğitimi de sağlanmış olur.

Ordu, hem yeni katılan adayların eğitmek, hem de ordulaşmanın sağlam komutanlarını yaratmak amacıyla eğitim çalışmalarını daha sistemli ve kurumlaştırılmış bir tarzda geliştirmek zorundadır.

Hiç şüphesiz eğitim çalışmalarını, bütün birliklerin günlük yaşam tarzına indirgemek kararlaştırılmalıdır. Birlikleri sürekli örgüt ve savaş çizgisinde tutmanın, yanlış anlayışları ortaya çıkarıp mahkum etmenin, yine savaş pratiğinden sonuç çıkarmanın bir gereği olarak, her birliğin bünyesinde eğitim çalışmasının süreklileştirilmesi, bunun bir yaşam tarzı haline getirilmesi sorunun çözümüne katkıda bulunur. Materyal durumuna getirilecek yoğunca tecrübeler bulunmaktadır. Telsizle, video kasetleriyle, önderliği her akademiye, her eğitim devresine taşırma tekniği vardır. Bunların tümü artık örgütleme meselesidir. Örgütlendirilmesi önünde ciddi bir engel yoktur. Sadece doğru yaklaşımı ve gerekli olanı seçip uygulamak, belirtilen çerçevede sorunun üzerine gitmek gerekmektedir.

Milis

Milis faaliyetleri de, tümüyle gerilla içerisinde ve gerillaya bağlı olarak gelişmekteydi. Bu savaşımın düzeyi, olanakların sınırlılığıyla ilintiliydi ve o süreçte orduyla cepheyi, cepheyle gerillayı, gerillayla milisi ayrıştırmanın imkanları da yoktu. Çünkü faaliyetler dardı ve bir merkezden rahatlıkla yönetilebiliyordu. Ama savaşımın giderek boyutlanması, örgütlenme olanaklarımızı da artırdı. Ordulaşmanın, cepheleşmenin, ordu bünyesinde kurumlaşmanın ve cephe bünyesinde pek çok bölümün örgütlendirilmesinin imkanı doğdu. Yine cephe bünyesinde kültür, basın-yayın, milis faaliyetleri, çeşitli dernekleşmeler, kooperatifler, legal platformlar vb.'leri çeşitli bölümler biçiminde ortaya çıktı. Ve artık bu kadar gelişkin, bu kadar karmaşık olan görevleri, sorunları, iç içe gelişen (tek merkezi) örgütlerin çözme imkanı da kalmadı. Çünkü katı merkeziyetçilik savaşın tıkatılmasına da neden olur. Gerilla öyle bir duruma geldi ki, askeri faaliyetlerini yeterince geliştiremedi. Çünkü aynı zamanda cephe faaliyetleriyle de ilgileniyordu. Cephe faaliyetleri de tamamen gerillaya bağlı ve gerilla içerisinde ele alındığı için gelişme imkanı bulamıyordu. Sonuçta geldiği aşamada bir tıkanıklığa girdi. İşte burada cepheyle gerillayı pratikte birbirinden ayırmak, cepheyi kendi öz örgütüne, orduyu kendi kurmaylığına ulaştırmak hem cephe faaliyetlerinin derinliğine gelişmesine, hem de ordu faaliyetlerinin askeri yönünün ağırlıklı olarak gelişmesine ve bütün bunların da savaşa bir ivme kazandırmasına neden olur.

Milis esas olarak cepheye bağlıdır, fakat gerillayla da sıkı ilişki içindedir. Alanda bulunan gerilla birlikleriyle ilişkiye geçer ve gerillanın da inisiyatifine girer. Gerilla, milisin de desteğiyle eyleme yönelir veya milis bir eylemlilik geliştirirse gerilladan destek alır.

Geçmişte cephe, kendisini yeterince örgütleyemediği için gerillaya bağlıydı, fakat şimdi belli bir örgütlülüğe ulaştı. Artık gerillaya bağlı olmaktan ziyade karşılıklı ilişki içerisindedir. Gerilla birliklerinin cephe faaliyetlerine katacakları olduğu gibi, cephenin de savaşın en ağır sorumluluklarını üstlenen gerilla ordusuna karşı yerine getirmesi gereken görev ve sorumlulukları vardır. Bu görev ve sorumlulukların karşılıklı olarak yerine getirilmesi için, kuşkusuz ilişkileri olmalıdır. Gerillanın cepheye karşı sorumluluğu savaşı geliştirmek, her alanda örgütlenmenin ve siyasi gelişmenin önünde engel olan düşman hedeflerine yönelip onları ortadan kaldırmaktır. Cephenin ise gerillaya karşı sorumluluğu gerilla ordusunu büyütmek için savaşçı ve lojistik göndermek, onun eylemlerini siyasi kazanca dönüştürmek, hatta gücü oranında askeri faaliyetlerde bulunmaktır. Yine halkın desteğini kazanarak, onu serhildanlara kaldırarak bir örgütlülüğü yaratmak ve halkı küçük eylemliliklerden en kapsamlı eylemliliklere kadar çekerek gerillanın yükünü hafifletmektir. Bu yüzden ordu ve cephe birbiriyle ilişkili ve dayanışmalı olmak durumundadır.

Gerilla ordumuzla, halk cephemiz ve bunlara bağlı kurum ve komutanlıklar, "sen mi yetkilisin, ben mi yetkiliyim", "sen mi bana, ben mi sana bağlıyım" biçiminde yersiz tartışmalara girmemelidirler. Her bir kurumun devrime karşı sorumluluğu ve görevleri vardır. Cephe ve ordu açısından esas sorun görevleri yerine getirmektir. Ne gerilla ordusu cephenin bir yan koludur, ne de cephe gerilla ordusunun gerisindedir veya ona hizmet eden bir örgüttür. Cephe de, ordu da mücadelenin iki ayağıdır; ikisine de çok önemli, çok tarihi görevlerin yüklenildiğini, ikisinin de sorumluluğunun ağır olduğunu bilerek yaklaşım göstermek en doğrusudur. Ordu cepheye, cephe orduya eleştiri, öneri sunar, destek olur ve dayanışma içinde, birbirlerinin çalışmalarını olumsuz yönde etkileyecek girişimlerde bulunmazlar. Eğer bir cephe, merkezine ulaşmışsa, her gerilla komutanlığı kendi inisiyatifini kullanarak bu cephe komitesini lağvedemez. Geçmişte yapılabilirdi, çünkü cephe, gerilla ordusuna bağlıydı. Bu, cephe için de geçerlidir; yani ne orduda salt askeri anlayış gelişsin, ne de cephe çalışanları, "işte, biz siyasi kanadız, siyaset her şeyin üstüdür, gerilla da bizim ordumuzdur, askerimizdir" biçimindeki burjuva yaklaşımını veya esas mücadele aracı olan gerilla ordusunu küçümser bir yaklaşım göstermemelidir.

Milis esas olarak cepheye bağlıdır, fakat gerillayla da sıkı ilişki içindedir. Alanda bulunan gerilla birlikleriyle ilişkiye geçer ve gerillanın da inisiyatifine girer. Gerilla, milisin de desteğiyle eyleme yönelir veya milis bir eylemlilik geliştirirse gerilladan destek alır. Fakat milisi oluşturmak ve savaştırmak görevi cephenindir. Çünkü pratik gelişim bunu olanaklı kılmaktadır. Cephe faaliyetleriyle uğraşan kadrolar halkın içindedir ve milise daha fazla ulaşma imkanına sahiptir, ama gerilla ordusu kitlelerin hayli uzağında bulunduğu için, milis gücüyle çok az ilişkide bulunabilmektedir.

Milisin görevi; gerillaya erzak taşımak, kuryelik yapmak veya gerillanın şehirdeki bazı istemlerini karşılamakla sınırlı değildir. Milis aynı zamanda cephe kadrolarının kuryeliğini, onların korumasını da yapar. Fakat milisin esas varlık nedeni; yerel düzeyde düşman hedeflerine yönelmek gücü oranında yol denetimlerini geliştirmek, ajanları cezalandırmak, koruculara yönelik sızma eylemlerini yapma, mayınlamak, sabotajlar, suikastler, taciz eylemlerini geliştirmek, kontralara yönelmek, yakmak-yıkmak-bozmak, abartılması gerekeni abartmak, düzeltilmesi gerekeni düzeltmek, istihbarat toplamak, bazı hedefleri keşfetmek, devlet kuruluşlarında kamulaştırmalar yapmak vb. görevlerdir. Bunun için örgütlendirilip, bu göreve yöneltilenlere milis denilir. Ovalarda ve şehirlerde kaynayıp, yoğunlaşan milisin karargahı da buralardır.

Milis ile gerillanın yaşam tarzı, ilişki biçimi ve örgütlülüğü farklıdır. Gerilla sürekli silahlıyken, milis silahsız dolaşır. Gerilla gece-gündüz gerillayken, milis gece milis, gündüz normal işinde gücünde kişidir. Gerilla büyük gruplarla hareket ederken, milis en fazla manga düzeyinde örgütlenebilir. Gerilla deşifre olabilir ama milis deşifre olmamalıdır; ne kendi hareket tarzıyla, geliştirdiği ilişkilerle deşifreye zemin sunmalı, ne de gerillanın kendisini deşifre etmesine müsaade etmelidir. Yine cephe örgütünün deşifre etmesine izin vermemelidir.

Milis örgütlenmesi giderek takımlar düzeyinde de olabilir fakat en gerçekçisi mangalar şeklinde olanıdır. 3-4-5 kişilik gruplar daha gerçekçidir. Bunlar kendi silahlı donanımlarını da kendi olanakları çerçevesinde yaparlar.

Bazı yerlerde milis, bir hizmetçi, kurye ve geri işlerin çalışanı olarak değerlendiriliyor, çoğu insan da yaşamak; ailesini ve kendisini geçindirmek için milis oluyor. Savaştan kopan veya koparılan çoğu milisimiz savaşmanın değil, para toplamanın

Devamı 27. sayfada

Güneş ülkesinin fethine yürüyoruz!

“İnsanlık burada gözünü açarken güneşi gördü. İşte şimdi de öyle görmeye gidiyoruz. Diğer bütün yerler gözleri karartıyordu, güneş her yerde batıyordu. Ama bu seferki dönüşte ve yerleşişte, şafakla birlikte doğan ve gittikçe daha da aydınlatan sadece güneşin ışıklarıdır.”

Baştarafı 1. sayfada

için güneş kadar aydınlatıcı, deryalar kadar ders doludur.

Şimdi bin dokuzyüz doksanbeşin hamlesini düzenliyor, zafer talimatını bütün savaş kuvvetlerine ulaştırıyor; grupları eğitiyor, donatıyor ve güneş ülkesine gönderiyor. Kürdistan'a hazırlanan bir savaş grubuna hitaben, ***“Nereden bakılırsa bakılsın, bu seferki yöneliş, bir şiirde ulus, hatta insanlık açısından sonuçları çok kapsamlı olabilecek adımları attığımızı şimdi çok daha iyi görüyoruz”*** sözleriyle bir özetleme ve vurgu yapıyor Başkan APO.

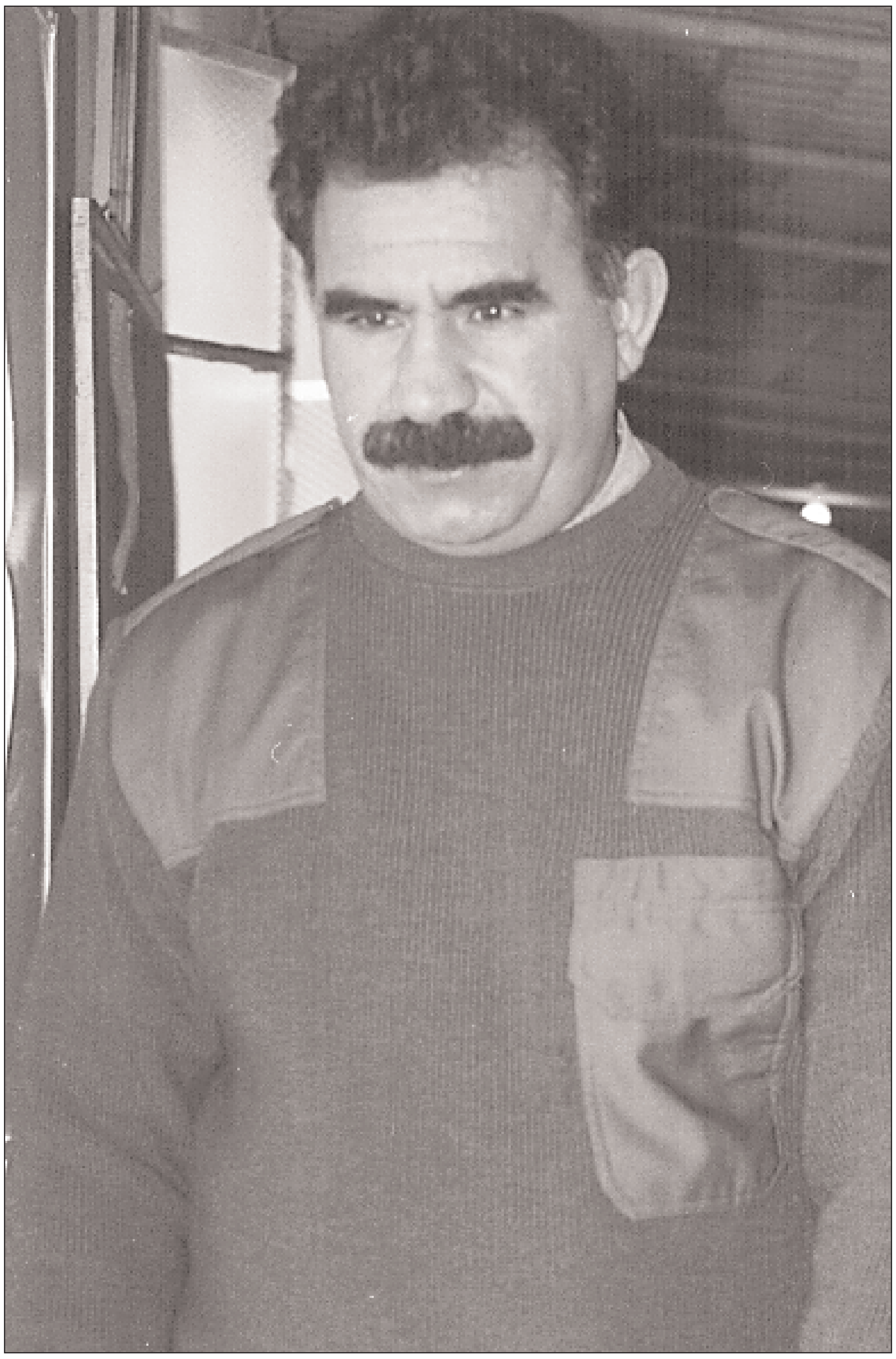

Kutsal hicret ve tarihi dönüş

Yurt dışına taktik geri çekiliş süreci, Ortadoğu'nun kızgın savaş ortamında yapılan hazırlıklar, daha sonra eskisinden çok daha donanımlı bir şekilde Kürdistan'a dönüş hamlesi PKK tarihinde önemli bir yer tutar. “Veda edilmiş topraklar”a dönülmeseydi, bugünkü PKK yaşıyor olur muydu veya yaşasaydı bile böyle bir PKK zafere yürüyor olur muydu?

Şöyle aktarıyor o günleri Başkan APO: ***“Hicret 1980'lerin başında kutsal bir dönüşe çevrildi. Bu da umudun büyük bir yönelişiydi. Zağroslar'a, Kürdistan'ın kalbi olan yerlere adım atmak, aslında başlı başına tarihi bir süreci başlatmaktır. Bütün yetersizliklere rağmen atılan bu adım, hala verilmekte olan bu savaşımın yönünü belirledi. Özellikle 15 Ağustos süreci tarihe geçti. Düzeni iliklerine kadar sarstı ve onu yıkılışın eşiğine getirdi. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan'ı çok özgür, kutsal bir 'güneş ülkesi' haline getirebilecek bir adımdı.”***

Kürdistan başlangıçta insanlığın beşiğiydi, daha sonra insanlığın mezarı haline getirildi. Birçok işgalci güç onun üzerinden silindir gibi geçti. Uygarlığın, insanlığın gelişim merkezi durumundayken, yıkım savaşlarının merkezine dönüştürüldü. İnsanlık en çok bu topraklar üzerinde yaşayan halkın şahsında düşürüldü, katledildi. Halbuki insan soyu burada, dağ ve ovanın birleştiği yerde göçebelikle, avcılıkla, yerleşik yaşamla tanıştı. Kavimler sökün sökün ortaya çıktı. Dağ kavimleriyle çöl kavimleri burada karşı karşıya geldi. Kent uygarlığı ve yine kültürlerin karışımı bu topraklarda gerçekleşti. En son olarak bu topraklar dört parçaya bölündü ve sömürgeleştirildi. En büyük parçası olan Kuzey Kürdistan, Türk sömürgeciliği tarafından ölü bir statüye dönüştürüldü. Mezara gömüldü ve TC'nin deyimiyle üstü betonlandı.

Başkan APO, Kürdistan tarihini iyi ele aldıklarını, güçlü sonuçlar çıkardıklarını belirterek, ***“Çekiç ucuyla betonu ilk delmeye çalıştığımızda, düşman bizimle alay ediyordu. 'Bu beton asla delinmez' deniliyordu. İddialardan birine göre, bu ülkede artık insanlar özgürce, kimlikleriyle yaşayamazlar. Çünkü ölmüşler, fosilleşmişler. PKK, düşmanın merkezinde, karargahında çıkış yaparak bu iddiayı reddetti”*** sözleri ardından bugünü değerlendiriyor: ***“PKK şimdi kendi kurtuluş karargahına uzanmak üzeredir. Başlattığımız hareket kendi büyük karargahına ve onun etrafındaki yaşamına, bunun başarılı savaşımına dönüş adımı oldu. Anlamı bu kadar büyüktür.”***

PKK böyle bir kimliğe ve böyle büyük bir anlama ulaşıyor. Başlangıç ile günümüz arasındaki süreye, anlamayanlar için inanılmaz gelişmeleri sığdırıyor. Başkan APO, bu gelişmeleri yetersiz bulup, bunun birkaç katının sağlanabileceğini söylüyor. Koşulların oldukça elverişli, imkanların oldukça fazla olduğunu vurguluyor. Bunlara rağmen hak edilen düzeyin yakalanmamış olmasına öfkeleniyor ve çok öğretici sert eleştiri yapıyor.

Şöyle diyor Başkan APO: ***“Hiç şüphesiz savaşan güçlerimiz var. Bu güçlerimizin savaş sorunları, yaşam sorunları vardır. Savaşımı ve yaşamı bilmiyorlar. İlk çağ insanlarının o yaşadıkları ulaşılmaz zirvelere anlam bile veremiyorlar. Dağlardaki kovukların anlamını bile tayin edemiyorlar. Bu, düşürülen insan zihniyetinin, moralinin bir sonucudur. Bu geri, düşürülmüş insan ağır sorun teşkil ediyor. İşte bu insanla savaşmaya, dolayısıyla onu ayağa kaldırmaya gidiyoruz.”***

Artık iktidarlaşacaksın!

5. Kongre süreciyle birlikte yapılan büyük, yaygın ve zengin hazırlıklar 1995 devrim seferi içindir. Bu PKK tarihinin şimdiye kadarki en büyük devrim seferi olacaktır. Böyle büyük bir seferin ucunda müthiş başarıların, müthiş kazanımların, müthiş sarsıntıların olmaması için hiçbir neden kalmadı. Bütün iş, böyle büyük imkanlara ve büyük fırsatlara ulaşmış özgürlük savaşçılarına düşüyor. Yanılgıların, yetmezliklerin, keyfi tutumların dönemi artık gelmemecesine aşılıyor. Bu aşamayı yakalayamayanlar, 1995 militanlığına ulaşamayanlar PKK'li olarak kabul edilmiyorlar. Başkan APO, ısrarla ve tekrar tekrar büyük vurgu yaparak, yeni dönemin görevlerine hazır olmayanlara uyarıda bulunuyor ve PKK gemisini terk etmelerini söylüyor. ***“Çünkü”*** diyor, ***“bu sefer atılan adımlar kesin zaferi bağrında barındıracaktır. Hani derler ya, 'ya devlet başa, ya kuzgun leşe' benzeri bir harekettir bu. Ya devlet olacaksın, ya kuzgunlar leşini parçalayacaktır. Bundan başka hiçbir seçenek yok. Artık direnişçi olmanın da, partiyi gerillalaştırmanın da adımı bu değildir. Bundan sonra parti öncülüğünde gerilla savaşımıyla, giderek bunun geliştirilen ordusuyla iktidarlaşacaksın. Atılacak bu adımın anlamı, bir devlet kuruluşuna gidecek gücü kendinde sağlamaktır.”***

“Devlet” derken, Başkan APO, bilebildiğimiz, etrafımızdaki, dünyamızdaki devlet biçimlerini kastetmiyor. Halka rağmen devletlere, baskı aracı devletlere, kuru bürokratik devletlere karşı zaten savaşılıyor. Dolayısıyla bu savaş, şimdi karşısında savaşılan devlete benzer bir devlet için değildir. Şöyle tarif ediyor Başkan APO: ***“Devlet, halk devleti gerekli olduğu kadar devlet, insanımızı geliştirebildiği kadar devlet, ondan sonrasının da bittiği bir devlet. Tam da bu anlamda sosyalist bir içeriğe sahip olan bir devletleşmeye gidiliyor. Kendi insanımızın, en güzel insanın yaratılacağı yer, kendi ellerimizle yapacağımız yerdir. Başlattığımız ve en radikal bir biçimde geliştirdiğimiz bu hareket, tıpkı Spartaküs hareketinde görüldüğü gibi 'Güneşin şehri'ni yaratmaya benzer bir şehir yapma hareketidir. Eğer en azından bu kölelerin kutsal kurtuluş anlamını içeren savaşımı kadar kendi savaşımıza bir kutsallık atfedersek, kutsal bir şehrin veya şehirlerin doğuşu kaçınılmazdır. Bu, bir konumlanmanın, bir yerleşmenin, bir toplumsallaşmanın şehridir. Güneş kadar net olduğu da kendiliğinden anlaşılıyor. Tabii ki bunun kutsallığı ve yakıcılığı vardır.”***

Bunu geçmişle bağlantılandıran, tarihin o zamanki büyük olaylarına benzeten Başkan APO, devam ediyor konuyla ilgili değerlendirmesine. ***“İnsanlık burada gözünü açarken güneşi gördü. İşte şimdi de öyle görmeye gidiyoruz. Diğer bütün yerler gözleri karartıyordu, güneş her yerde batıyordu. Ama bu seferki dönüşte ve yerleşişte, şafakla birlikte doğan ve gittikçe daha da aydınlatan sadece güneşin ışıklarıdır.”***

Bunun nasıl başarılacağını, şartlarını, gereklerini de vurguluyor Başkan APO ve şöyle devam ediyor: ***“Böyle kutsal yürünürse yaşam çok değerli olur. Dolayısıyla hem her şey çok iyi görülür ve hem de müthiş savaşılarak elde edilir. Bunun tekniğine, taktiğine gelince, herhalde amacına bu kadar büyük bağlı olanların geliştirmekte kusur etmeyecekleri bir çalışmadır. Bana sorarsanız, göz yordamıyla oraya yerleşmenin, savaşmanın tekniğini ve taktiğini bulmak işten bile değil. Eğer gözleriniz köreltilmemişse, yüreklerimiz zift bağlamamışsa, güneşe hasretse ve onu doya doya yaşamak istiyorsa bu böyledir. Güneş kadar netliği, yakıcılığı görüyorsanız, savaşmanın taktiğini belirlemede zorlanmazsınız. Bu savaş, bitmez tükenmez bir tutkuyla yürütülecek bir savaştır. Düşman açısından 'ya... ya...' ile başlayan ve bizi bitirmeyi, yok etmeyi hedefleyen ne varsa ona karşı, bizim için de 'ya... ya...' ile başlayan ve sonuna kadar var eden ne varsa hepsini içeren bir savaştır.”***

Güneş ülkesini fethedeceksiniz!

Yapılanlar büyüktür. Bunun uğruna yürütülen savaş amansız ve nefes nefesedir. Fedakarlığı ve çabası eşsizdir. Verilen bedel de ağırdır. Bütün bunlar boşuna gitmedi. Bin yıllık rüyanın gerçekleşmesine fazla bir zaman kalmadı. Bin yılda yapılamayan on yıllık bir sürede yapıldı. Ölüm dirilişe dönüştürüldü. Kurtuluş için, halk iktidarlaşması için bütün koşullar ve imkanlar hazırlandı. Egemenlerin yazdığı tarihin hükümleri geçersiz kılındı. Şimdi yeni bir tarih, halkların gerçek tarihi yazılıyor. Her şey ama her şey savaş içinde kazanılıyor ve yaratılıyor. Zorla gaspedilen her şey şimdi savaşla geri alınıyor. Bu nedenle “Savaşmak yaşamaktır veya kazanmaktır” deniliyor. Bu insanlaşmak, özgürleşmek ve ulusallaşmak için tek seçenektir. Çağdaş Kürdistan tarihi, bu seçeneğin gereklerini yerine getirenlerin müthiş kazandıklarını, bunun dışındaki seçeneklere başvuranların ise kaybetmekten de öteye dış güçlere iğrençce uşaklaştıklarını gösterdi. Bu tarih yaşamın her sahasını netleştirdi, her şeyi ayrıntılarına kadar ayrıştırdı. Şimdi Kürdistan'ın yüzü gülüyor. Kürt insanının rengi değişiyor, soluğu genişliyor. Yeni bir yaşam filizlenerek hızla büyüyor.

Devamı 27. sayfada

95 YILI SAVAŞIMIZ DERİNLEŞECEK VE YAYGINLAŞACAK!

26 Aralık 1994

■ Beşiri'de TC askerleri arasında çatışma: 2 asker öldürüldü.

■ Cizre şehir merkezinde gerillalarla polis çatıştı: 2 polis öldürüldü, 1 polis yaralandı, 1 polis aracı tahrip edildi. Çatışmada 3 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların künyeleri: **Peyman (G. Kürdistan), Saliha** ve **Ruken.**

■ Cudi'de çatışma: 1 helikopter gerillalarca düşürüldü.

■ Başkale'nin Alanya köyünde halk, asker cezalandırdı: 2 asker öldürüldü.

28 ARALIK 1994

■ Ömeryan-Talate köyüne gerilla baskını: 6 asker öldürüldü, çok sayıda asker yaralandı.

■ Cudi-Gire Sor'da üç tepeye gerilla baskını: 27 asker öldürüldü, çok sayıda asker yaralandı. 2 gerilla şehit düştü. Eylemde, 3 adet portatif G-3 silahı, 1 adet M-27 silahı, 1 adet MG-3 namlusu, 200 adet G-3 mermisi, 1 sandık M-27 mermisi, 3 adet M-27 şeridi, 15 adet G-3 şarjörü, 3 adet çadır, 5 adet askeri çanta, 4 adet askeri parka, 3 adet askeri yelek, 1 adet dürbün, 3 adet palaska, 7 adet el bombası, 2 adet fotoğraf makinası, 1 adet saat, 1 adet kar elbisesi gerillalarca kamulaştırıldı.

Bu çatışmada 1 helikopter de gerillalarca düşürüldü.

31 ARALIK 1994

■ Kulp-Şexhamza korucu köyüne gerilla baskını: 30'a yakın korucu ve korucu yakını öldürüldü, 15 korucu ve korucu yakını da yaralandı. Yine bu baskına bağlı olarak yaşanan çatışma ve iki ayrı yerde atılan pusularda onlarca asker öldürüldü ve yaralandı. 1 gerilla **(Reşit İPEGİL, Yılmaz**, Şırnak, 1979 doğumlu) şehit düştü.

2 OCAK 1995

■ Eruh-Siirt karayolu gerillalarca kesildi, pusu atıldı: 20 asker öldürüldü, çok sayıda düşman askeri de yaralandı. 6 askeri araç darbelendi, 3 araç tamamen imha edildi. 2 korucu yakını da gerillalarca gözaltına alındı.

■ Cudi'de düşman operasyonu: Operasyon başarısızlıkla sona erdi. Gerillalar operasyonda şu malzemeleri ele geçirdi: 2 adet G-3 silahı, 7 adet G-3 şarjörü, 1200 adet G-3 mermisi, 2 adet BKC mermisi, 6 adet el bombası, 1 adet 60'lık havan, 10 adet askeri çanta, 9 adet çadır.

7 OCAK 1995

■ Diyarbakır şehir merkezinde Ziraat Bankası Şubesi gerillalarca bombalandı: Bankada büyük maddi hasar meydana gelirken, 1 kişi de yaralandı.

■ Kulp'ta düşman konvoyuna gerilla pususu: 3 askeri cemse içindeki askerlerle birlikte darbelendi. Ölü ve yaralı sayısı belirlenemedi.

■ Ömerli-Oda köyü civarında gerilla pususu: 1 askeri cemse imha edilip, savaş dışı bırakıldı.

■ Gelê Govendê'de gerilla pususu: 1 askeri jip, anti-tank mayınına çarparak imha oldu.

■ Beşiri ovasında gerillalar petrol boru hattını iki ayrı yerden bombaladılar.

■ Güneybatı'da gerilladan infaz: 2 kontra elemanı gerillalarca infaz edildi.

■ Beşiri-Kurtalan arasındaki elektrik trafosu gerillalarca imha edildi.

10 OCAK 1995

■ Hani-Lice arasında gerilla pususu: 2 askeri cemse, içindeki askerlerle birlikte imha edildi.

■ Mavan'da iki günlük düşman operasyonu ve çatışma: 1 Helikopter gerillalarca düşürüldü.

■ Kerboran'da asker ve koruculara erzak taşıyan bir korucuya ait traktör içindeki erzakla birlikte gerillaların döşediği mayına çarparak imha oldu.

12 OCAK 1995

■ İstanbul'da 1 korucubaşı, gerillalarca cezalandırıldı.

13 OCAK 1995

■ Cudi'de çatışma: Onlarca düşman askeri öldürüldü ve yaralandı. Bu eylemde 2 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

■ Ömeryan karakollarına askeri malzeme ve erzak taşıyan konvoya gerilla pususu: Çok sayıda askeri evrak ve erzaka gerillalarca el konuldu. Taşınamayan malzeme ve askeri araçlar yakılarak imha edildi.

14 OCAK 1995

■ Oramar karakolunda bir Kürt asker intihar etti.

■ Gerdi-Musuka köyünde bir korucu, gerillaların döşediği mayına basarak öldü.

■ Ömeryan'da operasyon ve çatışma: Onlarca düşman askeri öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. 1 gerilla şehit düştü. Çatışmada çok sayıda askeri lojistik malzemesi ve gizli askeri evrak gerillalarca ele geçirildi.

■ Renya karakolunun 7 telefon direği gerillalarca imha edildi.

■ Garzan-Dorsi'de çatışma: Çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Kulp-Narlıca köyü korucularına gerilla baskını ve pususu: 20'nin üzerinde kontra, asker, korucu öldürüldü, çok sayıda korucu da yaralandı. 5 korucu evi (özel birliklerin üslendikleri evler) imha edildi. Kontralara ait 5 adet kalaşnikof ve dolu şarjörleri, 2 adet askeri yelek, 1 adet yağmurluk, 1 adet saat ve birçok malzeme gerillalarca kamulaştırıldı.

■ Batman karayolunda gerilla pususu: Onlarca asker öldürüldü ve yaralandı. Halka propaganda yapıldı, vergisini vermeyen ve düşman askerini taşıyan 1 otobüs yakıldı.

■ Gabar-Şikestiyan'da düşmana erzak taşıyan bir traktör gerillaların döşediği mayına çarparak, içindeki erzakla birlikte imha oldu.

■ Hani-Lice-Genç üçgeninde Türk ordu güçlerine gerilla saldırısı: 1'i üsteğmen, 3'ü uzman çavuş olmak üzere toplam 20 asker öldürüldü, onlarca asker yaralandı. Saldırının ikinci safhasında içinde 1 albay, 1 binbaşı, 1 yüzbaşı, 1 üsteğmen, 1asteğmen ve 1 uzman çavuşun bulunduğu helikopter gerillalarca vurularak düşürüldü. Çatışmada 3 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı. Şehit düşen gerillaların adları: **Diyar, Agır** ve **Cemşit.**

■ İstanbul'da Asker Simko ve Zeya Nazım adlı kontra başları, ARGK tarafından cezalandırıldı.

16 OCAK 1995

■ Deriya karakolu tepecilerine gerilla baskını: Yakın mesafeden vurulan askerlerin kayıpları konusunda net bilgi edinilemedi.

■ Tatvan-Sehan köyü korucularına gerilla baskını: 1 korucu ve 2 korucu yakını öldürüldü. 6 korucu ve 1 korucu yakını yaralandı. Koruculara ait 1 kalaşnikof, 2 adet av tüfeği ve 42 adet koyuna gerillalarca el konuldu.

■ Başkale-Gunde Mahmude'de ajan olan bir kişinin 3 yakını gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Zilan'da çatışma: Çok sayıda düşman askeri öldürüldü.

■ Baykan-Madaran köyü korucularına ait minibüs, gerillaların döşediği mayına çarparak imha oldu. 4 korucu ve korucu yakını öldü.

17 OCAK 1995

■ Kulp-Silvan arasında çatışma: 5 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.

■ Derik'te korucular kendi aralarında çatıştılar: 7 korucu öldürüldü, 7 korucu da yaralandı.

18 OCAK 1995

■ Gercüş-Bağlıca köyüne gerilla baskını: 2 korucu yakını öldürüldü, 1 korucu yakını da yaralandı.

19 OCAK 1995

■ Beşiri'de düşman konvoyuna gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 panzer darbelendi.

■ Kulp-Şirnaz köyünde çatışma: 1 astsubay, 1 korucu yaralandı. Cephaneleri biten 2 gerilla bombalarını üzerlerinde patlatarak şehit düştü.

■ Adana'da 1 itirafçı, gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gabar'da çatışma: 3 asker öldürüldü.

■ Batman'da panzer devrildi: 4 asker yaralandı.

■ Diyarbakır-Lice arasında askeri araç devrildi: 8 asker yaralandı.

■ Mardin-Mısrık köyünde korucular kendi aralarında çatıştılar: 2 korucu öldürüldü, 3 korucu yaralandı.

20 OCAK 1995

■ Gabar'da çatışma: 3 asker öldürüldü.

■ Sason'da çatışma: 8 asker öldürüldü, 20 asker yaralandı.

Ölü ve yaralıları Batman'a nakleden düşman konvoyu bir başka gerilla birliği tarafından pusuya düşürüldü. Buradaki kesin ölü ve yaralı sayısı belirlenemedi. Üçüncü gerilla pususunda ise 1 cemse, içindeki askerlerle birlikte imha edildi.

■ Batman-Kozluk'ta gerilla pususu: 8 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 2 askeri araç darbelendi.

■ Hani'de çatışma: 2 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.

21 OCAK 1995

■ Mardin-Veysike köyü yakınlarında 1 korucu aracı devrildi: 1 korucu öldü, 5 korucu yaralandı.

■ Gercüş'te Mala Mihe ve Tetra köyü korucularına gerilla baskını: 7 korucu evi yakıldı.

22 OCAK 1995

■ Genç-Direkli köyünde çatışma: 3 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı. **Soro** kod adlı 1 gerilla da şehit düştü.

23 OCAK 1995

■ İstanbul-Halkalı'da AEG firmasına ait 1 bina gerilla timlerince bombalandı.

■ Diyarbakır-Bağlar'da 1 kişi, kontrgerilla saldırısı sonucu öldürüldü.

■ Kulp'ta çatışma: 3 asker öldürüldü.

(Teknik nedenlerden dolayı düzenli haber ulaşamadı.)

Erzurum Eyaleti'nde şehit düşen gerillaların künyeleri

30 Mayıs 1994'te Erzincan-Sansavat'ta şehit düşen gerillalar:

Adı, soyadı: **Hüseyin ÇEVİRMEN**
Kod adı: **Eren**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Muhittin KARAASLAN**
Kod adı: **Hebun**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992 (Manga komutanı)**

Adı, soyadı: **İlyas DAĞCI**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Yusuf YAZICI**
Kod adı: **Reber**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Cemil BİNGÖL**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Ferit ÇAPAN**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1993 (Manga komutanı)**

Adı, soyadı: **Enver BOR**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Ekrem UĞURLU**
Kod adı: **Ekrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993 (Manga komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Abdullah KEMALOĞLU**
Kod adı: **Rezan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tekman, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993**

Adı, soyadı: **Sedat YERDEGİL**
Kod adı: **Redar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1992 (Manga komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Nuri GERGİN**
Kod adı: **Plıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Erkan TEKEL**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1992 (Takım komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Mehmet SÜER**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **....**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan-Çayırlı,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

Adı, soyadı: **İbrahim KILIÇ**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992 (Manga komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Gökmen TOMRİŞ**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Roşer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro-Gürsalat köyü,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**

6 Haziran 1994'te Karakoçan'da şehit düşen gerillaların künyeleri

Adı, soyadı: **Sait BARAN**
Kod adı: **Xoşnav**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere-Hilal köyü,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988 (Takım komutanı)**

Adı, soyadı: **Mehmet AKÇAY**
Kod adı: **Hoca, Ayhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Yayladere-Bingöl, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1993 (Takım komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Meki BAYRAM**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Sedat ÇAĞLAR**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Ergani, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Murat ÜLKÜ**
Kod adı: **Şexmus**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **... (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Hasan BAŞARAN**
Kod adı: **Bedran**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazıdağı, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Fuat KIZIL**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Eğil,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **... (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Mehmet ÖZEL**
Kod adı: **Cigerxwin**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Mayıs ÇETİNKAYA**
Kod adı: **Hatip**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **... POLAT**
Kod adı: **Renas**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan-Karaçayır,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Yılmaz ERDEMCİ**
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Zafer TÜRK**
Kod adı: **Rodi**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Kazım KAYA**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992 (Savaşçı)**

11 Mayıs 1994'te Yayladere'de şe-hit düşen gerillaların künyeleridir:

Adı, soyadı: **Mehmet TOPUZ**
Kod adı: **Jehat**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Şubat 1994 (Savaşçı)**
Adı, soyadı: **Mustafa KURTAY**
Kod adı: **Plıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 (Savaşçı)**

Haziran 1994'te Hozavit karakoluna yapılan baskında şehit düşen gerillaların künyeleri:

Adı, soyadı: **Çelebi ALBAY**
Kod adı: **Agır**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi:**...**
Şehadet yeri ve tarihi: **Yayladere Hozavit karakolu, Haziran 1994**

Adı, soyadı: **Hacı KOÇYİĞİT**
Kod adı: **Aşiti**
Doğum yeri ve tarihi: **Cihanbeyli-Yapalı köyü, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yayladere-Hozavit karakolu, Haziran 1994 (Takım komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Süleyman COŞKUN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-Şipkavak köyü, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yayladere Hozavit karakol eylemi, Haziran 1994 (Takım komutanı)**

Adı, soyadı: **M. Sıraç BAYAR**
Kod adı: **Aram**
Doğum yeri ve tarihi: **Ergani-Yamaçlar köyü, 1966**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yayladere Hozavit karakolu, Haziran 1994 (Manga komutanı)**

Adı, soyadı: **Abdullah ÖZTEKİN**
Kod adı: **Garzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kiğı-Bilice karakolu, 1 Ağustos 1994 (Takım komutanı)**

Adı, soyadı: **M. Nuri TARHAN**
Kod adı: **Yusuf**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Kiğı-Bilice karakolu,1 Ağustos 1994 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Bağdagül İPEK**
Kod adı: **Beritan**
Doğum yeri ve tarihi: **Xınıs-Akçamelik köyü, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yedisu Tabur tepesi,12 Temmuz 1994**

Adı, soyadı: **Ertan TAÇ**
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan-Doğuçanak köyü, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Yedisu, 7 Temmuz 1994 (Manga komutanı)**

Adı, soyadı: **... EKMEN**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kulp-Licok köyü, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bingöl-Kurtuluş köyü, 14 Temmuz 1994 (Manga komutanı)**

Adı, soyadı: **Hasan TAHAN**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Maraş-Göksu, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bingöl-Çan tepesi, 22 Haziran 1994 (Savaşçı)**

Adı, soyadı: **Cemil SÜMBÜL**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bingöl-Kurtuluş köyü, 14 Temmuz 1994 (Takım komutan yardımcısı)**

Adı, soyadı: **Aslan ÇİÇEK**
Kod adı: **Plıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin-Kurdise köyü, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet yeri ve tarihi: **Bingöl-Kurtuluş köyü, 14 Temmuz 1994 (Manga komutanı)**

Güneş ülkesinin fethine...

Baştarafı 24. sayfada

“İnsanımıza sunabileceğimiz en değerli armağan budur” diyor Başkan APO. Ardından devam ediyor sözlerine: ***“Bu, yalnız Kürdistan insanına değil, tüm Ortadoğu halklarına, hatta insanlığa da heyecanla sunacağımız bir armağandır. Burada doğa en güzel şekliyle yaşanılabilir. İnsan ilişkileri en güzel şekliyle geliştirilebilir. Çünkü 'güneş ülkesi' kuruluyor. Düşün, kendi elinle en güzel ilişkileri başlatıp, en zirvesine ulaştırıyorsun. Bu anlamda hiçbir hareket PKK kadar özgürlüğü insanla başlatmıyor. Kurulmakta olan 'güneş ülkesi', denilebilir ki, geleneklerin, yine zülme ve sömürüye bulaşmış insan etkisinin hiç olmadığı bir yerdir.”***

Anlayabilene ve iddialı olan için bunun büyük anlam ifade ettiğini belirtiyor Başkan APO. Bu büyük kazanıma gerekli karşılık verilmezse, kıymeti bilinmezse, kaybetmenin gerekçesi ortaya çıkar. Bu aşamadan sonra büyük başarılamazsa, ölmenin diri kalmaktan bin kat değerli olduğunu söyleyen Başkan APO, ***“Bu anlamda adımlar yerindedir. En kötü ihtimal bile adımın yerinde olduğunu gösteriyor. Tereddüt yok, kuşku yok. Karar kesin ama biz kesintisiz zafer adımı olsun diye bu kadar çaba harcadık. Dolayısıyla kolay kaybetmeye asla! Bir damla kanın bile anlamsız akıtılmasına asla! Bir temiz havaya, bir avuç suya gerekli kıymetin verilmemesine asla! Bir tek mermimizin boşa harcanmasına asla! Bir tek günümüzün boşa geçmesine asla! Bir kaya parçamızın, bir vadimizin ve bir dağ doruğumuzun yersiz kullanılmasına asla! Çünkü 'güneş ülkesi'ndeki yaşam her şeydir. Bu yaşam her şeye değerdir”*** diyor.

Bu, PKK'nin insani yaklaşımıdır. Bu, PKK'nin felsefesidir, PKK'nin ahlakıdır. Bu felsefeye, bu ahlaka göre yaşamak, savaşı büyük kazandırır. İddiası böyle olanın önünde hiçbir engel olamaz, olsa bile aşmakta zorlanmaz.

Ateş ülkesinde fırtına koparacaksın!

1995 iktidarlaşma yolunda büyük adımlar atacağımız bir yıldır. Kurtarılmış bölgelerin yaratılması hedeflenmiştir. Bir Botan için şunları söylüyor Başkan APO: ***“Bir ucu Zağrosların fırtınalı doruklarından başlayan, yine Güney Kürdistan'ın Metina dağ silsilesini, devamla Dicle suyunun batı ucunu arkasına alan ve Van zozanlarına kadar uzanan Botan'ı göz önüne getirmek gerekir. Biz bu sahayı halk savaşımızın temel, merkezi bölgesi olarak düşünüyoruz.”***

Bunun başarı şartlarını, bunun kişiliğini, bunun görevlerini ise, ***“Bütün yaratıcı özelliğini sergilemek görev adamı için vazgeçilmezdir. Gerekirse gece ve gündüz düşüneceksin. Fırtına koparacaksın. Oluşturacağınız birlikler fırtına birlikleri, ateş ülkesinin birlikleri olacaktır. Bu anlamda yepyeni bir savaşçılık göreviyle karşı karşıyasınız. Yepyeni birlikler, yepyeni komutanlıklar geliştireceksiniz. Hepsine 'fırtına', 'çelik', 'ateş' gibi adlar takıyoruz. Kürdistan nice imparator tanıdı. Bunlar savaştılar ve başardılar. En fatih olan, en iyi savaşan kazandı. Böyle fetheden birlikler ve onların komutanları olarak güneş ülkesine yöneleceksiniz. Böyle bir tutkuyla, böyle bir umutla ve onun amansız mücadelesiyle hareket ederseniz, birer fatih de kendiniz olacaksınız”*** şeklinde özetliyor Başkan APO...

Güneş ülkesinin fethine yürürken, bu kez Başkan APO'yu kavrayacak ve uygulayacağız. Kür-distan'da güneşin doğuşunu gerçekleştireceğiz.

Kürdistan'da ordu örgütlü diriliştir...

Baştarafı 23. sayfada

peşindedir. Getirdiği yeni savaşçı adaylarından malzeme toplamanın peşindedir ve bunlar giderek zenginleşiyorlar, ciddi bir yozlaşma gelişiyor. Bu anlamda sağlıklı bir milis örgütlemesini oluşturmak için öncelikle bunları tasfiye etmek gerekir. Bu anlayış yerle bir edilmeden, bu anlayış sahipleri etkisizleştirilmeden, doğru bir milis örgütlenmesi geliştirilemez ve bu örgütleme geliştirilmeden de savaş halklaşamaz. Bu açıdan, milis örgüt ağının oluşturulması savaşın halklaşması açısından hayati önemdedir.

Düşman, milisin olduğu alanlara giremiyor, çünkü milisin her an vurma imkanı vardır; düşmanın içindedir. Bu yüzden her gerilla birliği bulunduğu alanda milisin örgütlenmesi için gereken çabayı göstermeli ve önemle üzerinde durmalıdır. O alanda kendisini bir savaş örgütü durumunda tutmak istiyorsa, yine en çok milis üzerinde yoğunlaşmalı ve çeşitli nedenlerden dolayı gerillaya gidemeyecek durumda olan, fakat savaşabilecek bazı özellikleri bulunan bir potansiyel milis biçiminde örgütlenmelidir.

Başka ordularda terfilendirmek, atamak, göreve getirmek, görevden almak şura toplantısında kararlaştırılır. Bizde de bu şekilde yapılırsa ne kimse göreve gelebilir, ne de kimse görevde kalabilir. Yine kimseyi bir yere göndermek de mümkün olmaz. Neden? Çünkü ordu ve örgüt kişiliğini kazanmamız, tayin-terfi işlerinde bizi zorlamaktadır. Ve bu durumun aşılması, ordu ve örgüt kişiliğini yaratmakla mümkündür.

Her orduyu eğiten bir anlayış, bir ideoloji vardır. Her ordu bir ideolojiyi temsil eder veya bir ideolojinin müfrezesidir. Bu yüzden burjuva ordular ile, bizim ordumuz arasında fark vardır. Bu fark, tayin-terfide, işleyişte, disiplinde, eğitimde vb. olgularda kendini gösterir. Bizde tayin-terfi yapılırken askerin ideolojiye, politikaya, öncüye, halka, ülkeye ve insanlığa ne kadar bağlı olduğu göz önünde bulundurulur. Yine askeri teoriye, pratiğe, kişiliğe, iradeye ne kadar sahip olduğuna bakılır. Bu anlamda birçok vasfına bakarak kurmaylık oluşturulur, komutan yaratılır.

Kurmaylık ve genelkurmaylık ayrıdır. Genelkurmaylık; en üst düzeyde tüm bir orduyu temsil etmektir. Kurmaylık ise en alt kademelere kadar inen ve ordu malı olan, bu anlamda yükselme şansına sahip olandır. Ona özel eğitim verilir ve üzerinde özel durulur. Burjuva orduları da, kendi karakterlerine uygun adamı göreve getirirler, kendilerine ters düşeni ise görevden alırlar. Ne kadar kemalisttir, ne kadar şovenisttir, ne kadar bağnazdır, ne kadar askeri kurallarına uyandır, ne kadar onun gereklerine bağlıdır, ne kadar fedaidir; onların aradığı özellikler bunlardır. Yani her ordu, kendi karakterine uygun kişilikleri göreve getirir.

Orduda bürokratlaşmanın, ağalaşmanın fazla bir şansı yoktur. Ortaya çıkar ama kısa bir sürede de tasfiye olur. Orduda bürokratlaşma, ağalaşma tehlikesi yalnız değildir; hırsızlık, değerlerin üzerine yatma, görev bölümü adı altında bir köşeye sıkışıp kendini rahat yaşatma tehlikesi de vardır. Kuşkusuz tüm bu tehlikelerin ortaya çıkışı ve gelişimi söz konusu olacaktır; bunlarla mücadele, bütün kurumları işlerine uygun çalışmayı dayatmak ve bunda ısrarlı olmaktır. Bir takım komutanlığı vardır, eğer yapacağı işler belliyse ve bu yönetmeliklere yansımışsa, talimatlar da net geliyorsa görevini tam yapmak zorundadır. Şayet görevini yapmıyorsa örgütle karşı-karşıya gelir ve hesap verir. Bir komutan, bırakalım öyle kendini yaşamasını, başını bile kaşıyacak zamanı kendine vermemelidir. Görevine bağlı, görevini yapan biri asla ağa olamaz. Böyle bir tehlikeye zemin sunmamanın bir yolu da görev vermek ve yoğun bir çalışma yaratmaktır, yine bunu süreklileştirmektir. Talimat vermektir. Verilen talimatın uygulanıp uygulanmadığını denetlemek, uygulanan talimata yeni bir talimatla karşılık vermektir. Uygulanmayan talimatın nedenlerini ortaya çıkarıp tedbir almaktır. Sürekli bir biçimde işleyen ve bu biçimde yoğunlaştırılan, savaştırılan bir orduda komutan da olur, militan da olur. Sınıf kökenleri, anlayışları ne olursa olsun savaşan bir orduda, bir birlikte militan kişilikler ortaya çıkar. Fakat ordu savaş dışı tutulup eylemsiz bırakılırsa, bu ordunun komutanı tekmil alır, talimat verir ve doğal olarak da bir bürokratlaşmayı yaşar. Çünkü görevi yok, savaşımı yok; önünde görevi olmadığı için mevcut durumu idare ediyor. Mevcut durumu savaşım olgusundan uzak idare edene bürokrat denilir. Bu tür kişilere “siz bürokratsınız, siz ağasınız” demek yerine güçlü bir eğitimle, parti öncülüğünün oturtulmasıyla, örgütsel ve pratiksel çeşitli tedbirleri almakla böyle bir durum ortadan kaldırılır. Bu konuda doğruya gelmeyenler tasfiye edilirler, görevden alınırlar, etkisizleştirilirler.

Sürecek

İktidarlaşmak için...

Baştarafı 3. sayfada

en azından kendi planlarına engel olamayacak kadar etkisizleştirmeyi hedefliyor.

Zaman zaman böyle çatışmalar yaşanıyorsa, sömürgeci-emperyalist oyunlar ve bu oyunlara alet olan yetmez önderlik politikaları sonucudur. Bu nedenle özgüce dayalı istikrarlı bir gelişme ortaya çıkmıyor. Bu durumda Güney parçası Kürdistan'a yönelik karşı-devrim cephesinin bir üs alanı olarak kullanılmaya açık hale geliyor.

Buradaki gelişmelerin de kanıtladığı gerçek, PKK önderlik tarzının ve politikasının alternatif ve esas çözüm karakterine sahip olduğudur. PKK bu çatışmadan yana değil. Dış güçlere hizmet eden, halkın aleyhine işleyen bu çatışmalı duruma son vermek için her zaman girişimlerde bulunmuştur. Bu çatışma dönemine de müdahale ederek, YNK ile birlikte Ulusal Demokratik Birlik yolunda adımlar atmıştır. Bütün Kürdistanlı güçler, adımları atılan bu oluşuma çağrılmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının yakaladığı böyle bir aşamada Ulusal Demokratik Birlik oluşumu önemli bir cevap teşkil edecek ve halkımızın ulusal birliğinin, dayanışmasının güçlü bir zemini olacaktır. Bu tür çatışmaların durdurulması, sömürgeci-emperyalist oyunların boşa çıkarılması için de atılan bu adım önemlidir.

Kızıl iktidarları kuracağız

1993'ün Aralık ayından bu yana Başkan APO'nun yaptığı onbinlerce sayfalık çözümlemeler girdiğimiz yeni sürecin iktidarlaşma yolunda tam başarıların sağlanması içindir. Devrimlerin esas olarak üç aşaması vardır; çıkış, gelişme ve sonuca gitme dönemleri. Başkan APO, devrimin asıl büyük sorumluluk isteyen sonuç aşaması için bir yıl boyunca düşünülebilecek her konuda aydınlatma çözümlemelerini geliştirdi. Bu yoğunlaşma ve tempo V. Kongre'de taçlandırıldı. Bu nedenle denilebilir ki, ilk defa bu kadar hazırlıkla, bu kadar imkanla ve bu kadar başarı şansıyla yeni bir yıla giriliyor.

Savaş meydanına bu yıl yenilmemek için çıkmıyoruz. Geçen savaş yıllarında bu sınavı başarıyla verdik. Yenilmedik ve kazandık. 1994 yılında ise başarıyı kesinleştirdik. Dolayısıyla artık iktidarlaşmak için savaşacağız. Bundan sonraki yıllarımızı “Ya iktidarlaşacağız, ya iktidarlaşacağız” şiarı doğrultusunda geçireceğiz. Bu sürenin kısalığı ve uzunluğu bizim ellerimizdedir. Bu hedefin ruhuyla yüklenirsek, sözümüz başarıdan başka hiçbir seçeneğe yer vermezse zafer kesindir. Dışımızda hiçbir engel karşımızda duramaz.

V. Kongre'nin ruhuyla askeri, siyasi, sosyal vd. alanlarda çok boyutlu bir savaş yürütülecektir. Savaş kuvvetlerimiz ulaşılacak hedefe göre mevzilenecek, ana karargah sistemiyle düşmanın geride kalan askeri varlığına amansız saldırılar yöneltecektir. Bu temelde Kürdistan topyekün olarak sömürgeciliğin sökülüp atılması yolunda seferber edilecektir.

Tarihimizde ilk defa bu denli koşullar olgunlaşmış, büyük fırsatlar doğmuş ve şans büyümüştür. Tarihin “gerekleri yerine getirilirse kazanılacaktır” dediği bir döneme girilmiştir. Başkan APO, *“Gerillanın denetimi altında olan sınırlı bazı bölgeler hem derinleşecek, hem de yaygınlaşacaktır. Bu anlamda önemli ülke parçalarının denetimde olması kaçınılmazdır. Biz buralara kızıl iktidar alanları diyebiliriz. Bu tür alanlar V. Kongre süreciyle birlikte kesin yaygınlaşacaktır. Bu halk iktidarı için çok önemli bir aşamadır. Kızıl iktidarlaşma aşaması kentlerdeki halkın da siyasal bağımsızlığına ve eylemine büyük etkide bulunacak, ayaklanmalara güç kazandıracak ve güç alacaktır. V. Kongre çözümleme düzeyinin ve karar gerçeğinin uygulama gücü olunursa, iktidar olmamak için bir neden göremiyorum. Eğer iktidar olunamazsa, bu kesinlikle iç yetmezliğimizden kaynaklanacaktır. Ancak geçmişteki gibi kendi kendimize ağır darbe vurursak böyle bir gelişmeden alıkonuluruz. Bunun sorumlulular da bu yetmezliğin sahipleri olur. Hiç kimse de siz yanlış değerlendirme yaptınız diyemez. Yani gereken her şey yapıldıktan sonra bu iktidar olasılığından söz etmek gerçekçidir. Bu iktidar parçalı olabilir, eşitsiz gelişebilir. Bazı yerlerde hızlı, bazı yerlerde yavaş gelişebilir. Tabii bu konuda abartmaya da gidemeyiz. Bu tam bir bağımsızlık olamaz. Parçalı, kısmi bir bağımsızlık olabilir”* belirleme ve perspektifleriyle olabilecek gelişmelerin çerçevesini çiziyor.

Şüphesiz bu sıradan bir gelişme değildir. Heyecan verici büyük bir gelişmedir. Bu gelişme tarihidir ve uğruna her şey yapılmaya değerdir. Bunun büyük sorumluluğunu duymamak, bunun bütün gereklerini yerine getirmemek, bir PKK'linin asla kendine yakıştıramayacağı affe-dilmez bir tutumdur.

Başkan APO bu tarihi gelişmenin büyüklüğü ve sunduğu başarı şansını hatırlatıyor ve mutlaka kullanılması gerektiğini dayatıyor:

“Bugün ne denli bir devrimde zafer şansını kullanmak durumunda olduğunuzu çok açık görüyorsunuz. Bunun yaşamınızda, hatta tarihinizde en derli toplu ve denenmeye değer bir şans olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca başka bir seçeneğimizin de olmadığını çok açık görüyorsunuz. Siz ki, ilk defa kendinizi böyle özgürce ifade etme, kurtuluşunuzu halkın kurtuluşuyla iç içe götürme imkanını elde ediyorsunuz. Eminim ki, tüm katılanların, eski ve yeni tüm arkadaşların da özlemini duydukları, başarmak istedikleri böylesine ortaya çıkma imkanı olan bu çalışmadır. Bu V. Kongre gerçekliğimizdir. Bunun hakkını vermek tabii ki boynumuzun borcudur. Bizden istenebilecek desteği fazlasıyla verdik. Bu şansın yeterince, yetkince ve tam başarıyı mümkün kılarcasına değer-lendirilmesi artık tarihin “yürü ya kulum, böyle gidersen başarırsın” dediği bir noktadadır. Artık duygusallığa da, ikircikliğe de yer yoktur. Tarihimizin ilk defa böylesine büyük güncel çabalarla kaza-nılmasını kendi içimizdeki yetmezliklerle sakatlayamayız. Hiç kimsenin sakatlamasına, başarısız gelişmesine seyirci kalamayız, rıza gösteremeyiz.”

V.i.S.d.P.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası

Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan zafer perspektifleri

Başarı şansınızı artırmak için ilgi ve desteğimizi geliştirerek sürdürelim, ama siz de kararlaştırılan ve iddialı sözle kesinleştirilen yaşam hamlemize başarılar sığdırın. Engel teşkil eden ne varsa üzerine mutlaka akıllı ve sonuç alıcı bir tarzda gidin. Bu en doğrusu olur. Bunun için dönüşüm yapın, bunun için irade keskinliğini sergileyin, bunun için düşünce gücünü gösterin. Nerede ve nasıl ne gerekiyorsa, onu bir an bile esirgemeden yaratın, onunla bu yaşamı götürün. Bu kesin zaferi sağlayan yaşamdır. Bu hemen her şeyinizi yeniden size kazandıracak olan yaşam savaşının tarzıdır.

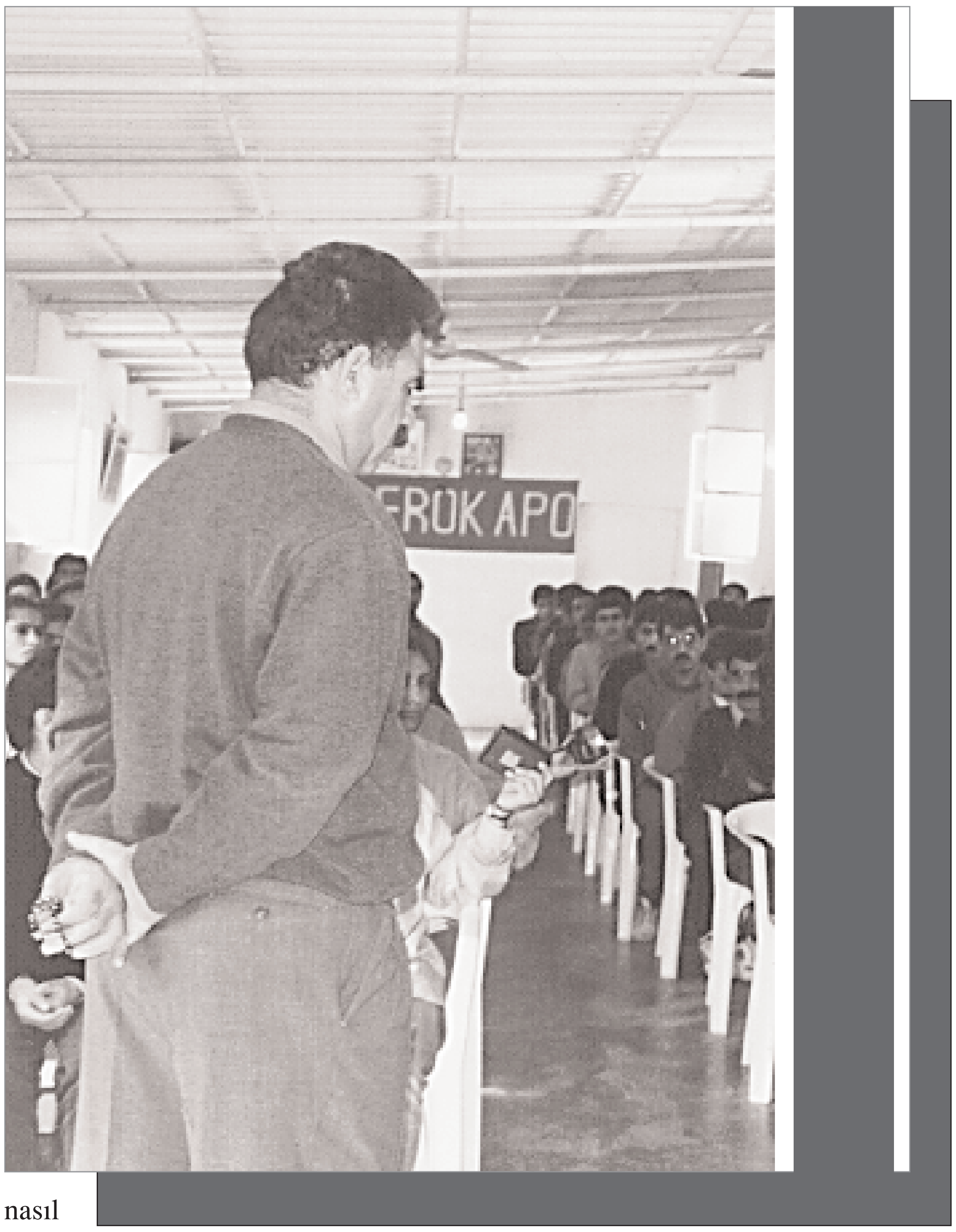

“Ben kolay kaybetmem, ben kolay ölmem, ben yaşarım ve başarırım” diyeceksiniz!

Biz kendi payımıza biraz katkıda bulunduysak, “mutluluk bizimdir” deriz. Bize de biraz layık olmayı ancak bu temelde sağlarsınız. Biz de yaşamınızı oldukça anlamlı, mutlu ama şanlı olmasını dileriz. Bundan başka yol da yoktur.

Görev nerede olursa olsun büyük küçük ayrımı yapmadan, yine engeller nereden, nasıl gelirse gelsin aman vermeden “kesin başarı benim sözümdür” deyip yüklenirseniz, başarabilirsiniz.

Şimdi net olmanın, yılların hesabını doğru vermenin, kendini yeniden doğuşa hazırlamanın ve mümkünse yaşama doğru çekmenin zamanıdır. Bunu yoğunca ve sıkça söyledik. Bu gerçek bir özgür yaşama şansıdır. Değerlendiremezseniz, sadece kendinize en büyük kötülüğü yapmış olursunuz.

Yaşamda ilerleme var, dönüşüm var. Saygı buna olacak. Yaşamda karar var, emredicilik var, buna ulaşacaksınız ve uyacaksınız. Bize zerre kadar saygınız varsa, temel değerlere de biraz saygınız varsa bu gücü göstermelisiniz ve en önemlisi de devrimci mücadelede zafere, saygı gerçeğine hakkını vermeniz lazım. Uzun vadeli savaşarak bunun başarı imkanlarını artırmanın yegane saygı yolu olduğunu, kendine ve partiye de ancak böyle layık olunabileceğini göstermeyi bilerek bu sözün, bu kararlılığın sahibi olduğunuzu göstereceksiniz.

Bütün Kürdistan açısından, hatta devrimimizin bütün özgücü ve dostları için öncüye yaraşan, iddialı olan, kolay kaybetmeyecek adımları temsil eden önder kişilikler olun. Kendinizi bu tarz savaşçılar haline getirin. Beklenilen budur, emredilen budur, yine layık olunması gereken de budur.

Unutmayın, soylu komutanlar, tarihte ün bırakanlar; kendilerini yetiştiren, ortama en derin bağlılığı gösterenlerdir.

Askeri çizgimizde yol almak isteyen, hiç olmazsa birkaç dersi anlamalıdır. Bu, bir halkı yaratır. Hain halktan özgür halka, hain kişilerden özgür kişilere götürür. Tutkunuz bu temelde olmalıdır. İnadınız, amansız çabalarınız saygıyı yaratmalıdır. Ve gerçekten gereklerini yapmazsanız sizi daha da ağır suçlayacak, yerle bir edecek tarihin en olumsuz hükmünden kurtulmak istiyorsanız, başarı yoluna böyle gireceksiniz. Biz bunun önderiyiz.

Kendimi ancak şu şartla affedebiliyorum; “sen bu işi biraz başardın.” Aksi halde kendimi affetmem mümküm mü? İnsanların karşısına saygıyla çıkmam mümkün mü? Selamı sabahı vermem mümkün mü? Ben ikiyüzlü olamam, hele kendimi hiç aldatamam. Olmamışa, başarılmamışa damgamı vuramam, hak edilmemişe talip olamam. Ne terbiyem, ne anlayışım, ne ahlakım, ne estetiğim, ne de güzellik anlayışım bunu kabul eder. Yaşamda kendimi affettiğim tek nokta biraz bu oluyor. “Bu yaşama biraz hakkını veriyorsun, onurlu olabildin” duygusu, beni hayata bağlayan ve sürükleyen tek duygudur. Gördüğünüz gibi, önderlik bu demektir. Mutlaka anlamalısınız ve kendi payınızı çıkarmalısınız derim.

Askerlik, bir anlamda üsluptur. Yeterli bir üslup hepiniz için son derece hayatidir. Benim somut askeri görevlerim olmadığı halde, üslup meselelerine nasıl dikkat ettiğimi, dikkatle değerlendirmeniz lazım. Kesin, bu dönemin dili askeri dildir.**B**iz kuru emirlerle sizi yürütmek istemiyoruz. Şimdiye kadar bunu denemedik de. Asıl olan gönüllülük ve onun disiplinidir. Bunu da göstermenin zamanıdır.